

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}

ΑΡ. 558

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ
ΧΕΙΛΕΣ 60

1935

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

Ἡ ἐξέλιξις τῆς ζωῆς ἐδημιούργησεν ἀνάγκας τὰς ὁποίας δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ τὰς ἀντιμετωπίζωμεν ἐπιμελῶς. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι μεγάλοι διανοούμενοι καὶ λογοτέχναι ἠσχολήθησαν καὶ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ζήτημα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν γυναικῶν καὶ τῆς ἐπιρροῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ζωῆς μας. Διότι, εἴτε τὸ θέλουν οἱ αἰσθητικοί, εἴτε τὸ ἀρνοῦνται οἱ μεμφίμοιροι αἱ γυναῖκες θὰ καλλωπίζονται καὶ διότι ὁ καλλωπισμὸς τοῦ ὥραου φύλου ἀποτελεῖ μίαν ἀναπόδραστον κοινωνικὴν ἀνάγκην. Ἐφ' ὅσον δὲ πρόκειται πρῶτον περὶ ἀνάγκης, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀδιαφορήσῃ ἡ βιοχημεία, ἡ ἐπιστήμη ἡ ὁποία ἔχει προορισμὸν νὰ προστατεύῃ τὴν ὑγιεινὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Οὕτω οἱ σοφοὶ χημικοὶ ὅλου τοῦ κόσμου, μετὰ πολλὰς καὶ ἐπιμόνους ἐργαστηριακὰς μελέτας, ἀνεκάλυψαν τὸ ζωϊκὸν τονικὸν ἔλαιον βιονάλ, ποῦ ἀποτελεῖ τροφήν τῆς ἐπιδερμίδος. Τὸ βιονάλ εἰσδύει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα, διατρέφει αὐτὴν καὶ προστατεύει ἀπὸ τὰς ἐπιβλαβεῖς ἐπιρροὰς τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐπειδὴ δὲ πλεῖστα ἐκ τῶν εἰς τὸ ἐμπόριον καλλυντικῶν εἶνε πρόχειρα κατασκευάσματα καὶ περιέχουν οὐσίας ἐπιβλαβεῖς, πρέπει κάθε κυρία ἢ δεσποινὴς νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλλυντικῶν ποῦ θὰ χρησιμοποίησιν. Τὰ καλλυντικά TANIT παρασκευάζονται σύμφωνα μὲ τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐπιστήμης καὶ ἔχουν ὡς κύριον αὐτῶν συστατικὸν τὸ βιονάλ. Ἡ πούδρα TANIT διατηρεῖται μὲ κάθε καιρικὴν μεταβολήν, στρώνει εἰς κάθε πρόσωπον καὶ ἀνανεώνει διὰ τοῦ βιονάλ τὰ κύτταρα. Παρασκευάζεται χημικῶς χωρὶς τὰλκ ἀπὸ πέταλα λευκῶν ἀνθέων καὶ προσφέρει δροσιὰ καὶ φρεσκάδα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἡ πούδρα TANIT καθὼς καὶ τὰ κραγιὸν ρουζ καὶ ρίμμες τῆς ἰδίας μάρκας, εἰσάγονται διὰ πρώτην φοράν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀγορὰν καὶ πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ μωροπωλεῖα καὶ καταστήματα, εἰς κυτία κοκκάλινα πολυτελείας, οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελοῦν καὶ τὰ ὠραιότερα δῶρα διὰ τὰς ἐορτάς.

ΣΩΚΙΑΔΙΔΗΣ, ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 31 (Ἄνω πιάτωμα) Τηλ. 24.722 - ΑΘΗΝΑΙ

Tanit
ΕΝΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ
ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Τὰ κραγιὸν ρουζ καὶ ρίμμες μὲ βιονάλ
Τὸ "BIONAL"

Tanit
ΠΟΝΔΡΑ ΚΡΑΓΙΟΝ ΡΟΥΖ ΡΙΜΜΕΣ

ΠΟΟΠΤΟ
ΒΟΥΛΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΓΩΝΙΑΙ
ΤΗΛ. 26232
ΕΚΘΕΣΙΣ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑ

ΠΟΡΣΕΛΑΝΑΙ

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΑΡΓΥΡΑ

ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ

ΛΑΜΠΑΙ

Κ. Τ. Λ.

11 Ιανουαρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

113

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRY MUSNIK

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΠΡΟΒΛΕΨΕΙ...

—Ἐ! Ραζέλ! φώναξε ἕνας κύριος, ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε μιά πολυτελεστὴ λιμουζίνα καὶ εἶχε σταθῇ ἀπότομα.
Ὁ δικηγόρος Ραζέλ γύρισε ἀπότομα καὶ δὲν δυσκολεύθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν φίλον τοῦ Ἐτιέν Ντυφούρ.

—Καλησπέρα, ἀγαπητὲ Ντυφούρ! Πῶς δὲν πήγες στὴ Λέσχῃ;
—Ὀχι, εἶπα κάποια δουλειὰ κι' εἶμαι τυχερὸς ποῦ σὲ συνάντησα, γιατί θέλω νὰ σοῦ ζητήσω μιά συμβουλὴ. Ἐρχεσαι μαζί μου;

—Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὁ δικηγόρος μπήκε μέσα κι' ἐκάθισε πλάι του.

Ὁ Ἐτιέν Ντυφούρ ἦταν ἀρχιτέκτων καὶ ποτὲ ὡς τότε δὲν εἶχε συμβουλευθῇ τὸν Ραζέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους του τῆς Λέσχης, ὅπου παίζανε μαζί χαρτιά, πίνανε δυό-τρὶς αὐτὸ καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, παράξενο ἄκουσε στὸν Ραζέλ ὅταν ἄκουσε πῶς ἤθελε τὴ συμβουλὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος.

—Εἶσαι βιαστικός; ρώτησε ὁ Ντυφούρ, βλέποντας ἕνα ἔλα-φοει διαγνῶσθαι τὸν πρόσωπο τοῦ δικηγόρου.

—Μὰ αὐτὸς ἐσπευσε ν' ἀπαντήσῃ:
—Ὀχι, πῆγαινα σπῆτι μου...

—Τότε εἰς τὸ δικό μου νὰ πιῶμε τὰ οὐίσκυ ποῦ δὲν ἦταν ἀπὸ τὴν Λέσχῃ κι' ὕστερα σὲ πᾶω σπῆτι σου. Θέλεις;

—Πῆγε, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ Ραζέλ, περιεργὸς νὰ ἴδῃ τί εἶπε ὁ Ντυφούρ.

—Τὸ εἶπε ὁ Ντυφούρ, ὅταν εἶδε τὸν ἀρχιτέκτονα. Μιά ζεστή, εὐ-πρόσθετος ἀπόφασις τοῦ περιμένε ἐκεῖ. Καθῆσανε σὲ δυὸ ἀ-πολύτως πολυθρόνας, πλάι σ' ἕνα τραπέζακι, μὲ μιά καράφα ὕδατος καὶ τὰ σιγὰν καὶ τὰ σιγὰν.

—Λοιπόν; Γιὰ τί συμβουλὴν μ' ἤθελες; ρώτησε ὁ Ραζέλ τὸν Ντυφούρ.

—Ὅσον πῶ ἀργότερα... Ἀς μιλήσουμε καλύτερα γιὰ τὸ ἐ-πελεῖμα σου... Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πόσο μ' ἀρέσουν τὰ ἐκδηλώματά σου... Ἄν εἶν' ἕνα πρῶτο ποῦ μ' ἐνθουσιάζει, εἶνε νὰ σκέπτομαι ἕνα ἔγ-γραφο καμμένο μὲ τὴν τέ-

χνῇ, ὥστε ὁ δράστης τοῦ νὰ περάσῃ ἀνενόχλητος ὅλη του τὴ ζωή...

—Φίλε μου, αὐτὰ συμβαίνουν μόνο σ' ἀστυνομικὰ μυθιστο-ρήματα. Στὴν πραγματικότητά, ὁ δράστης κάνει πάντα ἕνα μικρὸ λάθος, ποῦ μᾶς βάζει στὰ ἰχνη τοῦ...

—Θέλεις δηλαδὴ νὰ μοῦ πῆς πῶς ὅλοι οἱ δολοφόνοι συλλα-βάνονται;

—Φυσικὰ ὄχι! Αὐτὸ εἶνε ὁμῶς ζήτημα τύχης... Ὅχι ἱκανότη-τος...

Ὁ ἀρχιτέκτων χαμογέλασε καὶ γέμισε τὰ ποτήρια. Εἶχε ξεχάσει νὰ τὰ βάλῃ ἀπὸ πρὶν στὸ δίσκο, κι' ἀναγκάστηκε νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τὰ πάρῃ ἀπὸ ἕνα ντουλαπάκι.

Ὁ Ραζέλ ἔκανε νὰ πάρῃ ἕνα τσιγάρο, μὰ τὸ ἄφησε ἀμέσως, ὅταν εἶδε τὴ μάρκα...

—Αὐτὸ εἶνε τὸ κακὸ, νύχνη κανεῖς ὠρισμένες συνήθειες... ψι-θύρισε. Καπνίζω μονάχα αἰγυπτιακὰ τσιγάρα, καὶ ποῦ στὸ δι-άβολο νάφησα τὰ δικά μου; Στὴ Λέσχῃ ἴσως...

—Εὐτυχῶς, μοῦ βρίσκονται αἰγυπτιακὰ τσιγάρα κι' ἐδῶ... Περιμένε...

Ὁ ἀρχιτέκτων ἐνασπώθηκε, κι' ἀπ' τὸ ἴδιο ντουλαπάκι, ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβγαλε πρὶν τὰ ποτήρια, πῆρε ἕνα κουτί τσιγά-ρα, καὶ πρόσφερε στὸ Ραζέλ.

Ὁ δικηγόρος ἀνάψε ἕνα, καὶ κάθησε ἀναπαυτικώτερα στὴν πολυθρόνα τοῦ.

—Λοιπόν; Τί λέγαμε; Ἄ! Γιὰ ἕνα ἔγκλημα, ποῦ δὲν θὰ βρισκανε ποτὲ τὸ δράστη τοῦ...

—Ναί... Ἄν ὁ δράστης εἶχε ἕνα σχέδιο καλὰ μελετημένο...

—Ἀς πάρουμε ἕνα παράδειγμα.

—Ἀς πάρουμε... Ἐμᾶς τοὺς δυὸ παραδείγματος χάριν...

—Ἐμᾶς τοὺς δυὸ... Ποῖος θάνατο τὸ θῆμα;

—Εὐ... εἶπε ὁ ἀρχιτέκτων χαμογελώντας...

—Εἶσω... Ἐγώ... Λοιπόν;
—Λοιπόν... Πρῶτα - πρῶτα, κανένας δὲν σ' εἶδε νὰ μπαίνης στὸ αὐτοκίνητο μαζί μου... Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ἐπίσης κανεὶς δὲν σ' εἶδε νὰ μπαίνης

στο σπίτι μου. "Ολοι λείπουν, και σ' ανέθεσα απ' τη σκάλα της υπηρεσίας..."

Σωστά... Μά απόψε τύχανε ένα σωρό ευνοϊκές συμπτώσεις... Δεν ήλθε στην Λέσχη σήμερα... "Αν δεν πήγαινα ούτε γά..."

Δεν θα έφτανε αυτό για να προκαλέσει υποψίες... "Θα τηλεφωνούσα στη Λέσχη και θα μάθαινα ότι δεν έπλη...

γες... "Επειτα μην ξεχνάς πως ξέρω τις συνήθειές σου... Μά άκουσε τη συνέχεια... Πριν σε περιμένω στο δρόμο, θα τηλε...

ωνούσα να μου κρατήσουν μία θέσι στο «Φολι-Μπερζέρ», ή στο «Καζινό ντε Παρί»... Και ξέρεις γιατί θα διάλεγα ένα μι...

στικό χαλλά; Γιατί μπορεί κανείς να φύγει από εκεί στη μέση της παραστάσεως, χωρίς κανείς να τον πάρει είδηση... Κατά...

λασές; "Κατάλαβα... Θάφευγες κρυφά απ' το «Φολι-Μπερζέρ» στη μέση της παραστάσεως και θα μ' έπεριμένες στο δρόμο με τ' αυτοκίνητό σου..."

Χαίρομαι που με παρακολουθείς τόσο καλά... Θα σε περιμένα στο δρόμο, την ώρα ακριβώς που ξέρω πως φεύγεις απ' τη Λέσχη... Θα σ' έπερνα, θα σ' έφερνα δω, καί..."

Ο Ραζέλ έκανε να σηκωθεί, είπε με φωνή νυσταγμένη. Είπ' άργα... "Είπ' άργα να πηγαίνω, είπα με φωνή νυσταγμένη. Είπ' άργα..."

Το κάπως επίμονο βλέμμα του Ντυφούρ, καρφώθηκε στα μάτια του.

Γιατί βιάζεσαι; Δεν τελείωσα την ιστορία μου... "Αμα μ' έφερνες εδώ, θα με σκότωνες... Αυτό είν' όλο..."

Ναι, αλλά πώς; Όχι με μαχαίρι, γιατί αφήνει ίχνη, ούτε με ρεβόλβερ που κάνει θόρυβο... Θα διάλεγα ένα γρήγορο, καλό δηλητήριο... Ξέρω ένα μερικανικό δηλητήριο αποτελε...

μαστικό... Σε μισή ώρα ξεμπερδεύει τον πιο γερό άνθρωπο, χωρίς πόνο, χωρίς αγωνία, μέσα σε μία νάρκη, που διαρκώς μεγαλώνει...

—Ως εδώ καλά... Άλλά πως θα μου τδίνεις; "Ο Ντυφούρ έδειξε τα ποτήρια..."

—Μέσ' στο ούτοκ σου, διάβολε... "Ο Ραζέλ κύτταξε το ποτήρι του με μέτωπο συννεφιασμένο..."

—Καλά που μου τδπες... Δεν θα πιω άλλο... "Μ' αν ήθελα να σε σκοτώσω, θα σου τδρριχνα πριν... Την στιγμή που πήγα να φέρω τα ποτήρια από μέσα..."

—Καλά λοιπόν... Μ' έσκότωσες... Τώρα όμως άφησέ με να φύγω... "Έχω μία νύστα διαβολική..."

—Μά γιατί τόσο βία; Δεν σ' ενδιαφέρει να μάθεις τί θάκανα το πτώμα σου; "Η βραχνή και λίγο επίμονη φωνή του άρχιτέκτονος, έκανε έντύπωσι στον Ραζέλ..."

—Το πτώμα μου; Είσαι μακάθριος... Μ' άφοι θέλεις, εξακολούθησε...

—Δεν μπορείς να πής πως δεν είνε σπουδαίο το σχέδιό μου... Είδες πόσο λογικά έγιναν τα πάντα ως εδώ... Γώρα, ως ξανάλθουμε στο πτώμα σου...

Θα τδκρυσά προσωρινά, κάπου στο σπίτι, και γά θα ξανάβγαινα έξω... Θα πήγαινα στη Μονμάρτρη, θα γλάνταγα με φίλους, θάκανα θόρυβο... Θα δημι...

ουργούσα έτσι ένα άλλοι πρώτης γραμμής... Μά πριν φέξη, θα γυρίζα σπίτι, και θα κατέβαζα το πτώμα σου από την πίσω σκάλα στο γκαράζ μου... "Εκεί μέσ' στ' αυτοκίνητο, και δρό...

μο... Πώς το βρίσκεις;... Θάωια σχέδιο... "Ε; "Εκτακτό! Σε καλό μου!... Τι έπαθα απόψε; Ποτέ μου δεν νύσταξα τόσο πολύ..."

Δεν μπορώ ν' άνοξω τα μάτια μου... "Δεν είνε τίποτε... Θα κουράστηκες... Ξαπλώσου άναπαυτικότερα..."

—Καλό τ' σχέδιό σου... είπα ο Ραζέλ μ' ένα χαμογευτό, αλλά πως θα δικαιολογούσες στο θυρωρό σου το ότι ήρθες στο σπίτι σου και ξανάφυγες τη νύχτα; "Ετσι το άλλοθι σου του «Φολι-Μπερζέρ» άρχισα να το λάζω..."

—Ο Ντυφούρ τον κύτταξε λίγες στιγμές άμυητος... "Έχεις δίκιο... Σ' ευχαριστώ... είπα τέλος. Αυτό δεν τδ σκέφτηκα... Θάπρεπε να πδ στο θυρωρό πως γύρισα άπείω κάποι να πάρω, και να μην πάω έπειτα στην Μονμάρτρη με το δικό μου τ' αυτοκίνητο..."

Καλύτερα να πάω και να γυρίσω με ταξί... "Επειτα είπαμε... Πριν χαράξει σε φορτώνω στο δικό μου αυτοκίνητο, και σε λίγο είμαστε στη βίλλα που έχω στην ακροθαλασσιά..."

—Κι' αν πάθης κάτι στο δρόμο; "Αν σπάση κανένα λάστιχο; —Δεν φαντάζομαι... Σωφάρο καλά... Τδ άμάξι είνε πρώτης γραμμής, τδ λάστιχα κανούργια..."

Στη βίλλα, έχω κοντά άσφαγητική δική μου βενζινακάτο... Σε βάζω μέσα σε ράδι σ' ένα τσουβάλι, μία πέτρα στο κεφάλι, μία στα πόδια, κι' άς πάνε να σ' άνακαλύψουνε στον πάτο της θάλασσας ένα μιλί μακριά απ' την άκτή..."

Ας εύχθοιμε καλή δρεξι στα καθούρια και στα ψάρια...

Ο Ραζέλ τον άκουγε σαν ύπνωτισμένο... Θέλησε κάτι να πη, και ή προσπάθειά του αυτή έκανε τις κόρες των ματιών του να γυαλίσουν περιεργα μεγάλωμένες...

Μία άδίκηση ή νησυχία έκανε τδ χέρια του να τρέμουν, και ή άναπνοή του έγινε βαρεία και γρήγορη... "Έκανε να σηκωθεί, μά δεν τδ κατάφερε..."

—Κάθισε, Ραζέλ... έκανε άπότομα ο Ντυφούρ... Κάθισε! —Μά... Μά τί έχω; "Ο Ντυφούρ έβγαλε ένα χρωματιστό χαρτί απ' την τσέπη του, και τδ τδδειξε..."

—Τδ ελατήριο μου τδ «Φολι-Μπερζέρ»... —Τί; Πήγες; —Και βέβαια... Μία ώρα τώρα σου εξηγώ...

—Λοιπόν... λοιπόν... ήτανε άλήθεια; Μέ... μέ... "Ο Ντυφούρ δεν τδ άπάντησε... Φαίνονταν να μιλά στον έαυτό σου..."

—Ναι... Δεν έχασα τίποτε... Τδ πρώτος μέρος έγινε... "Ο Ραζέλ έκανε να ουρλιάξη, μά ή φωνή του βγήκε σαν ρόγχο..."

—Τρελλάθηκες, Ντυφούρ; Δεν έχεις κανένα λόγο νά με σκώτσης... —Αί Ναι; Και πούδς με χωρίζει απ' τη γυναίκα μου;

—Μά, Ντυφούρ, σ' αφήνει, γιατί είσαι παληάθρωπος... Την έκανες δυστυχισμένη... —Και πούδς έβαλε μπρός τδ διαζύγιο; Και πούδς άνέλα...

την υπεράσπισή της; Κι' έπειτα πούδς θα την παντρευτεί; Ποιός θα πάρη την ώραία της, πρόικα; Μά λογάρισε χωρίς τδ ξενοδόχο, φιλαράκο μου... "Ηθέλες τδ λεφτά..."

Ε, δά τδόρη, στο βάθος της βελόσσης... "Ο Ραζέλ άνασηκώθηκε, μά ξανάπε στην πολυθρόνα του βαρύς..."

—Τδ κεφάλι μου γυρίζει, γυρίζει... άναστένανε με κομμένη άσπνοή... Σιγά-σιγά, ή φωνή του έγινε ύποκαφη, βραχνή, και μόλις άκουγόταν...

—Ντυφούρ... Πνίγομαι... Πνίγομαι... "Αέρα..."

Ο άρχιτέκτονας τον κύτταξε, και μά έκφρασε χαράς χύθηκε στην όψη του... "Ηπτες τδ δηλητήριο έδω κι' είκοσι πέντε λεπτά..."

Είνε χαμένος... Χάμένος... Σου είπα πως τδ σγέδιό μου ήταν τδ λείο... Κατάλαβες; Θά πεθάνης... Πειθάνεις άυτή τη στιγμή..."

—Ο Ραζέλ δεν τδ άπάντησε... "Έτσι, άδιάκοπος σπασμός συγκλονίξε στο σώμα του..."

Τδ βλέφαρά του σηκώθηκαν, κι' άφσαν να φανή τδ άσπράδι των ματιών του... Τδ νύχια του με τις συσπάσεις της άγωνίας γατζωνόντουσαν στο έζλο της πολυθρόνας...

—Έξαφνα έγυρε άπότομα μπρός, με τδ κεφάλι, και κύλησε μπροστά στο πάτωμα...

—Ένα ρολδί στο γραφείο χτύπησε με σάнуχτα...

Τδ άναμμένο τσιγάρο, στάνοντας στο τέλος του, έκαψε τδ δάχτυλο του Ν...

φούρ... Τδ έσθισε με κινήματα νευρικά... —Μόλις προσέτινω... Πρέπει να τρέξω στη Μονμάρτρη, ψιθύρισε...

Τράβηξε τδ ζεστό άκόμη πτώμα, και τδκρυψε κάτ' στ' τδ ντιόθι...

—Υστερα κατέθηκε και πέρασε τδ τέλος της νύχτας, όπως ακριβώς είχε προσχεδιάσει...

Γλέντησε με φίλους του στη Μονμάρτρη, τούς μίλησε μ' έθουσιασμό για την επιθεώρησι των «Φολι-Μπερζέρ», και κατά τις τρείς, γύρισε σπίτι του...

Τδ πρώτο πράγμα που έκανε, μπαίνοντας στο γραφείο, ήταν να σκύψη να βεβαιωθεί αν τδ πτώμα ήταν κάτ' απ' τδ ντιόθι...

—Ήταν ακριβώς στη θέσι που τ' άφησε... Άναστένανε μ' ένα νουκούφισμα... Φυσικά, δεν φοβόταν τίποτε... Άλλά... Τέλος των...

—Όλα πήγαιναν καλά... "Ήταν καλό τδ σχέδιό του..."

Άφησε στην υπηρέτρια που θάρχόταν στις 7 τδ πρωί σημείωσι για νά δικαιολογήση την άναχώρησή του, κι' άστειλε κατέθηκε στο γκαράζ...

Τδ αυτοκίνητο ήταν στη γωνιά του σαν ζωοπιστό, έτοιμο τδ τδν άυπρετήρη...

Τδ επιθεώρησε δλόκληρο προσεκτικά... "Όλα ήταν εν τάξει... Καμιά άμέλεια... Κανένα λάθος..."

Σκέφτηκε πως τδ καλύτερο θάταν να φορτώση τδ πτώμα πριν βγάλει τδ αυτοκίνητο απ' τδ γκαράζ...

Φυσικά, ο Ραζέλ ήταν βαρύς, μά ο Ντυφούρ ήταν άρκετά δυνατός... Θά τδν φορτώνονταν στους ώμους του, όπως οι παροδέστες όταν θέλουν να σώσουν κάποιον...

Νά!... Τδν έαυτο του... (Η συνέχεια εις την σελ. 167)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΥΝΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

P. Σ.

Μά από τις εντυπώσεις, που έχει μεγάλο «σουξέ». Τύπος έλκυστικής μελαγχολίας. Κομφοτάτη και χαριτωμένη. Την χαρακτηρίζει πικρικό και γοητευτικό ύφος. Η τουαλέττες της ιδιότητες και απολύτως ασυνήθιστες με τον τύπο της. Έκτακτως κοσμοϊ, παρυσισχεται με τις αίσθησεις, έσπεριδες και λευκούς χορούς. Κατ' ατάς άσπρη νά την άπολαυστική άτρεψιν της εποχής «Σπρό-ντ' Ιδέρ».

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Δέξιος την Τετάρτην εις την Τουρκικήν πρεσβείαν, προς τιμήν των μελών της Βαλκανικής Διασκέψεως.

—Η άνοδίστονα κ. Ρουβέν Έσρεφ έδεδετο με συμπαθητικότητα, τμήμα μισή τουαλέτα πολύ εύκα.

—Παρεβήσαν: Ο πρωθυπουργός και ή κ. Π. Τσαλδάρη, ό κομης των Έσπεριών και ή κ. Μαζίνου, ό ύφυπουργός κ. Σα...

—Εν τώ έπαισιματώ σώματος, ό πρεσβευτής της Γουγκουσταίας κ. Κρεπς, ή πρεσβείρα της Ρουμανίας κ. Ρασκάνο — πολύ ώραία, καί...

—Παρεβήσαν επίσης ή κ. Δορσέστη, ό κ. και ή κ. Γ. Ράλλη, ό κομης και ή κ. Μανέττα, ή κ. Κουντουριώτη, ή κόμισσα Καποδίσ...

—Η άέξιος που έγινε την παρελθούσαν Δευτέρα στο ώραίο μέ...

—Αί άθροισα μεγάλωρεται, με πολύ γούστο διακοσμημένα.

—Πολύ τραπεζία μολίτζ.

—Παρεβήσαν: Ο πρεσβευτής της Άγγλίας κ. Ουάτερλντ, ό κομης της Δανίας κ. Σένταρ, ό κ. και ή κ. Μ. Μεταξά, ό κ. Θεο...

—Από την νεολαία, αι ίδιες Σταθάτου, Παταρηγοπούλου, Άν...

—Επί κ. και της κ. Μ. Ράλλη ή νεολαία πέρασε ένα άξέχαστο ά...

—Η άξ Άλεξάνδρα Ράλλη έδεδετο συμπαθητικότητα, βοηθούμενη από...

—Πολύ ώραία σαλόνα.

—Παρεβήσαν τόν κ. και την κ. Σπ. Θεοτόκη...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Π έτε ο. — Τά στυρία σας είνε τδ λεγόμενα της «νεότητος». Μην τδ περάζετε. Πάτε μονοιούλαδο και άλειφτέ τα με την έξής πομμάδα, την όποια άφήντε όλο τδ βράδυ:

Lait de souffre	3 gr.
Oxyde de zinc	10 >
Amidon	10 >
Vaseline Americaine	30 >

Μη χρησιμοποιείτε σαπούνι, αλλά μόνο νερό χλιαρό, στο όποιο ρίχνετε λίγη σόδα. Τδ πρωί, όταν ξεπλυήτε, πουδράρ-σθε με τάλκ, τδ όποιο τριβete έλαφρά στο δέρμα, όσπου άποροσφρηθή.

Ε. Α. Α. 13. — Νά πλένετε τδ πρόσωπό σας με γάλα άβραστο, τδ όποιο τρείς φορές τη βδομάδα άραιώνετε κατά τδ ένα τρίτον με δει...

—Εν τώ έπαισιματώ σώματος, ό πρεσβευτής της Γουγκουσταίας κ. Κρεπς, ή πρεσβείρα της Ρουμανίας κ. Ρασκάνο — πολύ ώραία, καί...

—Παρεβήσαν: Ο πρωθυπουργός και ή κ. Π. Τσαλδάρη, ό κομης των Έσπεριών και ή κ. Μαζίνου, ό ύφυπουργός κ. Σα...

—Εν τώ έπαισιματώ σώματος, ό πρεσβευτής της Γουγκουσταίας κ. Κρεπς, ή πρεσβείρα της Ρουμανίας κ. Ρασκάνο — πολύ ώραία, καί...

—Παρεβήσαν επίσης ή κ. Δορσέστη, ό κ. και ή κ. Γ. Ράλλη, ό κομης και ή κ. Μανέττα, ή κ. Κουντουριώτη, ή κόμισσα Καποδίσ...

—Η άέξιος που έγινε την παρελθούσαν Δευτέρα στο ώραίο μέ...

—Αί άθροισα μεγάλωρεται, με πολύ γούστο διακοσμημένα.

—Πολύ τραπεζία μολίτζ.

—Παρεβήσαν: Ο πρεσβευτής της Άγγλίας κ. Ουάτερλντ, ό κομης της Δανίας κ. Σένταρ, ό κ. και ή κ. Μ. Μεταξά, ό κ. Θεο...

—Από την νεολαία, αι ίδιες Σταθάτου, Παταρηγοπούλου, Άν...

—Επί κ. και της κ. Μ. Ράλλη ή νεολαία πέρασε ένα άξέχαστο ά...

—Η άξ Άλεξάνδρα Ράλλη έδεδετο συμπαθητικότητα, βοηθούμενη από...

—Πολύ ώραία σαλόνα.

—Παρεβήσαν τόν κ. και την κ. Σπ. Θεοτόκη...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

—Από την νεολαία: Η άξ Έπη Χατζηκυ...

ΠΩΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΛΑΙΑ-ΒΡΟΧΟ. — Μ' ένα παλιό αδιάβροχο, άνδρικό ή γυναικείο, μπορείτε να κάνετε ένα ωραίο αδιάβροχο για παιδί, ως 4 ετών. Αφαιρείτε τδ πιο τριμμένα μέρη, δηλαδή τδς ώμους και τις μύτερες, και με τδ ύπολοιπο κάνετε τδ αδιάβροχο τδ σγέδιου, που κομψώνει εμπρός, έχει μανίκια ραγλάν και κατά βούληση συμπληρώνεται με μία κουκούλα μωτερή.

H ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ

Μία παράξενη περιπέτεια στο Μπάσβελντ της Νοτίου Αφρικής. Η μυστηριώδης απέπειρα δολοφονίας ενός Άγγλου. Οι τρεις μαύροι έγκληματιες. Στην καρδιά της ζούγκλας. Το «δέντρο που τραγουδάει». Ένα σατανικό τέχνασμα του μάγου Γκορέ. Η εξολοθρευσις των λευκών από τους μαύρους. Πώς προλάβαμε το κακό, κλπ.

ΗΝ εποχή εκείνη, ήμουν άρχηγός της αστυνομίας των μαύρων, τότε χιλιάδες μετρα μακριά από το Κεϊπ Τάουν, ήταν μία μέρα, έλαβα ξαφνικά ένα σημείωμα να πάω γρήγορα στο Μπάσβελντ, όπου είχαν συμβεί διάφορα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα.

Ένας Άγγλος, ο μίστερ Έβε-ρραντ Ντάμπι, που καθόταν εκεί πέ-ρα, είχε κινδυνέψει να πέσει θύμα κά-ποιου δολοφόνου. Ένα θράδυ, γυρί-ζοντας στο εξοχικό σπίτι του, άκουσε ένα θέλος να σφυρίζε δίπλα του και να καρφώνεται με δύναμη πάνω στο ξύλο της πόρτας. Ο Ντάμπι, την έ-δρα νύχτα, δέχτηκε την επίσκεψη ενός άστυνομίας, τότε χιλιάδες μετρα μακριά από το Κεϊπ Τάουν, ήταν μία μέρα, έλαβα ξαφνικά ένα σημείωμα να πάω γρήγορα στο Μπάσβελντ, όπου είχαν συμβεί διάφορα παράξενα και μυστηριώδη γεγονότα.

— Γιατί θέλατε να σκο-τώσετε έναν άνθρωπο που δεν σας έκλει-πε; Μήπως σας έκλει-πε τα πόδια σας ή τις γυναίκες σας;

—Τό κακό μάτι έχει ρημάξει! μου απάντησε ο ένας από αυτούς. Αναγκαστήκαμε λοιπόν να πάμε να ρωτήσουμε ένα μεγάλο μάγο. Κι' εκείνος μάς είπε ότι το κακό μάτι τρώουν οι άνθρωποι: αυτοί είναι η αιτία της συμφοράς μας.

—Και τί σας συμβόλυνε; τόν ρώτησα.

—Να τους διάξουμε από τη γάργα, να τους σκοτώσουμε, να τους ξεπατρίσουμε! μου είπε ο μαύρος με μία παράξενη λάμ-ψη στα μάτια.

—Πώς τον λένε αυτόν το μάγο; ρώτησα και τους τρεις.

—Δεν άκουσαμε ποτέ τ' όνομά του... Έκαναν πονηρά οι τρεις μαύροι.

—Α, έτσι; "Ε, τότε θα πάτε όλοι σας στη φυλακή! τους φο-βόρσα. Έμπροστί! Δρόμο για το Κεϊπ Τάουν!...

Η φοβέρα μου, όπως το περίμενα, έπιασε άμέσως.

—Μίστερ... ψιθύρισε ένας από τους τρεις, ο πιο μικρός, ο με-γάλος μάγος δεν έχει όνομα. Δεν είναι άνθρωπος. Είναι ένα δέν-τρο... Ένα μαγικό δέντρο που τραγουδάει...

—Ακούστε... τους είπα τότε. Δεν μου φαίνεται για κακοθύ-γοι. Έσ'αυτε νέοι και θα σας λυπηθώ. Δεν θα σας πείσω στη φυλακή. Μάθ'α πάμε να μου δείξετε αυτό το μαγικό δέντρο...

Κ' οι τρεις τους κυτάτησαν, αστασιζόμενοι.

—Αλλιώς, τους ποβόρσα πάλι, θα σας περάσω στο αίθερα στα χέρια και θα σας πάω στο δικαστήριο για να τιμωρηθίτε σκληρά.

Οι μαύροι στέναξαν από την τρουάρα τους. Δέχτηκαν λοιπόν να με οδηγήσουν εκεί που ήταν το «δέντρο που τραγουδάει»...

Ξεκίνησαμε το ίδιο απόγευμα από το Μπάσβελντ κι' όταν αρ-νισα να νυχτάνη φτάσαμε στην καρδιά της ζούγκλας, κοντά σ' ένα μικρό ποτάμι, γεμάτο κροκοδείλους. Το μαγικό δέντρο ή-

Από τις τρύπες του μαγικού δέντρου άρ-χισαν να επείδωνται κόκκινες, κίτρινες και πράσινες λάμψεις...

ταν μία τεραστία λεύκα, άσημένια, που ύψωνόταν στην όχθη το- ποταμού. Γύρω το περιβάλλον ήταν άγριο, μυστηριώδες κι' ε-ποπνιχτικό από τις αναθυμιάσεις των σάπιων νερών του πο-ταμού με τους κροκοδείλους.

Έκανα μερικά θήματα γύρω από την άσημένια λεύκα, ά-ξασφα το πόδι μου σούλιασε σ' ένα λάκκο. Το χρώμα υπε-ρήςσε άμέσως και δίχως να το καταλάβω θρέθηκα μέσα σ' ένα τόσο μεγάλος, ώστε άρχισα να φωνάζω μ' όλες τις δυνά-μεις μου τον μίστερ Ντάμπι, που με συνόδευε σ' αυτή τη μυστη-ριώδη έξερευνήσι στη ζούγκλα. Ο σύντροφός μου λοιπόν, άκουσε τον πυρό κι' έτρεξε άμέσως στο χέλιος του λάκκου για να με β-θήση μ' ένα σκονί να βγάλω από εκείνη τη μαύρη κόλαση.

Όταν συνήλθα λοιπόν από τον ξαφνικό τρόμο μου, ένοιού-μουν να ξετάσσω καλύτερα το υπόγειο σπήλαιο της ζούγκλας, μά δεν πρόφθασα, γιατί δυο από τους ίθαγενείς άστυνομί-αυς που είχα πάρει μαζί μου από το Κεϊπ Τάουν είχαν πάρει το-πο πιο πέρα από εκεί το μαύρο φύλακα του μαγικού δέντρου κι' τον έφεραν άμέσως μπροστά μου.

—Αφού είσαι ο φύλακας, του είπα, θέλω να μου δείξεις τ-μυστικό του δέντρου που τραγουδάει!... Έκτός αν δεν ήπαι-τη ζωή σου και θέλεις να σε κρεμάσουμε από ένα χοιρό κ-δί του...

Η φοβέρα μου τον έκανε να τ'ά χάσει και ν' άρχισα να τ-μυ σύγκορμος από τον τρόπο του. Ο μαύρος φύλακας τότε γ-θήκε μέσα στο υπόγειο σπήλαιο, όπου είχα πείσει ότι λη-ύρα. Ο Ντάμπι κι' εγώ τον άκολουθήσαμε. Οι ίθαγενείς ά-στομικοί έμειναν απάνω για να μάς φυλάξουν.

Είπα λοιπόν ότι είχα πείσει τον μαύρο φύλακα να μ-ε πάρει μαζί μου στο υπόγειο σπήλαιο, όπου είχα πείσει ότι λη-ύρα. Ο Ντάμπι κι' εγώ τον άκολουθήσαμε. Οι ίθαγενείς ά-στομικοί έμειναν απάνω για να μάς φυλάξουν.

Εγώ λοιπόν τρέ-φεις έδω μέσα, είπα στη φύλακα κι' από τις τ-πες που έβγαινε ο κορ-μός του μαγικού δέν-τρου.

—Εσύ λοιπόν τρέ-φεις έδω μέσα, είπα στη φύλακα κι' από τις τ-πες που έβγαινε ο κορ-μός του μαγικού δέν-τρου.

—Οχι, μίστερ, δεν είμαι έγώ! διαμαρτυρήθηκε ο φύλα-κας. Είναι ο μάγος της ζούγκλας Γκορέ που κάνει το δέντρο να τ-γουδάει.

—Πάει καλά, του απάντησα. Σε πιστεύω. Και τώρα θέ-λω μάθω κάτι άλλο: πότε θα συγκεντρωθούν οι μαύροι για ν-κούσουν πάλι τα κηρύγματα του μάγου;

—Άβριο το θράδυ, μίστερ... Κατά τα μεσάνυχτα. Μά-λωσης ο φύλακας.

Η άποστολή μας λοιπόν είχε τελειώσει για κείνη την έ-παι. Ήλθα νύχτα θα πηγαίναμε σ'έ ίδιο μέρος και θα τ-πολύ εύκολα τον έγκλημιατικό μάγο Γκορέ.

Κ' οι μαύροι; παρατήρησε ο Ντάμπι. Νομίζετε πως θα-ψουν να πιστεύουν σ'έ μαγικό δέντρο; Ποτέ! να τους π-τρόπο να τους τρομοκρατήσουμε και μαζί μ' αυτούς και μά-γος τους...

Κι' έτσι, μ' αυτές τις σκέψεις, γυρίσαμε στο Μπάσβελντ, ζ-ζυ με τον φύλακα του μαγικού δέντρου.

Την άλλη μέρα, είχα βοή κιόλας με ποιο τρόπο θα τ-τούσαμε τους μαύρους. Έγώ κι' ο Ντάμπι ξεκίνησαμε κ-από το γαριό και τραβήξαμε για τη ζούγκλα κρατώντας έ-να μεγάλο πακέτο. Όταν δέ φτάσαμε στην υπόγειο σ-ά-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Η ΜΟΥΜΙΕΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ!...

Τι αναφέρουν οι άρχαιοι συγγραφείς. Η μούμιες του Πούκνορ. Ο σατανικός μάγος Στέφρι Σούγκ. Οι θαλασσομάνοι νεκροί. Η πενήντα μούμιες του μάγου Χάινς Ζίγκερ. Η παράξενη περιπέτεια της Αμερικανίδας Πόλλυ Γιέντ. Η δέκα μούμιες του φεταρικού Ντοϊγκάκο. Ένα τρομακτικό μυστήριο. Πώς μιλούσαν ή μούμιες της έκκεντρικής Αμερικανίδας.

ΠΑΡΧΟΥΝ, λοιπόν, μούμιες που μιλούν ;... Βέβαια είναι άπιστευτο, κι' όμως δυο μεγάλοι συγγραφείς, ο Πλίνιος στην αρχαιότητα κι' ο Μάρκο Πόλο τον Μεσαίωνα, μάς πληροφορούν ότι μερικές από τις μούμιες είναι προκείμενες με τη μαγική κι' αξιοθαύμαστη ικανότητα να μι-λούν! Ένας άλλος συγγραφέας του Μεσαίωνα, ο Ράσκοτ Σασσεφράτο, μάς βεβαιώνει στις «Γαζετιδικές Αναμνήσεις» του, ότι μία φορά, που βρισκόταν στη μυστηριώδη χώρα των «Ιν-κας, οι οποίοι, όπως ξέρετε, ήταν περίφημοι θαλασσομάχοι, άκουσε με τ' αυτά του στόν ιερό ναύ του Πούκνορ τις μούμιες να...φλυαρούν μεταξύ τους! Τροματικές, θά πητε... Έκείνη όμως την εποχή ήλιος ο κόσμος πίστευε στις μυστηριώδεις δυνάμεις, που άρχονταν ή μούμιες.

Κι' από αλήθεια ιστορικές μερικές δίκες, που έγιναν στη Γερμανία τον XVI και XVII αιώνα γι' αυτές τις μούμιες, —δίκες, που δεν έχουν τίποτ' άλλο, παρά να ρωτήσουν πιο βαθιά στο πνεύμα των νεκρών αυτόν τον παράξενο κι' άπιστευτο θόρυβο.

Βέβαια τα χρόνια, κάποιος Στέφρι Σούγκ από το Μέμπελ, γερμανός στην ιστορία της Μαγείας ως ένας αλλόκοτος διαδο-χικός κι' ως ή ενσάρκωση του Σατανά, έκλειβε τη νύχτα τους νεκρούς από τον τάφο τους, για να κάνουν ένα σωρό έκ-τρα πράγματα και μακάβρια πειράματα. Ο Έστερ, ο οποίος έγρα-φε ένα περίφημο βιβλίο για τη μεσαιωνική μαγεία, γεμάτο ά-ληθειες κι' αθέτητες ιστορίες, μάς βεβαιώνει ότι ο Στέφρι Σούγκ δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά να επιτάχυνε τα πειράματα των νεκρών μούμιες, που μιλούσαν μ' ακατάληπτη γλώσσα!... Έτσι γινε μάλιστα και μία περίφημη δίκη γι' αυτές τις μού-μιες, που κατέληξε στην καταδίκη σ'έ θάνατο του διαβολικού Ντοϊγκάκο, γι' ότι έβγαζε από το στόμα του, όπως έλεγε, «α-λήθειες και ψέματα». Ο Ντοϊγκάκος, όμως, έβγαζε από το στόμα του, όπως έλεγε, «α-λήθειες και ψέματα». Ο Ντοϊγκάκος, όμως, έβγαζε από το στόμα του, όπως έλεγε, «α-λήθειες και ψέματα».

Μα άλλη δίκη, που είχε γίνει πάλι στη Γερμανία εκείνη την εποχή, έφερε σ'έ φως όλα τα σκοτεινά έγκληματα ενός άλ-λου μάγου, του Χάινς Ζίγκερ, στού οποίου το αλχημικό έρ-μηνεύον βρήκαν πενήντα μούμιες που μιλούσαν τη νύχτα.

Δεν μπορούίτε όμως να πείτε ότι ο Χάινς Ζίγκερ, φαντασθήτε την έκπληξη μου, όταν φθάνατε στο τέλος της σπείρας έρε-υνης, γιατί «από το υπόγειο σπήλαιο, όπου είχα πείσει ότι λη-ύρα, ο Ντάμπι κι' εγώ τον άκολουθήσαμε. Οι ίθαγενείς ά-στομικοί έμειναν απάνω για να μάς φυλάξουν».

Εγώ λοιπόν τρέ-φεις έδω μέσα, είπα στη φύλακα κι' από τις τ-πες που έβγαινε ο κορ-μός του μαγικού δέν-τρου.

—Εσύ λοιπόν τρέ-φεις έδω μέσα, είπα στη φύλακα κι' από τις τ-πες που έβγαινε ο κορ-μός του μαγικού δέν-τρου.

—Οχι, μίστερ, δεν είμαι έγώ! διαμαρτυρήθηκε ο φύλα-κας. Είναι ο μάγος της ζούγκλας Γκορέ που κάνει το δέντρο να τ-γουδάει.

—Πάει καλά, του απάντησα. Σε πιστεύω. Και τώρα θέ-λω μάθω κάτι άλλο: πότε θα συγκεντρωθούν οι μαύροι για ν-κούσουν πάλι τα κηρύγματα του μάγου;

—Άβριο το θράδυ, μίστερ... Κατά τα μεσάνυχτα. Μά-λωσης ο φύλακας.

Η άποστολή μας λοιπόν είχε τελειώσει για κείνη την έ-παι. Ήλθα νύχτα θα πηγαίναμε σ'έ ίδιο μέρος και θα τ-πολύ εύκολα τον έγκλημιατικό μάγο Γκορέ.

Κ' οι μαύροι; παρατήρησε ο Ντάμπι. Νομίζετε πως θα-ψουν να πιστεύουν σ'έ μαγικό δέντρο; Ποτέ! να τους π-τρόπο να τους τρομοκρατήσουμε και μαζί μ' αυτούς και μά-γος τους...

Κι' έτσι, μ' αυτές τις σκέψεις, γυρίσαμε στο Μπάσβελντ, ζ-ζυ με τον φύλακα του μαγικού δέντρου.

Την άλλη μέρα, είχα βοή κιόλας με ποιο τρόπο θα τ-τούσαμε τους μαύρους. Έγώ κι' ο Ντάμπι ξεκίνησαμε κ-από το γαριό και τραβήξαμε για τη ζούγκλα κρατώντας έ-να μεγάλο πακέτο. Όταν δέ φτάσαμε στην υπόγειο σ-ά-

τους, για τον Σατανά και τα σκοτεινά έργα του, παραβιάζοντας θη-ούς θείους νόμους...

Αυτά τα χρόνια, δηλαδή κατά τον XVI και XVII αιώνα, οι θα-λασσομάχοι έθεωρούσαν ότι ήταν όργανα του Διαβόλου και πέθαιναν όλοι πάνω στην πυρά. Παρ' όλ' αυτά, όστόσο, ή τέχνη τους εξακολούθησε την εξέλιξη της και σήμερα την βλέπουμε ν' άνθισσε περισσότερο στην Αμερική, παρά στην Ευρώπη. Οι Αμερικανοί έχουν τη μανία του θα-λασσομάνου, ενώ στην Ευρώπη γενικεύεται διαρκώς ή καδίσ των νε-κρών. Το θαλασσομάνιο, λοιπόν, έχει γίνει στην Αμερική μιά από τις πιο έκκεντρες βιομηχανίες. Ο περισσότερο δέ θαλασσομάνος του Νέου Κόσμου ήταν εδώ και λίγα χρόνια κάποιος Νταϊγκάκο, ένας ψευτο-φωκίτης που ήξερε όλα τα μυστικά των απόκρυφων επιστημών κι' ή-ταν ο προστατεμένος της Πόλλυ Γιέντ, μιάς πολυκατομιμουρίστου από το Χουανόκο. Οι Αμερικανοί πολυκατομιμουρίσχοι, όπως ξέρετε, έχουν τη μανία να μαζεύουν στους ούρανοξιστες τους τα πιο άρχαια και τα πιο αλλοπαρόσταλα πράγματα, κάνοντας έτσι μιά καμική αντί-πραξη στα διάφορα μυστήρια. Μία μέρα, λοιπόν, ή Πόλλυ Γιέντ είχε την ατυχία να γνωρίσει με τον Νταϊγκάκο αυτόν μυστηριώδη Ένδο-ρωπαίο, ο όποιος της υποσχέθηκε να της στείλει δέκα αλγυ-πτιακές μούμιες, προς χίλια δολάρια την καθένα. Η συμ-μηνία κλείστηκε κι' ο Νταϊγκάκος έφτασε για την Αλγυπτιακή, μεταμειωμένος σ'έ ευσεβή μουσουλμάνο. Εκεί κάτω ο ψευτο-φωκίτης βρήκε στην έρημο έναν τάφο κι' από αυτόν έβγαλε τις δέκα αλγυπτιακές μούμιες, τις όποιες συσκευάσε προσε-χτικά μέσα σ'έ κάσες και τις μετέφερε άμέσως στην Αμε-ρική για να τις παραδώσει στην Πόλλυ Γιέντ, την έκκεντρική Αμερικανίδα. Η πολυκατομιμουρίστου, μόλις έλαβε τα δέκα αλφάκια, έσπευσε να στείλει κι' άλλες πέντε χιλιάδες δολλά-ρια του Νταϊγκάκο για τα έκτακτα έξοδα του και κατόπιν στόλισε με τις δέκα μούμιες, ή όποιες σ'έ αλήθεια ήταν υπέ-ροχες, το αλγυπτιακό σαλόνι της και κάλεσε τους φίλους της και τις φίλες της για να τις θαυμάσουν. Όλοι τότε θμολό-γησαν, ότι το μόνο που τους έλειπε ήταν ή άμυλη, μ'α φά-νεται πως τα κεφάλια τους του ψευτοφωκίτη Νταϊγκάκο είχαν κι' αυτή την μυστηριώδη ιδιότητα!

Μιά νύχτα, ή Πόλλυ Γιέντ είχε μείνει μόνη μέσα στο αλ-γυπτιακό σαλόνι της, όταν έξαφνα άκουσε τις δέκα μούμιες της να στενάζουν και να ψιθυρίζουν τόσο παράξενα, όσπ' ή έκκεντρική Αμερικανίδα λιποθύμησε από τον τρόμο της και σοφίστηκε ανίστητη στη μέση του αλγυπτιακού σαλονιού της. Όταν συνήλθε, ο φόβος της ήταν ακόμη τόσο μεγάλος, που αναγκάστηκε να παρατήρη τον ούρανοξιστή της για λί-γες μέρες και να γιατρέψει τα νεύρα της σ'έ μιά κλινική. Έκεί πέρα οι διασημότεροι γιατροί της έξήγησαν ότι ή μούμιες δεν μπορούσαν να μιλούν και την καθήσυχασαν.

Η Πόλλυ Γιέντ λοιπόν γύρισε στο σπίτι της και για λίγον καιρό απέφυγε να μπει μέσα στο αλγυπτιακό σαλόνι της. Τέ-λος όμως, υπερωνώντας κάθε φόβο, έκανε μιά δεξίωση και προσέφερε σαμπάνια στο σαλόνι, άρκετών εκεί που βρισκό-ντοσαν ή δέκα μούμιες. Αυτή όστόσο ή ιδιοτροπία της ήταν άτυχη, γιατί σ'έ μιά στιγμή που είχαν σταματήσει δίλες ή συζητήσεις κι' είχε άπλωθεί μιά νεκρική σιωπή μέσα στο αλ-γυπτιακό σαλόνι, ή δέκα μούμιες άρχισαν πάλι τους παράξε-νους ψιθυρισμούς τους και τα πονεμένα ανασταναγμάτά τους! Οι καλεσμένοι της Πόλλυ Γιέντ τ'όδωσαν στα πόδια πανικό-βλητοι κι' ή έκκεντρική Αμερικανίδα έπαθε από μιά δεύτερη νεκρική κρίση και σοφίστηκε πάλι καταγής λιποθύμη.

Η κοινή γνώμη αναστατώθηκε άμέσως και οι περιφημότε-ροι επιστήμονες ανέλαβαν να διαφωτίσουν το μυστήριο. Ένας άπ' αυτούς τότε, ο χημικός Στράντ, έκανε μιά κατα-πληρωτή ανακάλυψη. Η μούμιες του Νταϊγκάκο δεν ήταν αλ-γεμινικές... Ήσαν φτιαγμένες στην Αμερική από μιά ειδική πάστα, που έμοιαζε με μεταλλοποιημένο κρέας. Ο Νταϊγκάκος ήταν ένας κοινός δα-τεών και το ταξίδι του στην Αλγυπτία δεν είχε άλλο σκοπό, παρά τη συγκέντρωση αυτής της ύλης (πολύς παπύρος) για την κατασκευή των μούμιων. Η δέκα μούμιες λοιπόν της Πόλλυ Γιέντ, από την μεγάλη θεο-μότητα που έπαιζε μέσα στο σαλόνι της Αμερικανίδας συνετέλλοντο και ή τριβή των διαφόρων μερών τους, προκαλούσε έκκινους τους στε-ναγμούς και τους μυστηριώδεις ψιθυρισμούς.

Με την ανακάλυψη αυτή του Αμερικανού χημικού δεν διεφωτίστηκε μόνον το μυστήριο του αλγυπτιακού σαλονιού της έκκεντρικής Αμερι-κανίδας, αλλά και έδόθηκε μιά εξήγηση — ή μόνη! — για όλες τις παλιές μούμιες που μιλούσαν. Η ακατάληπτη δηλαδή γλώσσα τους και οι ψιθυρισμοί τους που τρομοκρατούσαν τον κόσμο δεν ήταν τί-ποτε άλλο, παρά τριγυροί, που έφροκαλούντο από τη συστολή ή τ'ή δια-στολή της μούμιας.

Μούμια Αλγυπτιακή Βασιλοπάτιδας

·Η Ντιστογιέβσκι στο νεκρικό του κρεβάτι

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΟΥ

Ο ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Τότε ο πλαστογράφος της επιστολής έχει μια καταπληκτική, σχεδόν υπεράνθρωπη επιδεξιότητα... είπε ο κ. Ίνιέτ. Γιατί κι ο μυθιστοριογράφος κ. Σιμόν Έμπερ θεοποιεί απολύτως, ότι ο γραφικός χαρακτήρας είναι του Σουριέσι!.. Παραβάλαμε την επιστολή αυτή και με άλλες αυθεντικές επιστολές του συζύγου σας... Η ταυτότητα των είχε ακλόνητης γνησιότητας!..

Η Ροβέρτη ένωσε τα χέρια της, έκλεισε τα μάτια της και με τόνο τυφλής πεποιθήσεως είπε:

—Όχι... Ο λατρευτός μου Ζάκ είναι στον Άλλον Κόσμο πια... Αν ζούσε, θα ήταν ασφαλώς, ξέχαστος, κοντά μου!.. Έπακολούθησε μια λιγδότημη σιωπή. Έπειτα ο κ. Ίνιέτ σηκώθηκε, λέγοντας:

—Σέβομαι τη γνώμη σας, κυρία μου... Αλλάστε, για να είμαι ειλικρινής, σχεδόν φρονώ τα ίδια με σας... Έχω τη γνώμη κι' εγώ, ότι η επιστολή αυτή είναι έργο πλαστογράφου... Ίσως να πρόκειται περί φάρσας... Αν πραγματικώς επιθυμούσε κανένας τον θάνατο του Ζακινώλ, δεν θα τον ειδοποιούσε προηγουμένως να φυλαχτεί... Αυτά τα απίθανα πράγματα, μόνον στα μυθιστορήματα συμβαίνουν... Σκοπός της απειλής αυτής είναι να τρομοκρατηθεί απλώς ο κύριος Ζακινώλ, όπως και τρομοκρατήθηκε...

—Δεν έχει τη συνείδησή του ήσυχη, κύριε! διέκοψε η Ροβέρτη. Αλλάστε, δεν βλέπετε τη δική μου περίπτωση, στην οποία φαίνεται ανακατεμένος; Έλπιζω λοιπόν, κύριε, ότι θα ενεργήσετε όλα τα δέοντα σύμφωνα με την καταγγελία μου, την οποία κατέθεσα σήμερα στο Αστυνομικό Τμήμα της συνοικίας μου!..

—Βεβαίως... Βεβαίως... Σας το υπόσχομαι, κυρία μου!

—Αλλιώς, θ' αναγκαστώ ή ίδια ν' άνωρθώ κάπως ενεργητικά εναντίον αυτού του Ζακινώλ... Πιστέψτε με, κύριε!..

Γυρίζοντας στο «Καί ντ' Ορφέβο», ο κ. Ίνιέτ, αντάμωσε σ' έναν σκοτεινό και γεμάτο σκόνη διάδρομο των γραφείων του τον αστυνομικό έπόπτη Λεμπρετόν, και του είπε:

—Σας ειδοποίησαν για την αποφυγή άσχυλίας μας;

—Μάλιστα, άρχηγέ!.. Θα είμαι απόψε στις 9 ή δώδεκα μαζί με τους συναδέλφους, στην όδο Ριμπέρτα!..

—Έγινε τίποτε νέας;

—Όνι, άρχηγέ... Έκτός από αυτό που μου τηλεφώνησε από δόλινο ο Λαοντύ... Έπιβλέπει την άλληλογραφία, ή όποια πηγαινε στο δώμα του Κόκκο, εκεί στην όδο ντε Τέρν 95... Μία λοιπόν άπ' τις επιστολές αυτές προέρχεται άπ' τη γυναίκα του Κάρλιο, που εινε κλεισμένη σ' ένα σαλόνιο... Τού γράφει—με χαρά κι' έκπληξη—ότι κάποιος άνώμυμος εδρεύτης πλήρωσε για έναν δολέκληρο γρόνιο τα νοσήλια της στη διεύθυνση του σανατορίου... Ο διεθυντής του σανατορίου έλαβε τα χρήματα αυτά, όλο κλήρο υ χρόνο υ νοσήλεια, σέ συστημένη επιστολή!..

—Με συστημένη επιστολή; έκανε Ζωηρά ό κ. Ίνιέτ. Τότε στον φάκελό της πρέπει να υπάρχει γραμμένο το όνομα του άποστολέως!

—Ο Λαρντύ φρόντισε να γίνη κάτοχος αυτού του φακέλλου... Εινε γραμμένος με γραφομηχανή και δείχνει ως άποστολέα έναν κάποιον Ντυράν, χωρίς καμιά άλλη διασάφηση... Δηλαδή, τίποτε δεν θγαίνει άπ' τον φάκελλο αυτόν!

Ο κ. Ίνιέτ σταύωσε συλλογισμένως τα υπέρσσω του. Προσέλωσε μηχανικά τα μάτια του στο πάτωμα. Και μουρμουριστά, είπε:

—Τι διάβολο να πη κανένας και με την καινούργια ατή ιστορία;... Μοι φαίνεται, ότι όλα αυτά δείχνουν πως ό Κάρλιο—όπως τό όποιαζήσαστε, άλλωστε—είναι συννενογος του έγκλήματος... Κι' ότ' όλλοι συννενογοί του, άσύλληπτοι αυτοί άνήκη, έστειλαν τα νοσήλια της γυναίκας του, έτσι σαν ποκαταβολή άπ' το μεαδίο του... Μήπως κι' ό ίδιος, γι' αυτά τα νοσήλια δεν μιλούσε διακόως;... Όλος ό κόσμος, εκεί στην όδο ντε Τέρν, είχε πια άρεσθή να τον άκούη!

—Χμ... Έχω να σας πω και κάτι άκόμη, σχετικώς... Τά δυό

μικρά παιδάκια του, τά όποια έχει συμμαζέψει ή κυρά-ήπιό φόρ—έκείνη ή γρηά, ξέρετε, ή όποια τόσο μάς είχε γίνει τ'μπούρι—έ, λοιπόν αυτά τά δυό παιδάκια του έλασαν ένα σαρφ παχνίδια... Μία δολέκληρη κάσσα, γεμάτη από διάφορα παχνίδια... Τάστελνε κάποιο μεγάλο κατόστημα... Ο Λαρντύ, είδοσμένος άπ' τον θυρωρό, έτρεξε άμέσως στο κατόστημα αυτό... Ζήτησε πληροφορίες ποιός και πώς τά παρήγγειλε αυτά τά παχνίδια... Η διεύθυνση του κατόστηματος του έξηγήσε ότι ή παργαγγελία έδόθη με συστημένη επιστολή, γραμμένη με τη διαγραφουμηχανή, με ύπογραφή το 'Ίδιο όνομα 'Ντυράν', και σπλημένη άπ' τό ίδιο ταχυδρομικό παράρτημα του βουλεβάρτου των Ιταλών... Ο όπάλληλος του παραρτήματος—ένός άπ' τά πολυάσχυλα του Παρισιού—δεν μπόρεσε να θυμηθ' ποιός τάδωσε προς άποστολήν αυτές τίς δυό συστημένες επιστολές... Μία άόριστη Ιδέα έχει, έντελώς άόριστη όμως, ότι μάλλον μία γυναίκα τοδ-τίς έδωσε κι' όχι άνδρας... Νά, έτσι σαν ια έαπ' ψηλή και κομψή κυρία!..

Τό πρόσωπο του κ. Ίνιέτ κοκκίνισε από άγανάκτηση. Σέφινσε:

—Νά πάρη ό δαίμονας... Όλο και μία ξανθή κυρία μου πρεσβεύεται στην ύπόθεσι αυτή, κάθε λίγο... Λές και μου δείχνει τή τύχη καμιά χαρτορρίχτρα!

—Ω, άρχηγέ... Κι' όμως στην ύπόθεσι που μάς άνασταλάζει μονάχα μία ξανθή κυρία ξέρω εγώ: Τη γυναίκα του περιήγατο ταχυδακτυλουργό!..

—Ο κ. Ίνιέτ άνασκήρτισε. Ρήτησε:

—Επιτηρούν άγρυπνα και τούς δυό τους. Και τόν ταχυδακτυλουργό αυτόν και τη γυναίκα του;

—Μάλιστα, άρχηγέ... Άγρυπνα, ζώμε ακριβέστατα, και στιγμή προς στιγμή όλα τά διαδύματα τους, όλες τίς κινήσεις τους... Η επιτήρησης τους άρχισε άπ' τη έπομένη του έγκλήματος και διαρκεί άπ' τη στιγμή... Κι' έχουμε άκλόνητες άποβλέψεις ή ούτε κατά την ήμέρα της άποστολής των συστημένων, ούτε και καμιά άλλη ήμερα—πρίν ή μετά—φάνηκε ή γυναίκα του ταχυδακτυλουργού στο ταχυδρομικό παράρτημα του βουλεβάρτου των Ιταλών!

—Σέ τί καταγίνονται, λοιπόν; Πάρετε νουν τόν καιρό τους;

—Ξεκινούν κι' οι δυό τους και πηγε να θε άπόγευμα στην όδο Λαλά... Έναι, ένω νοικιάσει για ένα μήνα μία μεγάλη σάλα, ή όποια ήταν πρίν άτελιέ τοδ Ζωηρού... Τους περιμένει εκεί ό βοηθός τους, ό 'Ιλαρί... Τόν ξέρετε, θέβαια... Ποιον ινιάζονται σ' αυτή την αίθουσα και κοινοχόζουν κάποιο καινούργιο ταχυδακτυλουργικό παχνίδι... Τό άτελιέ βούκεται κατωσής σ' έναν κήπο, χωριστά από τό άτελιέ του κτήριου και μπαίνει κανένας σ' αυτό άπ' είδική σκάλα... Τό Ιαόνειο εινε γκαράζ, ή

έπάνω άπ' τό γκαράζ εινε τό άτελιέ... Άνθρωποι μου σκαλολάσαν κρυφά στην πόρτα του άτελιέ και κρυφάκουσαν... Ο κ. Ζάν Μουρά, ό λεγόμενος 'Αρχων του Μυστηρίου', έλεγε και σαν ν' άπήγγελε, σαν να μιλούσε στους θεατάς θεάτρου ή πωλάδ, σ'ε λόγο... Πότε-πότε ταματούσ' για να δώση διασάφησης τεχνικές οδηγίες στη γυναίκα του και στο βοηθό του... Έπειτα ξανάρχιζε πάλι ν' άπαγγέλλη... Συχνά άκουγόταν και κάτι στο τριέζιμο δυνατό έλατηριού... Αυτά διαρκούσαν ως τίς έξη ή δώδεκά τό θράδυ... Τότε έθγαναν κι' οι τρεις, έφταναν στη γυναίκα όδοδ Γκραντ-Άρμέ και γάριζαν άπ' τό βοηθό τους, τοδ όποιο έσφιγγαν τό χέρι έγκάρδια... Έπειτα τό άνδρόγυνον, άγκαλιάσμενο τυφερά σαν δυό άγαπημένα, περιστερία, έκαναν έμπερίπατο ως τό δάσος της Βουλώνης, δειπνούσαν στο καμινάτοσσαν Τό 'Εκλεκτό Καπόνι κι' ύστερα γύριζαν στο μέγα τους της πλατείας 'Ετουάλ, έναπαίρνοντας την όδο Γκραντ-Άρμέ... Κάθε πρσί δε καταγίνονται σέ διάφορα τρεχάματα σχετικώς με την προσέχη άναχώρησ' τους για τίς 'Ηνωμένες Πολιτείες... Δηλαδή, άπολύτως τίποτε τό ύποπτο ως τώρα!

—Άμ' τότε;... Αυτή ή ξανθή κυρία; ρήτησε πάλι σκεπτικώς ό κ. Ίνιέτ.

—Χμ... Άς την ονομάσουμε ή 'Κυρία Άγνωστος'... Άδύνατον... Κατά τό άπόγευμα της ίδιας αυτής ήμέρας, Στο Μαγαρο των Δαστηρίων και στο Ιδιώτερο γραφείο του άνακριτοδ κ. Πουάρε ντε λά Μαρσερόλ... Ένα μεγάλο γραφείο από έύλο άκαζόδ. Άπ' τη μία πλευρά τοδ γραφείου φαίνεται καθισμένος ό κ. άνακριτής, μεγαλόπρεπής με ύψος έπίσημο, φαλακρός, με γυαλιά και με γένια μπλε... Άντικρύ του κάθεται ό γραμματεός του, ένας άρστος μελαγχρόνος νέος, ό όποιος κρύβει με δυσκολία τά χαμουρητά της άίας του... Σέ μία καρέκλα, στη μέση της αίθουσας, κάθεται ό Κάρλιο γυμνός χεϊροπέδες... Ένας ύπόδικος δεν πρέπει ποτέ να παρουσιάζεται δέξιμος μπρός στον άνακριτή ή στο δικαστήριο που πρκειται να τόν δικάσει. Πλάι του, καθισμένος έπίσης, θρίσκεται ό συνήγορός του μάτρ Καμπενσί, ντυμένος την ήθελνός του και με χαρτοφύλακα στη μασχάλη του... Όθως κοντά του, θρίσκεται ό άστυφύλας, ό όποιος έφερε άπ' την φυλακή τόν Κάρλιο, και στην όποια πρόκειται κατόπιν να τόν οδηγήσ' πάλι... Τελοπάντων, Κάρλιο, ή στάσι σου εινε άνυπόφορη! έπρε σέ μία στιγμή ό άνακριτής, έσεπώντας, Έγώ σέ έρωτά όριμένως και συγκεκριμένα πράγματα κι' έσύ περιορίζεσαι διαρκώς στο να μοι άπαντάς στερεότυπα: 'Δεν ξέρω τίποτε άπ' την ύπόθεσι αυτή!.. Τι νά σοι πω, φίλε μου... Κι' όλλοι έχουν τηρήσει ός τώρα την ίδια στάσι, μά στο τέλος δεν θγίκαν άφελήμενοι από αυτή!

Ο Κάρλιο κούτασε τόν άνακριτή με γαμβέλο, τό όποιο φώτισε καμιά τό παχύ και στρογγυλό σαν γενναίο πρόσωπό του.

—Και ίσχυρίζεσαι άκόμη, Κάρλιο, ότι δεν ξέρεις ποιός ήταν ούτως ή άλλως πού πλήρωσε τοδ λαλήλου έ- τους νοσήλια για τη γυναίκα σου! Τότε έντονα ό άνακριτής, 'Επίσης άνιρείς, λές ή άνιρείς, ποιός έπρε να αναπό παρήλινε στα πα- δά σου!

—Μά έάν τής έρωτα πού είπ' σ' αυτό!.. Μά την ά- λήθεια, δεν τούς έρωτα!.. Πώς να τό μάθω, άνοσ ή- μινει ή γακή κι' είμαι άκόμη... Ού- τε κανένας με άπ- ακέπεται, ούτε έ- πιστεύει λαθά... Ότε και ξέρω τί γίνεται στον κόσμο έξω! άποκρίθηκε έ- π'ελεως γαλήνια πάντοτε, ό άτυχος Κάρλιο.

Τελοπάντων, δεν μπόρεσε τουλάχιστον να μαντέψει, από πού θα ήταν δυνατόν να προέρχονται κάτι τέτοιες γενναίο- δαρίες;

—Ίσως να με βοηθήσει το «Συνδικάτο των Λυρικών Καλ- λιστών», τοδ όποιου είμαι μέλος από τότε που ιδρύθηκε!... Μήπως τό ξέρω, όμως;... Μήπως είμαι θέβαιος;... Όστόσο, είμαι εύχαιοισμένος άπ' την πεοιπέτείά μου, κύριε άνακριτά... Άπ' την άοχή άκόμη λέω, ότι όλα αυτά θά τελειώνουν έτσι... Η γυ- ναίκα μου νοσηλεύεται δωρεάν και τά παιδιά μου τά καμμένα έβηκαν ένα σαρφ παχνίδια!..

Ο υιός του Καμπενσί πετάντηκε τότε κι' έπρε:

—Ο πελάτης μου, κύριε άνακριτά, εινε θέβαιος, ότι σέ λίγο θά λήσων ή άφ'ήτης του... Και τότε έλπίζει πως θά άποζημιώ- θη νοσήλια... Πώς και με τί θά άποζημιωθ' ή; οτε κι' ό ίδιος υποεί να τό καθορίσ'... Στο ιυσάλό του όμως τό άπ'ήσιό, εινε πρσέχον—καθώς βλέπετε—άσάλευτα αυτή ή πεπόθησι!

—Τότε, άπό εινε σίνηρος για την έθροδότητά του, πώς συμ- βάνει να μ' ή μάς έξην ή δοισμένα έπ'εβαρμητικά γενοινόντα;... Πρε βασήκων στο πιστόνι του, έκείνο τό κολλίε, έκείνο τό θρα- γυά, κι' έκείνη τό δαγνίλιδι!..

Η Κάρλιο ένωσε τό άλγίπια του πούδ τά έπάνω, σαν να κα- λούσε τόν 'Ανίστο ως κάτοσσα κι' έπρε:

—Μά την άλήθεια κι' ένώ δεν ξέρω πώς θεβήκων έκεί!... Πώς να σας τό έξηγήσω λοιπόν, κύριε άνακριτά, άφοδ κι' έγώ

17 Ιανουαρίου 1935

να μάθουμε—προσωρινώς τουλάχιστον—ποιά εινε και πού κάθε- ται!

Κατά τό άπόγευμα της ίδιας αυτής ήμέρας, Στο Μαγαρο των Δαστηρίων και στο Ιδιώτερο γραφείο του άνακριτοδ κ. Που- αρε ντε λά Μαρσερόλ...

Ένα μεγάλο γραφείο από έύλο άκαζόδ. Άπ' τη μία πλευρά τοδ γραφείου φαίνεται καθισμένος ό κ. άνακριτής, μεγαλόπρε- πής με ύψος έπίσημο, φαλακρός, με γυαλιά και με γένια μπ- λε...

Άντικρύ του κάθεται ό γραμματεός του, ένας άρστος μελα- χρόνος νέος, ό όποιος κρύβει με δυσκολία τά χαμουρητά της άίας του...

Σέ μία καρέκλα, στη μέση της αίθουσας, κάθεται ό Κάρλιο γυμνός χεϊροπέδες... Ένας ύπόδικος δεν πρέπει ποτέ να παρου- σιάζεται δέξιμος μπρός στον άνακριτή ή στο δικαστήριο που πρκειται να τόν δικάσει. Πλάι του, καθισμένος έπίσης, θρίσκε- ται ό συνήγορός του μάτρ Καμπενσί, ντυμένος την ήθελνός του και με χαρτοφύλακα στη μασχάλη του...

Όθως κοντά του, θρίσκεται ό άστυφύλας, ό όποιος έφερε άπ' την φυλακή τόν Κάρλιο, και στην όποια πρόκειται κατόπιν να τόν οδηγήσ' πάλι...

Τελοπάντων, Κάρλιο, ή στάσι σου εινε άνυπόφορη! έπρε σέ μία στιγμή ό άνακριτής, έσεπώντας, Έγώ σέ έρωτά όριμένως και συγκεκριμένα πράγματα κι' έσύ περιορίζεσαι διαρκώς στο να μοι άπαντάς στερεότυπα: 'Δεν ξέρω τίποτε άπ' την ύπόθεσι αυτή!.. Τι νά σοι πω, φίλε μου... Κι' όλλοι έχουν τηρήσει ός τώρα την ίδια στάσι, μά στο τέλος δεν θγίκαν άφελήμενοι από αυτή!

Ο Κάρλιο κούτασε τόν άνακριτή με γαμβέλο, τό όποιο φώτισε καμιά τό παχύ και στρογγυλό σαν γενναίο πρό- σωπό του.

—Και ίσχυρίζε-σαι άκόμη, Κάρ- λιο, ότι δεν ξέ- ρεις ποιός ήταν ούτως ή άλλως πού πλήρω- σε τοδ λαλήλου έ- τους νοσήλια για τη γυναίκα σου! Τότε έντονα ό άνακριτής, 'Επί- σης άνιρείς, λές ή άνιρείς, ποιός έπρε να αναπό παρήλινε στα πα- δά σου!

—Μά έάν τής έρωτα πού είπ' σ' αυτό!.. Μά την ά- λήθεια, δεν τούς έρωτα!.. Πώς να τό μάθω, άνοσ ή- μινει ή γακή κι' είμαι άκόμη... Ού- τε κανένας με άπ- ακέπεται, ούτε έ- πιστεύει λαθά... Ότε και ξέρω τί γίνεται στον κόσμο έξω! άποκρίθηκε έ- π'ελεως γαλήνια πάντοτε, ό άτυχος Κάρλιο.

Τελοπάντων, δεν μπόρεσε τουλάχιστον να μαντέψει, από πού θα ήταν δυνατόν να προέρχονται κάτι τέτοιες γενναίο- δαρίες;

—Ίσως να με βοηθήσει το «Συνδικάτο των Λυρικών Καλ- λιστών», τοδ όποιου είμαι μέλος από τότε που ιδρύθηκε!... Μήπως τό ξέρω, όμως;... Μήπως είμαι θέβαιος;... Όστόσο, είμαι εύχαιοισμένος άπ' την πεοιπέτείά μου, κύριε άνακριτά... Άπ' την άοχή άκόμη λέω, ότι όλα αυτά θά τελειώνουν έτσι... Η γυ- ναίκα μου νοσηλεύεται δωρεάν και τά παιδιά μου τά καμμένα έβηκαν ένα σαρφ παχνίδια!..

Ο υιός του Καμπενσί πετάντηκε τότε κι' έπρε:

—Ο πελάτης μου, κύριε άνακριτά, εινε θέβαιος, ότι σέ λίγο θά λήσων ή άφ'ήτης του... Και τότε έλπίζει πως θά άποζημιώ- θη νοσήλια... Πώς και με τί θά άποζημιωθ' ή; οτε κι' ό ίδιος υποεί να τό καθορίσ'... Στο ιυσάλό του όμως τό άπ'ήσιό, εινε πρσέχον—καθώς βλέπετε—άσάλευτα αυτή ή πεπόθησι!

—Τότε, άπό εινε σίνηρος για την έθροδότητά του, πώς συμ- βάνει να μ' ή μάς έξην ή δοισμένα έπ'εβαρμητικά γενοινόντα;... Πρε βασήκων στο πιστόνι του, έκείνο τό κολλίε, έκείνο τό θρα- γυά, κι' έκείνη τό δαγνίλιδι!..

Η Κάρλιο ένωσε τό άλγίπια του πούδ τά έπάνω, σαν να κα- λούσε τόν 'Ανίστο ως κάτοσσα κι' έπρε:

—Μά την άλήθεια κι' ένώ δεν ξέρω πώς θεβήκων έκεί!... Πώς να σας τό έξηγήσω λοιπόν, κύριε άνακριτά, άφοδ κι' έγώ

ό ίδιος δεν τό ξέρω;... Όσα ξέρω, τά έξηγώ!.. Τό ίδιο συμβά- νει και με τίς κηλίδες του αίματος στην καρέκλα!... Πώς να σας πω πώς θρέθηκαν έκεί, άφοδ δεν ξέρω πώς θρέθηκαν;

—Καλά... Καλά!.. Έκανε με ξερό ύφος ό άνακριτής. Στάσου να ύπογράψης μία στιγμή την άλλόκοτη αυτή κατάθεσί σου και ύστερα πήγαινε πάλι στο κελλί σου... Κλεισμένος κεί μέσα, θά σκέπτεσαι με περισσότερη ήσυχία πόσες άποζημιώσεις θά πάρης κατά τό τέλος της ύποθέσεως αυτής!

Ο μάτρ Καμπενσί σηκώθηκε.

—Κύριε άνακριτά, έπρε, έχω την τιμή να σας παρακαλέσω για την προσωρινή άποφυλάκισι του πελάτου μου... Έχει δικαίωμα άπ' τό νόμο, γιατί τά στοιχεία που τόν ένογοποιούν δεν εινε τό- σο ίσχυρά... Έπίσης, ό πελάτης μου, δεν εινε ύποπτος άποδρά- σεως, ώστε να δικαιολογηται ή προφυλάκισις του μέχρι της ή- μέρας της δίκης... Εινε τόσο άφωσιωμένος στη γυναίκα του και στα παιδιά του, ώστε δεν θ' άπομακρυνθ' καθόλου άπ' τη Γα- λλία... Θά θρίσκεται έτσι, πάντα στη διάθεσι της Δικαιοσύνης!

Ο κ. Πουαρέ ντε λά Μαρσερόλ έκανε κίνημα άπόλυτης άρ- νήσεως.

—Άδύνατον, μάτρ!.. Άδύνατον!.. Μπορεί έσεις να μη θρί- σκετε ίσχυρά τά ένοχοποιητικά κατά του πελάτου σας στοιχεία... Έγώ όμως τά θρίσκω ίσχυρότατα, κι' έχω τη γνώμη πως πρέ- πει να μ' ήν άποφυλακιστή!

—Κι' εγώ έχω την ίδια γνώμη! διέκοψε με άφέλεια ό Κά- ρλιο. Καλύτερα στη φυλακή, παρά έξω... Όσο περισσότερο μέ- νω κειμέσας, τόσο και τά πράγματα θαδίζουν θαυμάσια... Θά τό νω κειμέσας, τόσο και τά πράγματα θαδίζουν θαυμάσια... Θά τό δητε!... Θά τό δητε!... Όλη αυτή ή ιστορία, θά τελειώσει πολύ καλά!..

VII ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο 'Αρχων του Μυστηρίου κατέ- θηκε άπ' τό τα- ξί, άκριβώς στις έννέα ή ώρα μπρός στο σπίτι της όδοδ Ριμπέρ- ρα, στο όποιο κατοικούσε ό Ζα- κινώλ.

Τρεις άστυφύ- λακες με στολή, έτρεξαν κοντά του τότε και τόν ρώτησαν ποιός ήταν και τί ήθε- λε πού κατέ- θηκε έκεί... Κι' αυτός άποκρί- θηκε, ότι ό κ. Ί- νιέτ τοδ είχε δώ- σει ραντεβού ά- κοιθώς σ' αυτό τό μέρος.

Δεν φάνηκε έ- κανοποιητική αυ- τή ή διαβεβαίω- σις του στους ά- στυφύλακες. Κά- λεσαν με τό τη- λέφωνο του σπιτιού τόν κ. Λεμπρετόν, ό όποιος θρίσκόταν στο έπάνω πάτωμα.

Έκείνος κατέθηκε άμέσως, θγίκε στην έξοπο- ρα, άναγνώρισε τόν κ. Ζάν Μουρά, τόν γνωστό ως 'Αρχοντα του Μυστηρίου' και τοδ έπέτρεψε την έσοδο. Έπειτα γύρισε στους άστυφύλακας αυτούς και τούς έπρε κατηγορηματικά:

—Τώρα, φίλοι μου, δεν περιμένουμε πια κανέναν... Όσοι έ- πρε να είμαστε έδω, για να προφυλάξουμε τόν κ. Ζακινώλ άπ' τίς άπειλές, έχουμε μαζευτή κιόλας... Από τώρα και στο έξής, κανένας δεν πρέπει να μ' ή μέσα στο σπίτι, όποιάδήποτε πρό- φασι κι' άν βοή κι' δ'τιδήποτε κι' άν συμβή!

Την ίδια αυτή διαταγή του, πήγε να έπαναλάβη σέ τρεις θλ- λους άστυφύλακας, οι όποιοι θουρούσαν την πόρτα της ύπη- ρεσίας, έφτά-όχτώ μέτρα πύδ πέρα.

Γύρισε κατόπιν, πής μαζί του τόν 'Αρχοντα του Μυστηρίου, ό όποιος περιέμενε την έπάνοδό του κάτω στην έξοπορτα—κι' ά- νέβηκαν στο σπίτι του κ. Ζακινώλ.

Τό σπίτι αυτό είχε τρία πατώματα. Σέ κάθε κεφαλόσκαλο θρισκόνοσαν από πέντε άστυφύλακες. Και στα διάφορα δώ- ματια τάν πατωμάτων, καθώς και σ' όλα τά παραθύρα τους, φρουρούσαν από ένας άστυφύλας. Άπ' τίς όχτώ ή ώρα άκόμη, τό άπόγευμα, είχαν οι άστυνομικοί άναστατάσει κυριολεκτικώς τό σπίτι, τό είχαν ψάξει σπθσιή προς σπθσιή κι' είχαν διώξει— για περισσότερη ασφάλεια—όλους τούς ύπηρέτες.

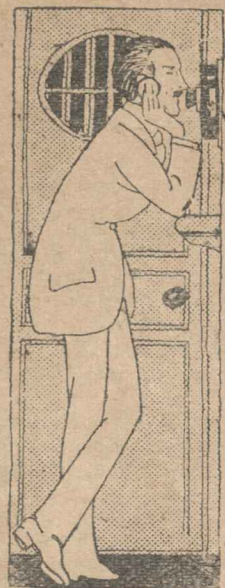
Έπάνω στη στέγη άνεβασμένοι, τρεις πυροβόλετες, είχαν τό μάτι τους άγρυπνο παντού.

(Ακολουθεί)

—Σέβομαι τη γνώμη σας, κυρία μου, έπρε ό κ. Ίνιέτ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ

Ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος;

ΙΣΤ.

(Τι απαντούν οι δεσποινίδες μας, πώς τὸν ἐνδιέχουνται και πὼς τὸν θέλουν)

Ἡ δὲ ΜΑΡΩ Ι... μᾶς γράφει :
Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ἡ ἐξυπνὴ ἰδέα πὺ εἶχες νὰ θέσῃς εἰς τὰς ἀγανωστρίας σου τὸ ἐρώτημα : «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος» κλπ. μ' ἔκαμε κ' ἐμένα νὰ σκεφθῶ τὸ γάμο. Κ' ἀλήθεια, ποτὲ ὡς τώρα δὲν εἶχα πλάσει τὴν εἰκόνα τοῦ νέου ἐκείνου, τὸν ὁποῖον θὰ ἤθελα γιὰ σύντροφο τοῦ βίου μου !
— Ἀλήθεια, εἶπα μόνον, κάποτε κ' ἐγὼ θὰ παντρευθῶ. Πῶς θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ εἶνε ὁ μέλλων σύζυγός μου ;...

Ἐφάντασθηκα λοιπὸν ἓνα νέο μελαχροινὸ, μὲ μεγάλα ὠραία μαύρα μάτια, μὲ σῶμα ἀθλητικόν, θαρραλέον, ἐξυπνόν, νὰ μὴν τρομάξῃ εἰς τὰς ἀποτυχίας τῆς ζωῆς, δραστήριον, μορφωμένον καὶ εὐγενῆ. Νὰ μὴ ἀνταποδίδῃ τὴν ἀγάπην μου, νὰ φέρεται μὲ λεπτότητα, ἀλλὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴν ὑποκύπῃ εἰς τὰς παραλόγους ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας πιθανὸν κάποτε νὰ ἔχω. Ἐάν εὗρω ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος θὰ συγκεντρώῃ αὐτὰ τὰ προσόντα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ γάμος μᾶς αὐτὸς θὰ εἶνε εὐτυχής. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε ζήτημα ἂν ὑπάρχει ἓνας τέτοιος ἀνθρώπος, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι γιὰ νὰ εἶνε ἓνας γάμος εὐτυχισμένος, πρέπει καὶ οἱ δύο οἱ σύζυγοι νὰ παραλάβουν ὀλίγον ὁ εἰς τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου καὶ νὰ θυσιάσουν μερικὰς εὐχαριστίαις τῶν. Ἐάν ἐπὶ παραδείγματι εἶνε ὁ ἀνδρὺς ζηλιάρης, ἡ γυναῖκα, γνωρίζουσα τὸ ἐλάττωμα αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός τῆς, νὰ ἀποφεύγῃ ὅσο μὴν ποῖ νὰ προκαλῇ τὴν ζηλίαν τοῦ. Εἶνε ἐκεῖνη ζηλιάρα ; Νὰ ἀποφεύγῃ νὰ δείχνῃ τὸ ἐλάττωμά τῆς καὶ νὰ μὴν καθιστᾷ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς ἀνυπόφορον. Τῆς ἀρέσουν ἡ διασκεδάσεις, ἐνῶ δὲν ἀρέσουν εἰς τὸν ἀνδρὰ τῆς ; Νὰ τὰς στερείται. Ὁ ἀνδρὺς τῆς εἶνε φτωχός, δὲν μὴν ποῖ νὰ ἀντεπεξέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν ; Νὰ περιορίσῃ τὰ ἐξοδὰ τῆς. Ἀλλωστε δὲν μὴν ποῖ ἓνας ἀνδρὺς ἡ μὴν γυναῖκα νὰ ἔχουν μόνον ἐλαττώματα, θὰ ἔχουν καὶ προτερήματα, καὶ ὅταν ξέρει ἡ γυναῖκα νὰ φερθῇ στὸν ἀνδρὰ, θὰ ὑποφέρει μὲν λίγο ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά του, ἀλλὰ θὰ ἀπολαμβάνῃ πολλὰ χάρις στὰ προτερήματά του. Τότε ἓνας γάμος μὴν ποῖ νὰ εἶνε πραγματικὰ εὐτυχής. Μὲ ἀγάπη.

Μάρω Ι...

Ἡ δὲ ΜΑΡΙΑ ΤΣΟΧΑΛΗ (Μπογιάνη Ἀττικῆς), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ἀχ! μελὰ πὺ μούσκαλεις στὸ κεφάλι μ' αὐτὸ τὸ διαγωνισμὸ σου... Μὰ, θὰ μὴν πῇς, εἶνε τόσο δύσκολο νὰ βρῇς ποῖος ἀνδρὺς σοῦ ταιριάζει ; Καὶ βέβαια δύσκολο. Ὑπάρχουν τόσα καλοῦπια !... Μὰ γιὰ στάσου... Θαρρῶ πὺς τὸν βρήκα. Μὲ εἶδε ὁ καυμένος στενοχωρημένη καὶ ἦρθε νὰ μὲ βγάλῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν δύσκολη θέσι. Νὰ σὰς πῶ πὺς εἶνε ; Ἀλλὰ ὅχι. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ μορφή του (ἐμένα τοῦλάχιστον). — Ζητᾷς, μὲ ρώτησε, εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος πὺ νοιώθει τὴν γυναῖκα. Σ' ἐνοίωσα καλά, καὶ... νᾶμαι ! Πλούτη δὲν σοῦ προσφέρω, οὔτε τιμές. Δὲν ἔχω τίποτ' ἀπ' αὐτά. Εἶνε ἄλλωστε μάταια. Σοῦ προσφέρω μὴν καρδιά γεμάτη ἀγάπη γιὰ σένα, καὶ τὸ γερὸ κορμὶ μου, γιὰ νὰ στηριχθῇς ἀπάνω καὶ νὰ βαδίσῃς ἐξοκούραστα τὸ δύσβατο δρόμο τῆς ζωῆς. Μαζὺ μου ζῶντας, δὲ θὰ νοιώσῃς τὴν παραμικρὴ θλίψη, δὲν θὰ αἰσθανθῇς τὸν παραμικρὸ πόνον. Ἀρκετὰ φαρμάκια σὲ πότισε ὡς τώρα ἡ ζωὴ. Στὸ ἐξῆς θὰ τὰ μοιραζόμεστε καὶ θὰ μᾶς φαίνονται τόσο γλυκά, γιὰ μὴν θὰ τὰ δοκιμάζουμε. Θὰ ζῶ γιὰ σένα καὶ θὰ ζῇς γιὰ μένα. Θὰ ζοῦμε τόσο γιὰ μᾶς, ὥστε ἡ κακίς τοῦ κόσμου δὲν θὰ νᾶναι ἱκανὴ νὰ μᾶς φτάσουν. Θὰ εἶμαι δικός σου καὶ μόνον δικός σου. Θέλω μόνον γι' ἀντάλλαγμα νὰ μὴν χαμογελάς καὶ νὰ μὴν χῆς πάντα ἓνα καλὸ λόγο, ὅταν κουρασμένος ἀρᾶμαι νὰ ἐξοκούρῳμαι στὴν ἀγκαλιά σου. Μὲ θέλεις γιὰ σύζυγο ; Νὰ, σκέφτηκα, ποῖος εἶνε ὁ ἰδεώδης γιὰ μένα σύζυγος ; Ὁ ἀνδρὺς πὺ μ' ἀγαπᾷ. Πὺ ἀφήνει στὴν ἀκρὴν τὰ μικροσυμφέροντα καὶ τὴς κοινῆς κοινωνικῆς προ-

Ἡ δὲ «ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΝΟΠΟΥΛΑ» (Πάτρι), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Μᾶς ἐρωτᾷς «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος». Ἐγὼ τὴν γνώμην δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν βροῦμε καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε τὸν ἰδανικὸν ἀνδρὰ, δηλαδὴ τὸν τέλειον, τὸν ἀπείρασμένον ἀπὸ ἐλαττώματα. Οἱ ἀνδρες, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα, ἔχουν τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά των καὶ συχνὰ μὴν σύζυγος πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ ὑποχωρῇ, ὅταν βεβαίως δὲν προ-

λήψῃς. Μ' ἀγαπᾷ ! Ὑπάρχει ἰδεώδης ἀνδρὺς ἀπὸ τὸν ἀνδρὰ πὺ ἀγαπᾷ ; Ἀλλὰ... ἐκεῖ πὺ ἦμουν ἐτοιμὴ νὰ προσφέρω τὸ πολυπόθητο «Ναί», τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Κυττάζω γύρω μου σάν χαζή, τίποτα. Μὰ τί ἔγινε λοιπόν ; Ἀχ, ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», ἦταν ὄνειρο. Ἐνῶ ὠραῖο ὄνειρο, πὺ πλάσθηκε ἐξ αἰτίας τοῦ διαγωνισμοῦ σου. Ὡστε...
Μὲ ἐκτίμησι. Μαρία Τσοχαλῆ

Ἡ δὲ ΤΑΣΙΑ ΖΥΓ... (Ἀθήναι), μᾶς ἀπαντᾷ :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Εἶνε πολὺ δύσκολη ἡ ἀπάντησις στὸ ἐρώτημά σου, γιὰ αὐτὴν ἡ ἀπάντησις εἶνε ὁ καθρέφτης τοῦ ἐσωτερικοῦ μᾶς κόσμου. Ἀπαντῶ, γιὰ τὴν θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ συμβάλω πᾶντα εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «καμπάνιας» σὰς. Ἐγὼ νομίζω πὺς ὁ καλύτερος σύζυγος, ἰδανικὸν δὲν τὸν λέω, γιὰ τὸ ὅτι ὁ ἰδανικὸς πορὸς στὴν πραγματικότητα δὲν ἀποδίδουν οὔτε ἐλαττώματα τοῦ σχετικοῦ, εἶνε ἐκεῖνος πὺ μὴν ποῖ νὰ νοιώσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ κ' ὑποχωρῶντας νὰ τῆς δῇ τὸ δικαίωμα ν' ἀναπτύξῃ ὅλα τῆς τὰ προτερήματα ὡς μητέρα καὶ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν τῆς τὴν ἀφοσίωσι ὡς σύζυγος. Ἀδιαφορῶ γιὰ τὴν οἰκονομικὴν κατὰστασι τοῦ μέλλοντος συζύγου μου, θέλω μόνον νὰ ἔχω τὸ δικαίωμα τῆς γνώμης μου, γιὰ νὰ συμβάλω ὅσο μὴν ποῖ στὴν οἰκονομικὴν μᾶς εὐημερίαν, τῆς ὁποίας τὰ 90 % γιὰ τὴν ἀπόλυτη ἐπιτυχίαν ἀφελονται στὴν γυναῖκα. Μ' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ πῶ πὺς ὁ ἀνδρὺς μου πρέπει νὰ εἶνε ὅλο ὑποχωρησις, ἀλλὰ νὰ τὸν διακρίνῃ τὸ πνεῦμα τῆς συνεργασίας. Νὰ τὸν λειπῇ, ἂν ὅλο τέλει, πάντως ὅμως σὲ μεγάλο βαθμὸν κ' ὁ ἀπόλυτος ἐγωισμὸς κ' ἡ ἀπόλυτη ὑποδουλώσις. Τὸν βέβαιον ἱκανὸν συνεταῖρο στὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν παιδιῶν μᾶς, μὲ πρωτοβουλία γιὰ πᾶν τὸ φρόνιμον κ' ὑποχωρητικὸτητα γιὰ τὴς τυχόν πλάνες του.

Ἀφωσιωμένη ἀναγνώστρια.

Τασία Ζυγ...

Ἡ δὲ «ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ» μᾶς γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Ἀν καὶ εἶμαι τακτικὴ ἀναγνώστριά σου, ἐντούτοις ἀργῆσα ν' ἀπαντήσω στὴν τόσο ὡμορφῆς ἐρωτησί σου. Τὸν ἀντροῦλὸν μου, λοιπόν, τὸν θέλω πρῶτον νὰ μὴ ἀγαπᾷ σὲ τέτοιο βαθμὸν, πὺ ἡ ἄλλες γυναῖκες νὰ μὴ τὸν κάνουν καθόλου αἰσθησι, νὰ μὴν εἶνε ζηλιάρης, νὰ εἶνε νόστιμος καὶ ἐξυπνός (καμμιὰ φορὰ μὴν ποῖ νὰ κάνει καὶ τὸν κατὸν, γιὰ νὰ μὴ μὲ στενοχωρῇ). Δὲν μὲ μέλλει ἂν εἶνε φτωχός ἢ πλούσιος. Νὰ εἶνε ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, νὰ ἀγαπᾷ τὰ σπῶρ, τὰ τραγούδια, τὸ χορὸ, νὰ ἔχῃ ρητορικὸν ταλέντο, νὰ εἶνε τίμιος, εὐγενικός καὶ καλοκάγαθος, καὶ τέλος, ἱκανὸς γιὰ ὅλα... Μὰ ἐπειδὴ, ἀγαπητό «Μπουκέτο», ὅλα αὐτὰ εἶνε δύσκολο νὰ βρεθοῦν ὅτι ἓνα καὶ μόνον ἄτομο, θὰ εἶμαι εὐχαριστημένη ἂν ἔχει ὁ σύζυγός μου τὸ σπουδαιότερον προσόν. Ποῖο ; Τὸ καταλαβαίνετε. Ὁ εὐτυχέστερος δὲ γάμος εἶνε ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη, ἡ ἐκτίμησις, ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ διαρκὴς πίστις. Ὅταν αὐτὰ ὑπάρχουν, ὑπάρχει καὶ ἡ εὐτυχία.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι δὲν καταλαβαίνουμε τί εἶνε αὐτὸ τὸ σπουδαῖο «προσόν» ἐνὸς συζύγου, γιὰ τὸ ὁποῖον νᾶναι λόγος τὸ «Διαβολάκι». Ἀς φροντίζωμιν λοιπὸν ἡ ἀγαπητὴ ἀναγνώστριάς μᾶς νὰ εἶνε σαφὲς καὶ μὴ μὴν στηριχθῇς.

Ἡ δὲ «ΜΙΑ ΠΑΤΡΙΝΟΠΟΥΛΑ» (Πάτρι), μᾶς γράφει :
Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο». Μᾶς ἐρωτᾷς «Ποῖος εἶνε ὁ ἰδανικός σύζυγος». Ἐγὼ τὴν γνώμην δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὸν βροῦμε καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ζητᾶμε τὸν ἰδανικὸν ἀνδρὰ, δηλαδὴ τὸν τέλειον, τὸν ἀπείρασμένον ἀπὸ ἐλαττώματα. Οἱ ἀνδρες, καθὼς καὶ ἡ γυναῖκα, ἔχουν τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματά των καὶ συχνὰ μὴν σύζυγος πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ ὑποχωρῇ, ὅταν βεβαίως δὲν προ-

ΑΠΟ ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ ἐπισκέπτης.—Δὲν τοῖμὰ νὰ σὰς τὸ πῶ, μίσεις Σμιθ, ἀλλὰ ὁ μακαρίτης σύζυγός σὰς μὴν χρωστοῦσε δέκα σελλίνια, ὅταν πέθανε. Ἡ χήρα.—Ἀλήθεια ! ὦ, κύριε... Πόσο χαίρομαι πὺ θάχατε ἔτσι μὴν ἀφορμὴ νὰ τὸν θυμᾶστε !...

Ἡ μίσις Χίλς.—Ξέρεις τί διάβαζε προχθές ; Ἡ στρουθοκάμηλος, λέει, δὲν ἔχει καλὴ θέασι καὶ συγχρόνως χονεῖ δὲν δὴποτε καταπᾶ.

Ἡ μίσις Μπίλς.—Ἀχ, τί ἰδεώδης τύπος...σὺζύγου, ἡ στρουθοκάμηλος !...

Στὸ ἐργαστήριον τῶν φυλακῶν. Ὁ διευθυντής.—Αὐτοὶ οἱ σάσκει εἶνε ἐλεεινὰ καμωμένοι !...

Ὁ κατὰ δικὸς.—Ἀν ἡ ἐργασία μου δὲν σὰς ἀρέσει, μὴν ποῖτε νὰ μὲ...ἀπολύσετε !...

Κάποτε, ἓνας Σκωτὸς μῆκε σ' ἓνα Ἀμερικανικὸν Τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ στείλῃ ἓνα τηλεγράφημα. Ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶπε πὺς θὰ πληρώσῃς δέκα λέξεις θὰ ἐργάσῃ, ἐκτὸς τῆς ὑπογραφῆς σου, γιὰ τὴν ὁποία δὲν θάδινε τίποτε.

Ὁ Σκωτὸς σκέφτηκε τότε κάμωσι δὲν καὶ κατόπιν εἶπε :
—Χμ... ὠραία !... Ἐγὼ λοιπόν, κύριε, εἶμαι Ἐρυνόδεμος καὶ τ' ὄνομά μου εἶνε : Ἐπιστρέφω τὸ Σάββατον. Θὰ τηλεγραφήσω λοιπὸν μόνον τ' ὄνομά μου !...

Μὴν μέρα οἱ διαβάτες εἶδαν ἀπάνω στὸ παράθυρο ἐνὸς σπιτιοῦ τὴν ἐξῆς ἀγγελία : «Πωλεῖται πιάνο». Τὴν ἐπομένη, ἀπάνω στὸ παράθυρο τοῦ ἰδίου σπιτιοῦ, ὑπῆρχε ἐπίσης μὴν ἀγγελία, πὺς ἔλεγε : «Δόξα νᾶχῃ ὁ Θεὸς !...»

Ἡ κυρία.—Μαῖρη, παρατηρῶ πὺς ὁ φίλος σου ὁ χοροφύλακας ἐρχεται πολὺ συχνὰ τελευταίως. Δὲς νᾶχῃ καλὸς σκοπὸς ;
Ἡ μαγειρίσσα.—Νομίζω, κυρία ! Γιὰτί ἀρχισε τελευταίως νὰ χορονοῖς γιὰ τὴν μαγειρίσῃ μου τέχνη !...

Καυμένη Σαίξπηρ Ι...
Ἀπὸ μὴν ἐπιστολὴ μαθητοῦ :
«Μετά τὴς ἐξετάσεις δόξαμε μὴν παρόστασι, πὺς λέγεται «Ἀμλέτος». Ἦσαν καλεσμένοι ὅλοι οἱ γονεῖς τῶν παιδιῶν. Μολονότι δὲ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἰδῇ τὸ ἴδιο ἔργο στὸ θέατρο, ὅσοις δὲν μὴν ποῖσαν νὰ μὴ γελᾶσουν μὲ τὴν καρδιά τους !...

Ὁ πατέρας λέει στὸ γυῖο του, ὁ ὁποῖος μαθαίνει βιολί :

—Τζῶρτζ, ἂν μελετήσῃς καλά, θὰ σοῦ δώσω ἓνα σελλίνι.
Ὁ Τζῶρτζ.—Καλὰ, μπαμπά, μὰ ὁ γείτονάς μᾶς, ὁ μίστερ Μπράουν, μὴν ἔταξε δύο σελλίνια...ἂν δὲν μελετήσω !...

Ὁ δάσκαλος.—Τόμιν, μὴν ποῖς νὰ σχηματίσῃς μὴν φράσι, πὺς νᾶχῃ μέρα τὴ λέξι «εὐχάρις» ;
Ὁ Τόμιν.—Τὸ πρῶτ' εἶπα ἓνα φλιτζάν καφέ !...
Ὁ δάσκαλος.—Μὰ, παιδάκι μου, πὺς εἶνε τὸ κριθάρι ;
Ὁ Τόμιν.—Μέσα στὸν καφέ, κύριε !...

Βολικός ἀνθρώπος.
Μέσα στὸ βαγόνι τοῦ τραίνου ἓνας νέος λέει στὸν συνταξιδιώτη του :
—ὦ ! τί ἔπαθα !... Καθὼς πῆρα τὸ παγωτό μου ἀπὸ τὸ δίκτυ, τράβηξα, χωρὶς νὰ θέλω, τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Τί νὰ κάνω τώρα ;
Θὰ μὲ υποχρεώσουν νὰ πληρώσω πέντε λίρες πρόστιμο !...
Ὁ συνταξιδιώτης.—Δώστε μου τρεῖς λίρες καὶ θὰ προσποιηθῇ πὺς μ' ἔπιασε μὴν νευρική κρίσι καὶ ὀχτήκα νὰ σὲ πνέξω !...

Ἡ ἐπισκέπτρια ρωτᾷ ἓνα κατάδικον :
—Γιὰτί παραπονέσαι πὺς εἶσαι ἄτυχος ; Δὲν ἔχεις δικήν. Πέζ μου τί ἔκανες γιὰ νὰ βροῖσκεισι σήμερα στὴ φυλακή !...

Ὁ κατάδικος.—Δὲν ἔκανα τίποτε, κυρία. Ἐξέκανα μόνον ἓνα χοροφύλακα !...

Η ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

Ὅπως εἰς σειρὰν φύλλων ἐγράφαμε, ἐκ τῶν ἀπαντήσεων τῶν ἀναγνωστῶν μᾶς στὸ ἐρώτημα τοῦ «Μπουκέτου» : ΠΟΙΟΣ ΕἶΝΕ Ὁ ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;, θὰ βραβευθοῦν ἡ πένη ἐπιτυχέστερη. Ἡ 1η ἐπιτυχὴς ἀπάντησις θὰ πάρῃ ὡς βραβεῖο ΕΝΑ ΕΚΛΕΚΤΟ ΑΡΩΜΑ (Εὐρωπαϊκόν), ἀξίας 400 δραχμῶν, καὶ τὸ δικαίωμα ΜΙΑΣ ΠΕΡ. ΜΑΝΑΝΤ δωρεάν, στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 2α ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΧΕΙΛΕΩΝ, ἀξίας 175 δραχμῶν καὶ ΔΥΟ ΜΙΖ-ΑΝ-ΠΑΙ, ἐκ τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 3η ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΕΚΛΕΚΤΗΣ ΠΟΥΝΤΡΑΣ (Εὐρωπαϊκόν), ἀξίας 150 δραχμῶν. Ἡ 4η θὰ δικαιούται ἐπίσης ΜΙΑΣ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ δωρεάν στὸ Κομμωτήριον τοῦ κ. Χαμαράκη. Ἡ 5η θὰ πάρῃ ΜΙΑ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ μεταξωτή. Ἐπίσης θὰ δημοσιευθοῦν ἡ φωτογραφία τῶν Δίδων πὺς θὰ βραβευθοῦν.

Παρακαλοῦμεν ἐπίσης τὰς ἀγαπητὰς ἀναγνώστριάς μας ὅπως ἀπαντοῦν σαφῶς, ὅχι πολὺ ἐκτενῶς, καὶ ὅπως καθαρογράφων. Τέλος, τὰς παρακαλοῦμεν ἐπὶς σημειώσασθαι στὴ γωνίᾳ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀπαντήσας τὸν τί λέει «ΚΑΜΠΑΝΙΑ» Γράφετε ἐπὶ τῆς μίαις πλευρᾶς τοῦ χαρτί.

Ἡ δὲ ΜΑΡΙΑ ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΥ (Θεοτόκη), μᾶς γράφει :

Ἀγαπητό μου «Μπουκέτο», δὲν ὑπάρχουν ἰδανικοὶ σύζυγοι, δυστυχῶς ! Ὑπάρχουν μόνον ἀνθρώποι. Ἀνθρώποι καλοὶ καὶ ἀνθρώποι κακοὶ. Παλοὶ καὶ καπέλα πὺς θὰ τὴν εὐνοήσῃ ἡ Μοῖρα νὰ πάρῃ γιὰ σύντροφο τῆς ζωῆς τῆς ἓνα καλὸ κορδὸ κ' ἀφωσιωμένο σύζυγο. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν τῆς εὐτυχίας στὸ γάμο. Πρέπει, συνεπῶς, νὰ εἶνε καὶ ἡ σύζυγος πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη. Ἐτσι, ἡ ἀρμονία εἶνε πλήρης καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ σκέπει τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον καὶ τὸν ζεύγουσιν.

Μὲ τιμὴν

Μαρία Πανταζοπούλου

Ἡ δὲ Μ.Μ.Μ. (Πειραιεύς), μᾶς ἀπαντᾷ :

Προσῆλτὴν τὴν χρεῖται ! Ἄρα ἰδανικός σύζυγος γιὰ μένα εἶνε ὁ ἐτοιμόρροπος, ἥγων ἐκεῖνος πὺς μαζεῖ γράμματα καὶ τὸν ἄλλο κόσμο !...

Γιὰ σὰς

Μ. Μ. Μ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες ἀ-

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Διαβάστε στὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» τὴς ἀπαντήσεις τῶν νεαρῶν κυριῶν γιὰ τὴν ΙΔΑΝΙΚΗΝ ΣΥΖΥΓΟΝ. Ἀρχισαν δημοσιευόμενες ἀπὸ τοῦ φύλλου τῶν Χριστουγέννων

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ LEON PERLE

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

«Ορθός μπρός στον καθρέφτη ο Έδουάρδος, αποτελείωνε το ντύσιμό του μ' εξαίρετική προσοχή κι' επιμέλεια. «Επί τρεις εβδομάδες εκεί στη λουτρόπολη, η κυρία Καρλόττα Μπερτόν τον έβλεπε με το φανελλένιο πουκάμισο και με το άκαταστατο κουστούμι του τένις. Γι' αυτό ήθελε κι' εκείνος σήμερα, να της παρουσιάσει έντελως διαφορετικούς, κομψότερους, και να την εκπλήξει...»

Κυττάχτηκε για τελευταία φορά απ' το κεφάλι ως τα πόδια κι' έμεινε κατευχαρισμένος. Το ύψιλό του άναστημα και το όμορφο μελαγχρόνιο πρόσωπό του θά της προενοούσαν χωρίς άλλο θαθεία έντοπω. «Ερρίξε ξέπειτα μία ματιά στο ρολόι του τοίχου:

Κόντευε δυό η ώρα... «Ήταν πολύ νωρίς. Ο σύζυγος της Καρλόττας δεν θα είχε φύγει ακόμη για το γραφείο του. «Αλλωστε, δεν ημίζονταν και για πολύ θιαστικός στη δουλειά του.

Και τώρα, πώς θα περιούσε η ώρα;... Τράβηξε την κουρτίνα του παραθύρου και κύτταξε τον γαλανό ουρανό... Τ' αντικρινά στίπια χρυσίζαν, λουσμένα απ' τις άκτινες του ήλιου... Κι' ο όμορφος αυτός καιρός, φάνηκε στον Έδουάρδο σαν καλός οίανος για την τρυφερή, αισθηματική περιπέτειά του...

Νά πάρη η ευχή!... Τι άργά που περνούν η άρες, ακριβώς όταν θέλουμε να τρέχουν όλοταχώς!... Νά, μόλις δυό και τέταρτο ακόμη, δείχνει το ρολόι!...

Αναψε ένα τσιγάρο και ξάπλωσε στην πολυθρόνα... Μέσα στις σταχτιές τουφφες του καπνού—σαν μέσα σε όνειρο γοητευτικό—ξεχώριζε τη χαριτωμένη εκείνη κυρία. «Επί τρεις εβδομάδες τώρα, έπαιζε μαζί της τένις... Τον γέμιζαν από ευδαιμονία αυτές η συναντήσεις... Και σε λιγάκι, πάλι θάνοιωσε την ευδαιμονία να του μεθάη την ψυχή: Θ' αντικριζε πάλι την Καρλόττα, σε λιγάκι...

Πόσο νόστιμη ήταν, με τη δροσερή της επιδερμίδα, με το ξανθό της κεφάλι, με τα μεγάλα μαύρα μάτια της!... Πώς ξεχώριζε ανάμεσα σ' όλες τις άλλες γυναίκες, με τις άπλουστατες τουαλέτες της, που της πηγαίνουν όμως τόσο θαυμάσια!...

Ποιά νά ήταν, άραγε;

Δεν ήξερε κι' αυτός καλά-καλά... Στις λουτρόπολεις, η γνωριμίες κ' η κοινωνικές σέσεις γίνονται με μεγάλη εύκολα και με ταχύτητα... «Ετσι, δεν μπορεί να ξέρη κανένας και πολλά πράγματα, για τους ανθρώπους που συναναστρέφεται. Αυτό που ήξερε σχεδόν καλά ο Έδουάρδος, ήταν ότι εκείνη λεγόταν Καρλόττα Μπερτόν... ότι θά καταγόταν από καλή οικογένεια... κι' ότι ο σύζυγος της θά είχε ανωτέρα θέσι σε καμιά μεγάλη έταιρεία...

Το ρολόι χτύπησε τρεις... Ο Έδουάρδος τινάχτηκε με λαχτάρα... «Αχ, πόσο γρήγορα πέρασε κιόλας η ώρα!... Με το να την σκέπτεται, με το να εξαφένει στο μυαλό του τα γλυκά χαμόγελά της και τις τσαχπίνες ματιές της, η ώρα περνούσε εύκολα, χωρίς να την καταλαβαίνει κανένας...

«Επει' από μία στιγμή, θρικόταν στο δρόμο. Περπατούσε και άνειρετοπολούς, ψιθυρίζοντας:

«Είν' όμορφη η θάλασσα... Πότε στενάζει, πότε άγριεύει... «Υστερα χαμογελάει γαλήνια, πάλι... «Ετσι είναι κι' η Καρλόττα... Μά απ' την ανάποδη όμως... Μοιά χαμογελάει με κυττάζει με βλέμμα γεμάτο υποσχέσεις κι' όταν 'τολμήσω να της πω κανένα τρυφερό λογάκι, άγριεύει τότε... Και με κρατάει σε απόσταση... «Αχ, πρέπει κατόπιν επί άρες να φαίνουμαι ταπεινός, μετανοήμενος, φρόνιμος σαν μαθητάκος, για να μου χαμογελάσει ξανά...

Σταμάτησε απότομα... Είχε φτάσει μπρός στο σπίτι της... «Εκείνη τού είχε απαγορεύσει να την επισκεφθί ποτέ... «Ήταν ζηλότυπος ο σύζυγός της... Και στην ίδια δεν άρεσαν ή αισθηματικές περιπέτειες... Και λογάριζε την κακογλωσσία του κόσμου...

«Μπα!... Προφάσεις! σκέφτηκε ο Έδουάρδος πατώντας το κατώφλι της εξόδοτας με διαταγμό. «Ετσι λένε όλες τους... Κ' ύστερα λυγίζουν... Είμαι σίγουρος, πώς τρελαίνεται για

μένα μυστικά... Της άρέσω... Γι' αυτό έπιζητεί τόσο πολύ η συντροφιά μου στο τένις... Και τώρα που θά με δει τόσο κοντά, θά λαχταρήσει... Θά ξεχάσει τις επιφυλάξεις της!...

Μιά ώραιαστή κυρία πέρασε πλάι του. Την κύτταξε με περιφρόνηση ο Έδουάρδος. Παρεξήγησε το βλέμμα της άπορίας της, ίσως—που τούρριξε, έλπεονιάς τον έτοι άναποφάνιστον μπρος σ' ένα κατώφλι—και το νόμισε για θέλημα θαυμασμού στην τακτητική εμφάνισή του. Ψιθύρισε:

«Καμιά δεν φτάνει την Καρλόττα μου... Καμιά δεν έρη τη χάρι της, τη γλύκα των ματιών της, το πλάνο χαμόγελό της... «Ας μπω!

«Ετρίψε με προκαταβολική χαρά τα χέρια του, για τη μέλουςά επιτυχία του και μπήκε.

«Η κυρία Μπερτόν; ρώτησε τον θυρωρό της πολυκατοικίας που παρουσιάστηκε.

«Αριστερά, στο πέμπτο πάτωμα... Τρίτο διαμέρισμα!

Με κάποια στενοχώρια ο Έδουάρδος, ανέθηκε να άτελειτα σκαλοπάτια. Μπρός σ' ένα φτωχικό μάν καθαρό διαμέρισμα, έχώρισε τον αριθμό «3» και χτύπησε την πόρτα.

Περμένε λίγη ώρα.

«Επιτέλους η πόρτα άνοιξε, τη στιγμή που το χτυποκάρι της άγωνίας του είχε φτάσει στο κατακόρυφο. «Η Καρλόττα Μπερτόν φάνηκε. Τού είχε άνοιξει η ίδια... η ίδια η Καρλόττα, αυτή που τη χλέρων άδες

αυτή του συρμού... «Ο κακομαθημένος κατακτητής των εριστοκρατικών σαλονιών του Παρισιού, ένοιωσε άπογοήτευσι στην εμφάνισή της—εκλεκτής του. Είχε φανταστή άς τόσο πολυτελές το διαμέρισμά της... μια τόσο πύνα καμαριέρα να του άνοιγή... και να τον δδηγή κατόπιν σ' ένα κομψό σαλόνάκι... «Εκεί, μέσα σ' ένα μυρωμένο σφαιρά του και ξαπλωμένη σε μαλακό ντιβάνι, θά θρικόταν η Καρλόττα... θά του άπλωνε με νυχάεια το χέρι να της το φιλήση... άφου θά τον μάλαινε πρόστα—έννοείται!—γιατί δεν πρεσβύτη την επιθυμία της, και την έπισκεφθή χωρίς την άδειά της...

Και τώρα έβλεπε μπροστά του, την ίδια την Καρλόττα του: Ντυμένη με άσθαρή, νοικοκυρίστικη ποδιά, με χιονάλο κο μαντήλι δεμένο στα μαλλιά της, πόνταν σαν να συγκόριζε το σπίτι μόνη της...

«Εκείνη τη στιγμή...

Και μάλιστα, τα όμορφα της μάτια φαινότουσαν κλαμμένα...

«Εσείς... «Εσείς, κύριε;... «Ω, άν τ' ήξερα!... «Από μιά που κάνατε τόσο άσχημα και ήρθατε, πέραστε μέσα μου καλώς!

Τό σαλονάκι άστραψε από καθαριότητα. Μά όλα έκει άσθαι κοινά, φτηνά... Μόνο, που η ξεχωριστή φιλοκαλία στην ποίησή του, έδινε κάποιο θέλητρο στην ατμόσφαιρα...

Κι' έτσι, τη θρήκε πάλι χαριτωμένη και ποθητή αυτή η κοκυρούλα, ο Έδουάρδος... «Ήταν η ψυχή άλης αυτής της άσθαι γενειακής άρμονίας η λατρευτή του και γινόταν πιο επιθυμητή τώρα μέσα στο γαλήνιο πλάσι το σπιτιού της...

«Είμαι εύτυχής που σας έαναθέλω! της ψιθύρισε.

«Γιατί ήρθατε, άφου σας τ' είχα απαγορεύσει;

«Μπορεί κανείς να ζή μακριά απ' το πρόσωπο, που άσθαι με τόσο τρέλλα;

«Εκείνη μέσα στην ήρεμη ατμόσφαιρα του σπιτιού της έθρηκε παράξενη αυτή τη γλώσσα... αυτή τη γλώσσα του έλπιου την όποια έβρισκε κάπως φυσική μόνον μέσα στους έπιστομους χορούς και στις κοσμικές συγκεντρώσεις...

«Κύριε! δέικομε με άσπληρη φωνή.

«Ναι, δεν μπορώ... μου έινε άδύνατο να σας βλέπω, χωρίς σας έπαναλαμβάνω ότι σας άγαπώ!

«Παρεκτρίπεστε, κύριε! ξανάπη η Καρλόττα με την ίδια χρότητα. Ξεχνάτε που θρικόσκετε... Είνε άνευλάθεια να μου τε αυτά τα πράγματα, μέσα στο σπίτι μου... Άγαπώ τον άνδρα μου, κύριε!

«Ο Έδουάρδος, συνηθισμένος κι' από άλλοτε σε παρόμοιες

άσθαι αντίστροφες, εξακολούθησε με θέρμη και θέβαιος για την τελική επιτυχία:

«Ω, λατρεα μου... «Εσείς τ' άλέτε, αυτά;... Και πώς είνε δυνατός, έσείς, μιά τόσο εκλεκτή φύσις, ν' άγαπάτε τον άνδρα σας;... «Εναν άνθρωπο δηλαδή τόσο διαφορετικό από σας, άνθρώπο δηλαδή όπισθοδρομικό κι' αντίθετων με τα δικά σας αίσθημάτων;... «Ενώ εγώ;... Πόσες φορές δεν μου δείξατε ως τώρα τη συμπάθειά σας και την ξεχωριστή προτίμησή σας στη συντροφιά μου;... Καρλόττα!... Σας θερμοπαράκαλώ... Μην είστε κακή... Είμαι θέβαιος, πώς η καρδιά σας είνε συγκινημένη... Άκούστε λοιπόν τη φωνή της... Και δοκιμάστε την εύτυχία, κάνοντας κι' έμένα εύτυχισμένον... Έλάτε στην άγκαλιά μου, Καρλόττα!

«Άνοιξε τα μπράτσα του. Εκείνη τινάχτηκε προς τα πίσω τρομαγμένη.

«Σας απαγορεύω να μου λέτε τέτοια λόγια! τού φώναξε έπιτακτικά. Κι' άπορώ πώς παρεξηγήσατε τόσο άτοπα, μιά πραγματικότητα—έντελως όμως άθωα—κλίμα μου σε σας...

«Δεν σας φανταζόμουν έτσι, κύριε... Και τα τυχόν φιλοφρονήματα—όσοι έίχαν έλκευτικώς φράσεις ένός κοσμικού κυρ σέ πιά σας λόγια σε μένα, τα νομίζα για συνθηματικές και δίχως μιά κυρία γνώριμή του!

«Κι' όμως, κυρία μου, ύποφέρετε. Ο σύζυγος σας είνε ανόητος... Σας κακομεταχειρίστηκε πριν φύγει... Επιδρέψατε μου λοιπόν να σας χάρισω εγώ, την τρυφερή στοργή που σας λείπει!

«Απατάσθε... Είμαι πολύ εύτυχής, μάλιστα. Ο σύζυγός μου έινε και τέλειος κύριος και στοργικός σύζυγος... Σιωπήσατε επιτέλους, κύριε!

«Μην τον ύπεραπίζεστε, λατρευτή μου Καρλόττα... Πριν φύγει, σας έκανε να κλάμπετε...

«Ναι... Μην τ' άρνθησθε... Τα μάτια σας ήσαν κλαμμένα, όταν μου άνοιξατε... Και τώρα, ά κόρη είνε κόκκινα απ' τα δάκρυα...

«Σταμάτησε απότομα, κεραυνόπληκτος. Η κυρία Μπερτόν είχε ξεσπάσει σε γέλια δυνατά, σαρκαστικά.

«Μη γελάτε, κυρία! εξακολούθησε με περιπαθή όλο το έπιμόνος κατακτητής. Ναι... Κλάμπετε... Τα ούρνια μάτια σας, τα καμμένα να φωτίζονται μονάχα απ' το γέλιο κι' απ' τη χαρά, έχυσαν πρό όλίγου δάκρυα πόνο...

«Ω, άς μπορούσα να τα στεγνώσω με τη θερμή της λατρείας μου για σας!...

«Άπλωσε το χέρι του και την άγκάλιασε έλπιονά απ' τη μέση... Το κίνημα του αυτό, το νόμιζε για το προτελευταίο παιά θήμα προς την τελική κατάκτησή της...

Μά εκείνη τον έσπρωξε θιας, άγρια... «Αφήστε με... Έξω, κύριε... Αφήστε με!...

«Όχι, λατρεα μου... Έξηγήστε μου πρώτα, ποιά άπέραντος πόνος σπάραξε την καρδιά σας και σας έκανε να κλάιτε!...

«Η Καρλόττα ξανάθελε πάλι τα ίδια δυνατά γέλια... Έπειτα, σοβαρεύτηκε απότομα κι' έειπε με παγερή φωνή:

«Αφήστε με ήσυχη, κύριε... Αφήστε στην οικογενειακή γαλήνη της, στην εύτυχία της, μιά γυναίκα που δεν σας έβλαψε σε τίποτε... Στρέψτε τα κατακτητικά σας βλέμματα, σε κατευθύνσεις πρόθυμες να τα ύποδεχτούν... Κι' άν θέλετε να μάθετε για τί έλκωγα τόσο πικρά, μάθετε, κύριε, ότι...

«... ότι; μουρούρισε, μουδιασμένος απ' την επιβλητική φωνή της διαλεκτικής εκείνης γυναίκας, ο Έδουάρδος.

«Ελάνα, κύριε, γιατί μόλις είχα τελειώσει την τακτοποίηση της κουζίνας μου, κα...καθάριζα κρεμμύδια για τ' άραβινό φαγητό!...

Τό γόγυσμα ήταν βαρύ, για τον άδιόρθωτο κομψοέμενο. Η γλώσσα του δέθηκε. Τα χέρια του παράλυσαν... Ένοιωθε σ' άκαταστασία που κιόλας την τσουχτερή μυρωδιά του κρεμμυδιού...

«Εσκυψε το κεφάλι και κατέθηκε σαν μισοναρκωμένος τη καρέλα...

Είνε νοιώσει θαθεία, ότι το τίμιο εκείνο σπίτι, δεν άνεχόταν την παρουσία του περισσότερα...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΕΝΝΙΕΣ

Μεγάλα είδη άδάμάντιων, όταν έκτίθενται σε κάκονο φώς, παρά γνην ήλεκτροισμό.

«Ο καπνός πιάσθη στην Κίνα από τις Φιλιππίνες νήσους το 1530.

«Η γη, έπάνω στην όποια σήμερα είνε χτισμένη η πρωτεύουσα της Αμερικής, άγαφίστηκε το 1843 από τον Πέον Μπάτμαν, από τη φυλή των Ζαγκαζάιγας.

«Αντί 20 κουάδρων, 50 τεσκεριών, 100 μαχαλάων, 50 φιλίδων, 200 μαντηλιών, 100 ιππών άλεύρων και 16 άποκαμύων, το αντίγραφον της άγοραπωλησίας έφτα τις ύπογραφές των άσθαι των φιλίς Ζαγκαζάιγας.

ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ο ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ

«Είνε γεγονός, γράφει ένας Γερμανός γιατρός, ότι λίγοι άνθρωποι ξέρουν να ζήσουν όπως πρέπει. Οι περισσότεροι—και μάλιστα οι άμόρφωτοι—άγνοούν και τους πιο στοιχειώδεις κανόνες της υγιεινής.

Ίδου λοιπόν ένας δωδεκάλογος υγιεινής:

1.—Μην καπνίζετε, ή τουλάχιστον, λιγοστεύετε το κάπνισμα όσο μπορείτε.

2.—Συνηθίστε να κοιμάστε με άνοιχτό παράθυρο, χειμώνα—καλοκαίρι. Έπίσης αφήνετε όλη την ήμέρα άνοιχτά τα παράθυρα του κοιτώνος σας, για να αερίζεται. Έχετε την κοιλία σας καθαρή, άσβεστοχρισμένο, και μη βάσετε μέσα σ' αυτόν πολλά έπιπλα, και ιδίως παλαιά κάδρα, φωτογραφίες, βιβλία και έφημερίδες. Κινηγάτε τους έχθρους της ζωής σας: Τις μύγες, τους χοριούς, τις ψείρες, τους ψύλλους, τα ποντίκια, και μην αφήνετε τη νύχτα μέσα στον κοιτώνά σας σενιλλιά και γάτες.

3.—Μη φοράτε πολλά ρούχα, άλλ' ούτε και βαριά. Πλένετε το κορμί σας ταχτικά με νερό και σαπούνι ή τριβείτε το με οινόπνευμα. Κυκλοφορείτε μόνοι σας επί 2—3 λεπτά της ώρας κάθε πρωί όλόγυμνοι μέσα στο δωμάτιό σας.

4.—Μην πίνετε ποτέ οινόπνευματώδη ποτά. Λίγο άγνό κρασί άρχει. Τρώγετε καλά. Μασάτε τις τροφές, όσο μπορείτε καλύτερα. Προσέχετε τα δόντια σας. Βουρτσίζέ τα κάθε βράδυ, πριν πέσετε στο κρεβάτι για να κοιμηθήτε. Συνηθίστε να πηγαίνετε ταχτικά κάθε πρωί—άδιαφορο αν αισθάνεσθε ή όχι ανάγκη γι' αυτό—στο άφροδτήριο. Αδ—το προλαμβάνει πολλά έυσάρεστα και μάλιστα στην εφηβική ήλικία.

5.—Κάνετε έλοι, μικροί και μεγάλοι, άγδες και γυναίκες, διανοούμενοι και έργατες, γυμναστική. Ό—λογέστε τη δύναμή σας και με ρυθμό. Πηγαίνετε όσο μπορείτε συχνότερα σε έξοχους και κάνετε μπάνια θαλασσινά. Όσοι όμως είνε καρδιακοί, άδυνατοί, πορρωματικοί, πρέπει να μη κάνουν τίποτε απ' όλα αυτά, τριών συμβουλευθούν το γιατρό.

6.—Πρέπει να παντρευέστε. Ο γάμος είνε μιά από τις ιερώτερες άνάγκες της ζωής. Είνε ύποχρέωσις του άνδρος προς τη φύση, την κοινωνία και προς τον ίδιο τον έαυτό του. Άλλά οι συνδεδεμένοι με τον ιερό δεσμό του γάμου πρέπει να ταιριάζουν φυσικώς, ηθικώς και ιδεολογικώς. Επίσης η σωματική τους διάλασις, ή ψυχικές τους διαθέσεις, τα αίσθηματά και ή έδρες τους πρέπει να είνε άρμονικά.

7.—Η δουλειά είνε άπλήρη, τόσο στο άτομο όσο και στην κοινωνία, ενώ ή τεμπελιά και ή άεργία είνε γενικώς βλαβερή. Εργάζεσθε λοιπόν, άλλα πάντα με μέτρο, χωρίς να ύπερβάλετε το όριον της φυσικής άντοχής σας.

8.—Μη κλεινέστε στα καπηλιά, στα καφενεία, στους κακώς άρμόζονους κινηματογράφους και σε άλλα πολυσύχναστα μέρη. Καταστρέφετε έτσι άργά, άλλα σταθερά, την υγεία σας. Πηγαίνετε όταν ύπάζει καθαρός άέρας και ήλιος.

9.—Κάθε χρόνο, μιά φορά τουλάχιστον, πρέπει να σας εξετάση γιατρός. Η ανθρώπινη μηχανή θέλει έπιθεώρησι από καιρό σε καιρό. Αποφεύγετε τους κομπογιαννίτες και τα γραδία. Η έπιστήμη έχει όλα τα μέσα για να σας σώση.

10.—Τα πολλά άράματα δεν γιατρεύουν. Μόνο το γιατρικό που χτυπάει την ατία της άρρώστειας είνε αποτελεσματικό. Γι' αυτό πηγαίνετε σε γιατρούς τίμιους και ήθικούς, όχι σε φιλοχοήματος και ύποπτους.

11.—Μη στετοχωριέστε, μη θυμώνετε, μη άπελπίζετε, μη φοβάστε καμιά άρρώστεια. Όποιος φοβάται, πεθαίνει γρηγορότερα από την ώρα του. Η αίσιοδοξία είνε ό πιο γερός άμυντικός θώρακας εναντίον κάθε δυστυχήματος και κάθε άρρώστειας.

12.—Τα ταΐζα, ή άλλαγή περιβάλλοντος, ή άλλαγή του τρόπου της ζωής, γιατρεύουν πολλές νοσηρές καταστάσεις, χωρίς γιατρούς και φάρμακα.

Νά τώρα και μιά συνταγή για τις άπαισιες χιονιστρες:

Η χιονιστρες θεατεύνονται σιγά—σιγά. Όποιο έχει χιονιστρες πρέπει ν' άποφύγη την ύγρασία και το κρύο. Επίσης πρέπει να κάνει ταχτικά κάθε πρωί και κάθε βράδυ τοπικό λουτρό με ζεστό νερό, στο όποιο να έχη βράση φύλλα καρδιάς και βελανιδιάς. Μετά το λουτρό, πλένετε τις χιονιστρες με κολών ή με σπρίτο ή βάνιας. Τό βράδυ άπριν πέσουμε στο κρεβάτι, πρέπει να άλείφουμε τις χιονιστρες με γλυκερίνη ή με χυμό λεμονού.

Επίσης καλό φάρμακο για τις χιονιστρες είνε και το Σλόανς, όπως και ή άλοιφή καυτοράς ή το σπρίτο καυτοράς.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΒΑΝΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

Τό σιωπητήριο είχε σημάνει από ώρα.

Οι άνδρες, κοιμημένοι από της ημέρας τα γυμνάσια, κατακλιθήκαν γιὰ νὰ ἡσυχάσουν. Πολλοὶ εἶχαν σκεπασθῇ μὲ τὴς ποντικό-χρωμες κουβέρτες τους, κ' ἄρχισαν νὰ ἐπὶν παίρνουν...

—Βρε παιδιά, θὰ κοιμηθῇτε χωρίς ν' ἀκούσετε τὸ θεῖο λό-
γο ;...

—Τί λές, βρε ἀδερφέ, γιὰ τιμωρίες εἴμαστε ;...

—Καὶ τὴν τιμωρία ποὶ θὰ ἐρῇ ἀνωθεν, τὴ μεγάλη καὶ τὴ φοβερή, δὲν τὴν συλλογι-
ζεστε ;...

Ὁ κοῦτσος διώδων, ἦτανε τῆς δημορίας μας ὁ θεολόγος, ἕνας θεοσκόπητος νέος, προ-
τεστάντης, τριγυρίζοντας δια-
κόως μ' ἕνα Εὐαγγέλιο τῆς «Ε-
ταιρείας» καὶ ἐκπλατύνοντας τοὺς
συναδέλφους του νὰ τοῦ ἐπι-
τρέψουν νὰ κηρύξῃ τὸ λόγο
τοῦ Θεοῦ.

Ἐκείνοι τὸν πείραζαν :

—Ἄντε ρε, δὲν ξέρεις νὰ
διαβάξῃς ;...

—Πῶς ! Εἰγὼ δὲν ξέρω :

Ἐγώ, ποὺ ξέρω ἀπ' ὅπου καὶ
νεράκι δόλοληρο τὸ Εὐαγγέλιο!

—Τώρα, βρωμοθήλυκο, θὰ σοὶ δείξω
ἐγὼ ὁσένα !...

—Καὶ τὸ Πατήρι ; Τὸ ξέρεις τὸ Πατήρι ;
—Καὶ τὸ Πατήρι ξέρω, καὶ τὸν Ἀπόστολο ξέρω,
καὶ δια τὰ θεολογικὰ βιβλία τὰ ξέρω !... Ἀφήστε με
νὰ σὰς κηρύξω, καὶ θὰ δῆτε... Ἀφήστε με, σὰς παρα-
καλῶ, μορὲ παιδιά !...

Κατὰ θεῖαν εὐδοκίαν, οἱ διακινερούμενοι στὸ θάλα-
μο τοῦ τῷ ἐπὶ τῶν ὁρίων. Θάλαμα, βεβαίως, καὶ θεῖα φάτι-
σις ἦτανε αὐτὸ, ἀνωθεν καταβιβασθέν. Φαντασμένοι, ὑ-
ποκρίτες, χαμαριώδεις, παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ λόγο του,
ὁ θεολόγος, ἔλεγε, ἔλεγε, κ' ἔλεγε... Μίλησε περὶ τῆς
ἐνοχλήσεως καὶ ἐνανθρωπώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,
εἶπε γιὰ τὸ βίον καὶ τὴν σταυρώσει τοῦ Θεοανθρώπου, κα-
τηγόρησε τὴς σημερινῆς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων καὶ
τὴς πονηρίας τῶν θνητῶν, εἶπε γιὰ τοῦτο καὶ γιὰ κείνο,
καὶ στὸ τέλος εἶπε καὶ γιὰ τὸ σπῆσι, ποὺ ἀγόρασε πα-
ληβοῦδο...γιὰ μοσχαράκι, καὶ τὸ λογάριζε μὲ τιμὴς
ἀμύνων τοῦ γάλακτος ! Εἶπε γιὰ τὸν ἐπιλοχίαν, ποὺ κα-
ταρωατοῦσε τὴς δεκαμεριῆς τῶν ἀνδρῶν καὶ γιὰ τὸ λο-
γαγόν, ποὺ ἐστὲν τοῦ λόγου τῶν στρατιωτῶν, καὶ ἐ-
ναν μὲ τὴν ἐπιλοχίαν του, γιὰ νὰ τοῦ κάνουν τοῦ σπι-
τοῦ του ἢ ποὺ περιδοῦν τοῦ τῆς δουλειῆς...

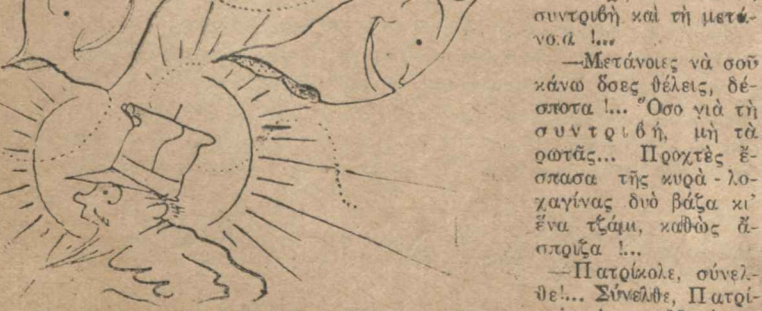
—Πρόσεξε μὴ σὲ στείλῃ κ' ὁσένα καμιά μέρα νὰ
τοῦ κινήσῃ...ἀγαπῶ ! τοῦ εἶπε ὁ Πατρίκιος, ἕνας
στρατιώτης ἀπὸ τῆς Κικλάδος, ὁ ὁποῖος στέλνεται τα-
κτικά καὶ ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι !...

—Πατρίκιε !... Πατρίκιε !... εἶπε σὰν ὁραματιζόμενος ὁ πρῶτος
στάντης θεολόγος, πρόφρασε νὰ λεικάνῃς ; ν' ἀσπάζῃς καὶ τὴ δική σου
τὴν ψυχὴ, γιὰ τὸ
τέλος σου ἐγγὺς ἐ-
στίν...
—Μὲ τί, τοῦ εἶπε ὁ
Πατρίκιος, νὰ τὴν
ἀσπάζῃς ; Μὲ...ἀσπεί-
ρη ;...

—Ὁχι, ἀλλὰ μὲ τὴ
συντριβὴ καὶ τὴ μετάνο-
ιαν !...

—Μετάνοιες νὰ σοὶ
κάνω δοξὲς θέλεις, δέ-
σποτα !... Ὅσο γιὰ τὴ
συντριβή, μὴ τὰ
ροσῶς... Ποιῶντες ἔ-
σπασα τῆς κινδύ-
λο-
χαγίνας διὰ βάνα-
κα !... Μαρὲ στρατὸς εἶνε
αὐτὸς ἢ κατὰ-σαντάν ;...

—Καὶ γυναῖκες καὶ πᾶν
θῆλημα τοῦ Σατανᾶ, θὰ εἶ-
ρε δὲδ μέσα ! εἶπε ὁ θε-
ολόγος, μέσα στὸ σκοτάδι.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 129)

Δὲν πρόφρασε νὰ τελειώσῃ, καὶ τριάντα μαζήλαρες
καὶ κουβέρτες πετάχτηκαν !...

(Ἀπ' τὸ σημειωματάριο ἐνὸς παλινοῦ στρατιώτη)

χει !... Ἡ τρομερὰ στιγμή τῆς κρίσεως ἐγγίζει... Ζερετε τί θὰ γινῇ
τότε ;...

—Θὰ ἐρῇ ὁ ἐπιλοχίας !

—Ὁχι. Θὰ ἐρῇ ὁ Παρά-
κλητὸς !... Ζερετε ποῶς εἶνε ὁ
Παράκλητος ;

—Κανένας νέος... λοχαγὸς μὲ
νέα λοχαγίνα !... εἶπαν οἱ ἄλλοι.

—Ὁχι. Θὰ εἶνε ὁ Κριτὴς !...

—Ὁλοι ἀνοίξαμε τὸ στόμα ὡς
—Χααααα !... Ὁ Κριτὴς !...

—Ναί... Οἱ τάφοι τότε θὰ ν'
ἀνοίξουν καὶ οἱ κεκοιμημένοι θὰ
ἐγερθῶν καὶ θὰ πεταχτοῦν ἔξω
μὲ ὁρμή καὶ θὰ διεκδικήσουν...
Δὲν πρόφρασε νὰ τελειώσῃ,
καὶ τὸ θάψαμε ἔγινε... Οἱ κεκοι-
μημένοι ἠγέρθησαν καὶ τριάντα
μαζήλαρες καὶ διπλάσιες κου-
βέρτες, τυλιγμένες κουβάρια, πε-
τάχτηκαν μ' ὁρμή, σὰν σκίερα
ἢ λευκὰ φαντάσματα, ἀπὸ διά-
φορα τοῦ θαλάμου μέρη καὶ θά-
ψανε κυριολεκτικῶς τὸ φτωχὸ
τὸ θεολόγος καὶ τὴν ἔδρα του.

—Ἡ Δευτέρα Παρουσία θὰ
ναι !...

—Εἶνε ὁ κακὸς σας ὁ καί-
ρός !...

Ὁ θάλαμος, ἐπὶ ἀρχετὴ ὥρα, δὲν παρουσίαζε ἄλλη ὄψη, παρὰ τῶν
μῶν κουβερτιῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπέπλεον σὰν ἀφροὶ τὰ μαζήλαρα.

Ὁ θεολόγος ἐτάφη κυριολεκτικῶς, ἀλλ' ἐτάφη καὶ ἡ
πρωτοβάρια. Τὸ σιωπητήριο ἦτανε σωστὴ σάβαννα ἁ-
γυγέλου, ἐγγείρονα κειομένης !...

Ἐνα ὅμως μαζήλαρο, ἔργον Σατανᾶ, κτύπησε τὸ φε-
νὴ ποὺ ἦτανε στὸν τοῖχο, τὸ γκρέμισε, ἔσπασε ἡ ἔ-
δρα του καὶ ἀναψὲ τὸ πετρέλαιο τοῦ, ποὺ χύθηκε πρὸς
πάνω.

—Τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, παιδιά !...

Ἀλλὰ οἱ πρὸ φρόνιμοι καὶ γνωστοὶ οὐχί κινῶν μὲ
τὴς κουβέρτες καὶ τὸ σήσανε.

Σκοτάδι βαρὺ καὶ βαθὺ ἔπεσε μέσα στὸ θάλαμο, καὶ
δὲν ἔβλεπε κανεὶς οὔτε τὸ δάχτυλό του...

Τότε ἀνέβη καὶ ὁ θεολόγος ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ
τὰ μαζήλαρα. Καθὼς ὅμως ἔβγαλε ἀπὸ τὸν μῦλον
καὶ μαλακὸν τοῦ τάφου καὶ ἀκούσε τὴν κραυγὴν :

—Τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον, παιδιά !... φώναξε μὴ βρ-
χὴ φωνῇ, βαρὺ καὶ ἐπιτυμνητικῇ, ποὺ φωνήσαν οἱ
νὰ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ἄλλο κάσμο, καὶ μὰς τριάζει γιὰ
μὴ στιγμή, ἀξαρνα, καθὼς ἀκούστηκε :

—Τὸ πῦρ, κολασμένοι, τὸ ἐξώτερον καὶ τὸ σκότος, ἡ
κακία τῶν ψυχῶν σας τὸ ἐσπεῖρε... Τοῦμπε ὅμως, ἡ
μαρτυρία, καὶ ἐρχεται ὁ Παράκλητος !...

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ Παράκλητος, ποὺ ἦρθε, ἀλλὰ ὁ ἐπι-
λοχίας, ὁ ἀνεπαθήμτος...

—Βρε, ζωντοβόλα, βρε, βρε τί πάθατε ἐδομέσα, φώναξε, καὶ κί-
σοβολίστηκε σὰν τὰ παληάλογα στὸ σταθλο !... Τί σκοτάδι εἶνε ἔξω
αὐτὸ !...

—Σκότος ἀμαρτίας, εἶπε ὁ θεόπνευστος συνάδελφος.

—Ποῦ εἶνε, βρε χαμένο, τὸ φανῆμα ;... Τί τὸ κά-
νατε ;...

Τότε, μέσα στὸ σκοτάδι, σηκώθηκε ὁ Πατρίκιος,
μὲ τὴν γυναῖκα του φωνῇ,
καὶ εἶπε :

—Κόψε ἐπιλοχίαν, ὁ θεο-
λόγος... πῶσπασε !...

—Πῶς ! Πῶς ! Πῶς !
εἶπε, ἀνασηδῶν, ὁ ἐπιλο-
χίας. Ποιᾶ...γυναῖκα εἶνε
αὐτὴ ποὺ φώναξε ;... Βρε
καὶ γυναῖκες φέρετε θυμέ-
σα !... Μαρὲ στρατὸς εἶνε
αὐτὸς ἢ κατὰ-σαντάν ;...

—Καὶ γυναῖκες καὶ πᾶν
θῆλημα τοῦ Σατανᾶ, θὰ εἶ-
ρε δὲδ μέσα ! εἶπε ὁ θε-
ολόγος, μέσα στὸ σκοτάδι.
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 129)

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

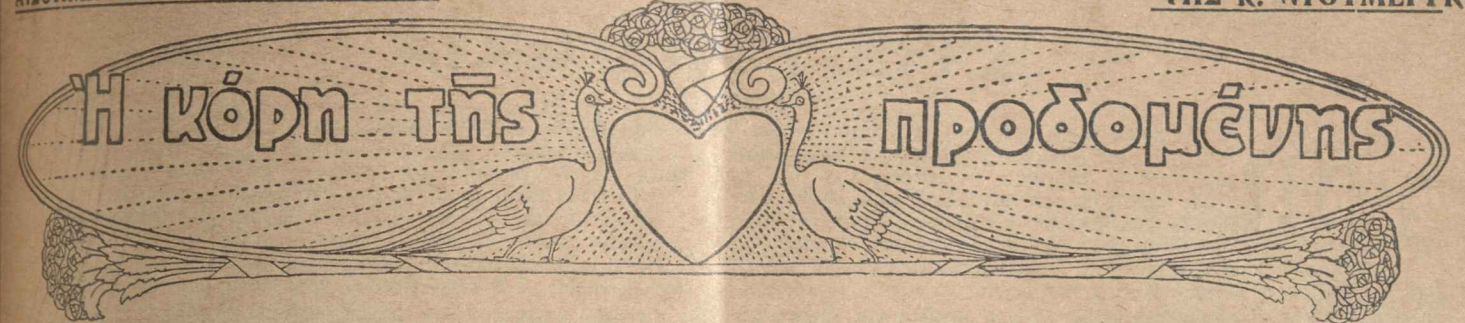
Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

Ὁ Πατρίκιος, ἕνας στρατιώτης ἀπὸ τῆς
Κικλάδος, ποὺ στέλνεται τακτικά καὶ
ἀσπάζει τοῦ λοχαγοῦ τὸ σπίτι...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Ἀδελφοί... Προτιμῶ καλύτερα, νὰ σοὺ μιλήσω... Πρῶτα-
πρῶτα, πρέπει νὰ σοὺ ζητήσω συγχώρηση, γιὰ τὸ γάμος μου
μαρὶ σου σ' ἔκανε δυστυχισμένο...

Ἀκούμπει ζωηρὰ τὸ χέρι του στὰ χεῖλη τῆς νεαρῆς γυναί-
κας, σὰν νῆθελε νὰ τῆς φράξῃ τὸ στόμα...

—Μὴν λές τέτοια λόγια, Τύρα... Μὴν κατηγορεῖς τὸν ἑαυτὸ
σου, μπροστὰ μου... Εἰγὼ εἶμαι πολὺ πιὸ ἐνοχος ἀπὸ σένα...

Ἦσουν πολὺ νέος — εἶν' ἀλήθεια — καὶ σὲ παντρεύτηκα ἐπι-
πλάνα, δίχως σκέψη... Ὅμως, αὐτὸ δὲν δικαιολογεῖ καθόλου
τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο φέρθηκε ἀπέναντί σου κ' ἀπέναντί στο
παιδί μας !

—Ὁχι... Μὴν τὸ λές αὐτό... Σ' ἐνωχλοῦσα τόσο πολὺ, μὲ
τὴς ζηλοτυπίες μου καὶ μὲ τὴς ἀπατηλές μου !... Ὡς σήμε-
ρα μὲ νοιώθω καλὰ, τόσο τρελλὰ φέρθηκα !... Ἀν' τηρούσα
ἀλλή σῆμα, ὥς νὰ χαίρομουν τώρα τὴν ἀνέκφραστη εὐτυχία
τῆς ἀγάπης σου... Ὡς νὰ εἶχα τώρα κατακτήσει τὴν καρ-
διά σου... Φάνηκα πολὺ ἀδεῖα, Τζιλ !...

—Κ' ἐγώ, πολὺ μοχηθρὸς... Εἶμαι πολὺ πιὸ ἐνοχος ἀπὸ σένα,
αὐτὸ λέω... Καὶ δὲν θέλω νὰ ἐνοχοποιῆς ἐσὺ τὸν ἑαυτὸ σου, ἀ-
παισι μου, ἀγαπημένη μου Τύρα...

—Ἐπο... Ἀπὸ αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία σου, δὲν θὰ ξανακά-
νῃ λόγος στὸ μέλλον, γι' αὐτό... Θέλω ὅμως, νὰ σοὺ πῶ κάτι
τὸ ἀκέραιον: Προκειται τώρα νὰ ζήσης μόνος σου, μαζὶ
μὲ τὴν μικρούλα μας Κάγια... Ξέρω ὅτι τὴν ἀγαπᾷς τρυ-
φερά, κ' ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃς ὅλα σου τὰ καθ

ΣΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ο άπεραντο άκρογιάλι στον καυτό μεσημεριάτικο ήλιο, μισοκοιμάται χαυνωμένο...
 Η άμμος έχει ένα χρώμα πυρρό, σαν χρυσάφι και σαν φωτιά, και το φώς, το ολοζώντανο Ιταλιάνικο φώς, πέρνει και κείνο χρώμα.
 Πού και πού, μερικά κύματα χτυπάνε στις πέτρες, μα τόσο άτονα κι' αδύναμα, πού λες πως ή ραθυμία του μεσημεριού έχει μεταδοθή και σ' αυτά...

Δυο ψαράδες ξαπλωμένοι στην άμμουδιά μισοκλείνουν τα μάτια τους και κάπου-κάπου λένε δυο λόγια νυσταγμένα.

«Ο ένας εινε γέρος με γκριζα μαλλιά, με δέρμα ρυτιδωμένο απ' το άλτι και τον άέρα του άνοιχτού πελάγους...»

«Ο άλλος εινε ένα άμορφο μελαχροινό άγόρι ως έικοσιδυο χρόνων, μιά απ' τις άνδρικές καλλονές των θερμών κλιμάτων, πούνε, θαρρείς δουλεμένες στο μπροντζό... Φορεί πανταλόνι γαλάζιο, ναυτικό, σηκωμένο ως τα γόνατα κι' άσπρο πουκάμισο άνοιχτό στο στήθος...»

Άνοιγοντας κάθε τόσο τα μάτια του, κυττάζει έν' άσπρο πανάκι πού φαίνεται μακρυνά, στον όρίζοντα...

Πού και πού, σιγομουρμουρίζει ένα τραγούδι και τα λόγια χάνονται μέσα στο ψιθύρισμα του κύματος:

«Από χρυσάφι είν' τα μαλλιά έκείνης π' αγαπάω...»

—Εινε πλούσια ή σινιόρα π' αγαπάς; ρωτάει ο γέρος σηκώνοντας λίγο το κεφάλι...

«Ο νέος άπαντάει με φωνή νυσταγμένη:

—«Ετσι φαίνεται... Λένε πως εινε 'Αμερικάνα...»

—Εινε άμορφο;

—Πολύ... Μ' όλο πού εινε αδύνατη...

Τα μάτια της λάμπουνε σαν άστρα κι' έχει ένα στοματάκι πούνε τάν μισανοιγμένο λουλούδι...

—Τέτοιο στόμα έχουν ή τίμιες γυναίκες, πού μιά φορά μονάχα διαπούνε στη ζωή τους...

—Τέτοια εινε κι' αυτή...

Πέρασαν λίγες στιγμές και οι δυο ψαράδες μισόκλεισαν πάλι τα μάτια τους, όσο πού ο γέρος άνοιξε κουβέντα ξανά...

—Εινε καιρός πού τη γνωρίζεις;

«Ο νέος άπάντησε σαν να μιλούσε στον έαυτό του...

—Λίγες μέρες... Δέν μπορούσα να φανταστώ πως υπάρχουν στον κόσμο τόσο ξανθές γυναίκες... Θυμάσαι κείνο το φράγκικο καράδι πού έπεσε έξω στα νερά μας, τότε πού δέν καταφέραμε να σώσουμε κανένα απ' τους επιβάτες; Πράγματα και πράγματα έβγαλε ή θάλασσα στην παράλια... Έγώ δέν μάζευα, μπάρμπα Μαρτίνο, παρά μιά φραγκοπαναγιά... «Ενα άγαλματάκι ξύλινο, θαμμένο... Όλοι με κοροϊδεύατε τότε, μα γώ ήξερα γιατί τη διάλεξα... Είχε μαλλιά πυρρά, τέτοια πού δέν ξαναείδα στον τόπο μας... Κι' όμως δέν φανταζόμουν πως εινε στον κόσμο τόσο ξανθές γυναίκες σαν την σινιόρα...»

—Δέν ξαναδες ξανθή γυναίκα; διέκοψε ο γέρος.
 —Μη κοροϊδεύς, μπάρμπα Μαρτίνο... «Όχι. Δέν έχω ξαναδεί... Ξένες σπάνια διαβαίνουνε από δω κι' ή κοπέλλες του τόπου εινε μελαχροινές... Όχι... Δέν έχω ξαναδεί τέτοια γυναίκα...»
 «Ο νέος έπαψε να μιλά κι' έκλεισε τα μάτια.
 Στη θέρη του μεσημεριού, πού έκανε πιθανά τα πιο τρελλά άνειρα, ξανάησε τις στιγμές πού την πρωταντίκρουσε... Είχε σταματήσει έκπληκτη μπροστά σ' όνυμα της θάρκας του...»

—«Άνθος της Κάσιας»; είπε. Γιατί τη θάφτιες έτσι τη θάρκα σου;

Φαινόταν πως δέν ήξερε 'Ιταλικά, αλλά πως με τις λίγες λέξεις ποδέρει, ήθελε να ρωτήσει και να μάθει γιατί έδωσε στη θάρκα του τόσο παράξενο όνομα...

—Γιατί εινε χρυσό, κυρά μου, το λουλούδι της κάσιας... θέλησε να της πη: Σάν τα μαλλιά σου χρυσά.

Κι' αλήθεια, ή ξένη αυτή ήταν τετράξανθη. Τα χρυσά της μαλλιά γύρω από το κεφάλι της, της κάνανε ένα φωτιστέφανο...

«Ύστερα, πρόσεξε και τα μάτια της τ' άνοιχτοπράσινα. Τέτοια θά εινε και τα πελάγη του τόπου της, σκέφθηκε ο νέος. Άνοιχτοπράσινα και σκοτεινά...»

«Επειτα ή σινιόρα τράβηξε το δρόμο της... Την άλλη μέρα, τον άντάμωσε ξανά...» ήθελε να κάνει έναν περπατο, ένα νυχτερινό περίπατο με τη θάρκα... Και χτες το θρόδυ ακριβώς είχαν θυγή θαρκάδα στο πέλαγος. Τόξερε ο γέρος και γι' αυτό ρώτησε:

—Σε πλήρωσε καλά γιά τον περίπατο;

—Ναι... Πολύ καλά...

—Και μείνατε ως άργά;

—Ως πού ξημέρωσε...

—Μπά; Και τί λέγατε τόσες ώρες;

—Όχι και μεγάλα πράγματα... Ξέρει μονάχα πέντε-δέκα λέξεις δικές μας...

—Δέν σ' έβαλε να της τραγουδήσεις;

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

«Ήσαν στη θάρκα οι δυο τους, μόνοι, όλομόναχοι, με τ' άστρα από πάνω τους... Κάθε φορά πού το κουπί άνοιγε μιά φωτεινή πληγή στη θάλασσα, ή σγαόνες ξαναπέφτανε σαν μιά θορή άσημένιες σπιθές...»

«Η ξένη τις κύτταζε και γελοούσε και τα δόντια της στη φεγγαρολαμπράδα άσπριζαν μ' ένα φως δικό τους...»

—Μ' έβαλε, μα δέν έχω άμορφη φωνή... Τό ξέρεις... Γι' αυτό τραγουδάει έκείνη μονάχα.

«Ο γέρος σάπασε και πάλι κι' ο νέος ξαναθυβίστηκε στο νερό του... Μέσ' απ' το ήερδ της μνήμης του, ή περασμένη νύχτα ξαναέβλε και τον πλημμύρισε...»

ΠΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Εξαιρουμένη να διατηρή τη λατρεία των Παρισίων θαυμαστών της, που δέν φημίζονται και τόσο γιά την σταθερότητα των αισθημάτων της...

Η ιδιαιτερώ ζωή της Ζοζεφίν Μπαϊκερ εινε τόσο παράδοξη, όσο κι' όλη ή ιστορία της. Άγαπάει κάθε τι πού λάμπει! Τα διαμάντια, τα κοσμήματα, τις σπάνιες πέτρες, τα σπαμένα γυαλιά, λατρεύει επίσης και τα σκουριασμένα πιάτα! Το φαμπουτοράς της, πού έχει τοίχους και ταβάνι από καθρέφτες, εινε στολισμένο με τα πιο άπιδανα πράγματα. Δίπλα από τα διάφορα καλλυντικά της, υπάρχουν κοσμηματικά πινάκια, σπάνια φτερά, σκαρβαίτοι, χάλκινοι κούκλες, κολλιές από ζωφόρους χάντρες, κολλίες βουτηγμένες στο μεταξί, άμορφα λουλούδια, μαργαριτάρια, γαλάζιες χάντρες γιά το εκαστό μάτι και φωτογραφίες της ίδιας της Ζοζεφίν Μπαϊκερ! Έχει ακόμη κι' ένα σωρό φωτογραφίες των θαυμαστών της, φτιαγμένες από τους καλύτερους φωτογράφους του Παρισιού.

Στο λουτρό της, πού εινε από πράσινο μάρμαρο, ύψους τριών ποδών εινε πλῆθος καθρέφτες. Στη Γαλλίδα δημοσιογράφου Ζακελίν Λενουά, ή όποια την έπισκέφθη έδω και λίγες μέρες στη βίλλα της, ή Μπαϊκερ εξομολογήθηκε ότι αγαπάει όλα τα μικρά και τρυφερά πλάσματα. Η «μαμμάλ» πρέτει

«...Αυτή και μόνο...»
 —Μιλάς σαν να την έχης δική σου, Καταδική σου, γιά πάντα, τη σινιόρα...
 —Ετσι το νοιώθω...
 Ένας άλλος ψαράς πήγε και κάθισε δίπλα τους...
 —Νοτιάς σήμερα, τούπε ο γέρος, και δέν βγήκες γιά ψάρεμα; Τη πρέχει;
 —Εί! Μοτύχαν άλλες δουλειές... άπάντη' έκείνος. Πήγα την Αμερικάνα ως το μεγάλο λιμάνι, γιά να πάρη το θατόρι της πραιμής...
 —Τό πήρε;
 —Βέβαια το πήρε... Ο ίδιος την μπάρκαρε... Χρυσό το χέρι της! Ξέρει και πληρώνει...
 Ο νέος άκουσε όλη την κουβέντα και κατέβασε το κασκέτο του ως τα μάτια. Η καρδιά του είχε ραγίσει...
 «Αλλοίμονο!... Εινε τόσο πολλά τα όνειρα των ψαράδων της 'Ιταλίας!... Εινε ή ξένης Παναγίες πού έρχονται απ' άλλα μέρη κι' έχουν μαλλιά πυρρά και μάτια σαν ζουμπούλια τ' άπιδαν...»
 Ειν' ή γοργόνες πού παίζουνε στα κύματα πού λυώνουνε μέσ' στους άφροδες και τα μάτια τους φέγγουνε περισσότερο κι' άπιδαν ήλιο...
 Εινε το φώς, το φώς πούνε βαρύ σά χάδι πάνω στα κλεισμένα έλαστρα και πού κάνει ν' ανασταίνονται μύρια όραματα όλοζώντανα και όνειροφαντασίες...
 Ο γέρος έκλεισε το μάτι κι' έδειξε στον ψαρά το νέο... Φαινόταν σαν να μη τους πρόσεχε... Ξαπλωμένος πάνω στην άμμο συνέχιζε ράθυμα το τραγούδι του)
 Και οι άνθρακες της κάσιας, ειν' δάκρυα χρυσαφένια...
 «Από χρυσάφι είν' τα μαλλιά έκείνης π' αγαπάω...»
 Τα κύματα στο λιόφωτο κυλάνε άσπρηνά, μα έχει οφθαλμούς στα μάτια της έκείνη π' αγαπάω...
 «Είπα μου, είπα πανέμορφο άπάνω στα ούβανια, μα πούς δά πη την άμορφή έκείνης π' αγαπάω...»

να συγχωρήσει την άδυναμία της. Εινε τόσο χαϊδεμένη!...

Κι' αλήθεια, ή Ζοζεφίν Μπαϊκερ έχει λατρευθή με παραρροσύνη από όλη την Ευρώπη, την όποια αναστάτωση με τους «άνηθους» χορούς της και την ξετρελλάνει.

Τό «Ζουζού» εινε ένας ακόμη μεγάλος θρίαμβος της.

Ο Άλβες Γκρανδόβου, ο πρωινωστος σκηνοθέτης των «Περεπετειών του Βασιλέως Πανσώλου» και του περιήμιου έργου «Νύχτες της Μόσχας», γεννήθηκε στις 11 'Οκτωβρίου του 1890. 'Υστερ' από λαμπρές σπουδές στη Ρίγα και στη σχολή του θεάτρου της Πετρούπολης, έγινε μαθητής του μεγάλου Μάξ Ράινχαρντ. Τό 1914 ντεμπούταρε ως σκηνοθέτης με τον «Φίλιππο II» του Βεράρεν και τό 1919 δημιούργησε στο Λένινγκραντ το «Θέατρο της Τραγωδίας», στο όποιο και σκηνοθέτησε τον «Οιδίποδα και τον «Μάκβεθ». Κατόπιν προσελήφθη στην Όπερα, γιά να δημιουργήση τον «Φάουστ». Τέλος, τό 1925, άρχισε να ενδιαφέρεται γιά τον κινηματογράφο κι' από τότε έχει σκηνοθετίσει ένα πλήθος άριστουργηματικών φιλμ.

Ο Ζωρς Μιλτόν, ο «Βασιλεύς των Τζαμαϊκάνων», τέλειωσε τώρα το «γύρισμα» μιάς νέας σατυριστής κωμωδίας του, πού έχει τον τίτλο «Πολιμελής Οικονόμειας». Τό νέο φιλμ έχει ντυσμάτα τραγουδάκια του Γάλλου κωμικού, μεταξύ των όποιων και το «Σερί! Σερί!», ένα γλυκύτατο αλδού-φρέ.

«Ενα από τα τραγούδια της Ζοζεφίν Μπαϊκερ, πού έχει μεγάλη έπιτυχία στο «Ζουζού», έχει τον τίτλο «Αίτη» κι' εινε, καθώς λένε όσοι τ' άκουσαν, πραγματικώς ύπερσοχο.

Ο Μάξ Μπαερ, ο 'Αμερικανός πρωταθλητής του μποξ κι' ένας από τους διάσημους «γρήτες» της δόξης, ξεκουράζεται σήμερα στην Καλλιφόρνια, στο ράντσο του μάνατζερ του Χόμπαϊ. Έχει κουρασθή από τα διάφορα «μάτς» κι' από το «γύρισμα» στο «εστούνιο», και ζητάει τώρα να συνέλθη, άρχολούμενος μ' άγροτικές δουλειές. Άγαπάει να περιουτήται όλα τα κατοικίδια ζώα και διασκεδάει έξαιρετικά με τις κοκορομαχίες. Στους φίλους του, πού τον ρωτούν αν εινε ευχαριστημένος απ' την άλλαγή αυτή της ζωής του, άπαντάει ότι τώρα μόνο κατάλαβε την άμορφή πού έχει ή άγροτική ζωή.

Εινε πού αλήθινή και πού εύλογη αυτή ή ζωή, τούς εινε. Ο άγρότης εινε πού κοντά στο Θεό και μπορεί να νοιώδη τη μεγαλοπρέπεια και την άμορφή του κάμπου και όλοζώντης της φύσεως. Εινε το δέξί χέρι του Δημογού...

Εδώ και λίγες μέρες, στο Χόλλυγουντ, έγιναν τα έγκαίνια μιάς μεγαλοπρεπούς εκδήσεως ζωγραφικής, ή όποια κίνησε το ενδιαφέρον όλων του κόσμου. Οι καλύτεροι ζωγράφοι της 'Αμερικής έλαβαν μέρος σ' αυτήν μ' άμορφους πίνακές τους. Μεταξύ αυτών, μερικά πορτραίτα γυναικών διεκρίνοντο γιά τη χάρι τους και την εκφραστικότητά τους. Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη των 'Αμερικανών, όταν έμαθαν ότι ήσαν έργα της χαριτωμένης «φρεντέτας» Άνν Χάρντιγκ! Πράγματι, αυτός ο γοητευτικός «άστρας» της «Μέτρος» έχει ένα σπάνιο ταλέντο ζωγράφου, πού κινεί τον θαυμασμό των φίλων της. Η Άνν Χάρντιγκ εινε ή πιο γοητευτική ζωγράφος της εποχής μας.

Ο Τζιμ Τζέραλντ, ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου, εινε πού άτυχος άνθρωπος! Αιώνιας τραχάει τ' αυτοκίνητό του κι' αιώνιος μαλλώνει με τους σωφρέ. Γιά ν' αποφύγη λοιπόν στο έξης τις φασαρίες, είχε την ακόλουθη έμπνευση: «Έγραψε στο πίσω μέρος της κότσας του με μεγάλα λευκά γράμματα τ' ακόλουθα λόγια: «Όταν μπορείτε να διαβάσετε αυτή τη φράση, σημαίνει ότι είσατε πού κοντά μου. Γι' αυτό προσέχετε μην πέσετε άπάνω μου!» Όλα οι σωφρέ προσέχουν αυτή την ειδοποίησι, κι' έτσι ο έξυπνος ηθοποιός γλιτώνει από τα τραυλισμάτα τους και τις φανές τους.

Η Άννα Τσέρλεϊ, ή μικρούλα «φρεντέτα» της «Φόξ-Φιλμ», πρωταγωνιστεί σέ μιά νέα ταινία, «Τό Έγκλημα του Σιλδέστρου Μπουάος», βγαλμένη από το άκρόνυμο έργο του Άνατόλ Φράνς.

Τό σκάνδαλο του Ντούγκλας Φαίμμανις και της λαίδης Άσλεϋ έξακολουθεί να κινή το ενδιαφέρον των κοσμηκών κύκλων του Λονδίνου. Ο λόγος: Άσλεϋ έήτησε κιάλα διαζύγιο από την άμορφη γυναίκα του, ή όποια εινε ξετρελλανμένη κυριολεκτικώς από τον γερασμένο πειά ελόν Ζουζού της δόξης.

Οι λάτρεις του κινηματογράφου ευχαρίζονται ν' απολαύσουν όποτε από λίγο ειναι άληθινό κολοσό το όμιλοδντος, την ταινία «Ναπολέων». Σ' αυτό το φιλμ πρωταγωνιστούν ή Τζένα Μανές, ο Άλμπερ Ντιεντον-νέ, ο Μαζουζιάν, ο Βάν Ντάελ και άλλοι.

Η Ζοζεφίν Μπαϊκερ, πρωταγωνίστρια της «Ζουζού»

Εδώ και λίγες μέρες, στο Χόλλυγουντ, έγιναν τα έγκαίνια μιάς μεγαλοπρεπούς εκδήσεως ζωγραφικής, ή όποια κίνησε το ενδιαφέρον όλων του κόσμου. Οι καλύτεροι ζωγράφοι της 'Αμερικής έλαβαν μέρος σ' αυτήν μ' άμορφους πίνακές τους. Μεταξύ αυτών, μερικά πορτραίτα γυναικών διεκρίνοντο γιά τη χάρι τους και την εκφραστικότητά τους. Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη των 'Αμερικανών, όταν έμαθαν ότι ήσαν έργα της χαριτωμένης «φρεντέτας» Άνν Χάρντιγκ! Πράγματι, αυτός ο γοητευτικός «άστρας» της «Μέτρος» έχει ένα σπάνιο ταλέντο ζωγράφου, πού κινεί τον θαυμασμό των φίλων της. Η Άνν Χάρντιγκ εινε ή πιο γοητευτική ζωγράφος της εποχής μας.

Ο Τζιμ Τζέραλντ, ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου, εινε πού άτυχος άνθρωπος! Αιώνιας τραχάει τ' αυτοκίνητό του κι' αιώνιος μαλλώνει με τους σωφρέ. Γιά ν' αποφύγη λοιπόν στο έξης τις φασαρίες, είχε την ακόλουθη έμπνευση: «Έγραψε στο πίσω μέρος της κότσας του με μεγάλα λευκά γράμματα τ' ακόλουθα λόγια: «Όταν μπορείτε να διαβάσετε αυτή τη φράση, σημαίνει ότι είσατε πού κοντά μου. Γι' αυτό προσέχετε μην πέσετε άπάνω μου!» Όλα οι σωφρέ προσέχουν αυτή την ειδοποίησι, κι' έτσι ο έξυπνος ηθοποιός γλιτώνει από τα τραυλισμάτα τους και τις φανές τους.

Η Άννα Τσέρλεϊ, ή μικρούλα «φρεντέτα» της «Φόξ-Φιλμ», πρωταγωνιστεί σέ μιά νέα ταινία, «Τό Έγκλημα του Σιλδέστρου Μπουάος», βγαλμένη από το άκρόνυμο έργο του Άνατόλ Φράνς.

Τό σκάνδαλο του Ντούγκλας Φαίμμανις και της λαίδης Άσλεϋ έξακολουθεί να κινή το ενδιαφέρον των κοσμηκών κύκλων του Λονδίνου. Ο λόγος: Άσλεϋ έήτησε κιάλα διαζύγιο από την άμορφη γυναίκα του, ή όποια εινε ξετρελλανμένη κυριολεκτικώς από τον γερασμένο πειά ελόν Ζουζού της δόξης.

Οι λάτρεις του κινηματογράφου ευχαρίζονται ν' απολαύσουν όποτε από λίγο ειναι άληθινό κολοσό το όμιλοδντος, την ταινία «Ναπολέων». Σ' αυτό το φιλμ πρωταγωνιστούν ή Τζένα Μανές, ο Άλμπερ Ντιεντον-νέ, ο Μαζουζιάν, ο Βάν Ντάελ και άλλοι.

Η Ζοζεφίν Μπαϊκερ, πρωταγωνίστρια της «Ζουζού»

Εδώ και λίγες μέρες, στο Χόλλυγουντ, έγιναν τα έγκαίνια μιάς μεγαλοπρεπούς εκδήσεως ζωγραφικής, ή όποια κίνησε το ενδιαφέρον όλων του κόσμου. Οι καλύτεροι ζωγράφοι της 'Αμερικής έλαβαν μέρος σ' αυτήν μ' άμορφους πίνακές τους. Μεταξύ αυτών, μερικά πορτραίτα γυναικών διεκρίνοντο γιά τη χάρι τους και την εκφραστικότητά τους. Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη των 'Αμερικανών, όταν έμαθαν ότι ήσαν έργα της χαριτωμένης «φρεντέτας» Άνν Χάρντιγκ! Πράγματι, αυτός ο γοητευτικός «άστρας» της «Μέτρος» έχει ένα σπάνιο ταλέντο ζωγράφου, πού κινεί τον θαυμασμό των φίλων της. Η Άνν Χάρντιγκ εινε ή πιο γοητευτική ζωγράφος της εποχής μας.

Ο Τζιμ Τζέραλντ, ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου, εινε πού άτυχος άνθρωπος! Αιώνιας τραχάει τ' αυτοκίνητό του κι' αιώνιος μαλλώνει με τους σωφρέ. Γιά ν' αποφύγη λοιπόν στο έξης τις φασαρίες, είχε την ακόλουθη έμπνευση: «Έγραψε στο πίσω μέρος της κότσας του με μεγάλα λευκά γράμματα τ' ακόλουθα λόγια: «Όταν μπορείτε να διαβάσετε αυτή τη φράση, σημαίνει ότι είσατε πού κοντά μου. Γι' αυτό προσέχετε μην πέσετε άπάνω μου!» Όλα οι σωφρέ προσέχουν αυτή την ειδοποίησι, κι' έτσι ο έξυπνος ηθοποιός γλιτώνει από τα τραυλισμάτα τους και τις φανές τους.

Η Άννα Τσέρλεϊ, ή μικρούλα «φρεντέτα» της «Φόξ-Φιλμ», πρωταγωνιστεί σέ μιά νέα ταινία, «Τό Έγκλημα του Σιλδέστρου Μπουάος», βγαλμένη από το άκρόνυμο έργο του Άνατόλ Φράνς.

Τό σκάνδαλο του Ντούγκλας Φαίμμανις και της λαίδης Άσλεϋ έξακολουθεί να κινή το ενδιαφέρον των κοσμηκών κύκλων του Λονδίνου. Ο λόγος: Άσλεϋ έήτησε κιάλα διαζύγιο από την άμορφη γυναίκα του, ή όποια εινε ξετρελλανμένη κυριολεκτικώς από τον γερασμένο πειά ελόν Ζουζού της δόξης.

Οι λάτρεις του κινηματογράφου ευχαρίζονται ν' απολαύσουν όποτε από λίγο ειναι άληθινό κολοσό το όμιλοδντος, την ταινία «Ναπολέων». Σ' αυτό το φιλμ πρωταγωνιστούν ή Τζένα Μανές, ο Άλμπερ Ντιεντον-νέ, ο Μαζουζιάν, ο Βάν Ντάελ και άλλοι.

Η Ζοζεφίν Μπαϊκερ, πρωταγωνίστρια της «Ζουζού»

Εδώ και λίγες μέρες, στο Χόλλυγουντ, έγιναν τα έγκαίνια μιάς μεγαλοπρεπούς εκδήσεως ζωγραφικής, ή όποια κίνησε το ενδιαφέρον όλων του κόσμου. Οι καλύτεροι ζωγράφοι της 'Αμερικής έλαβαν μέρος σ' αυτήν μ' άμορφους πίνακές τους. Μεταξύ αυτών, μερικά πορτραίτα γυναικών διεκρίνοντο γιά τη χάρι τους και την εκφραστικότητά τους. Φαντασθήτε τώρα την κατάπληξη των 'Αμερικανών, όταν έμαθαν ότι ήσαν έργα της χαριτωμένης «φρεντέτας» Άνν Χάρντιγκ! Πράγματι, αυτός ο γοητευτικός «άστρας» της «Μέτρος» έχει ένα σπάνιο ταλέντο ζωγράφου, πού κινεί τον θαυμασμό των φίλων της. Η Άνν Χάρντιγκ εινε ή πιο γοητευτική ζωγράφος της εποχής μας.

Ο Τζιμ Τζέραλντ, ο γνωστός ηθοποιός του κινηματογράφου, εινε πού άτυχος άνθρωπος! Αιώνιας τραχάει τ' αυτοκίνητό του κι' αιώνιος μαλλώνει με τους σωφρέ. Γιά ν' αποφύγη

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΚΙ' Η ΚΑΡΔΙΑ

ΤΑ 20 ΣΥΜΠΤΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

ΤΗ Νέα Υόρκη, σε μία έσπεριδα στον ουρανό του μίστερ Κοντέ-Νάστ, μ' επιπλοήσε ο μίστερ Γκρέυ (νεαρός συγγραφέας, ο οποίος στην τελευταία «Επιθεώρηση των γυναικών» που διευθύνει, είχε γράψει ένα άρθρο για τη συζυγική απιστία) και μου είπε:

—Κατά τη γνώμη σας, πόσα είναι τα συμπτώματα, από τα οποία μπορεί κανείς να καταλάβει την απιστία μιας γυναίκας; Συλλογίσθηκα λοιπόν λιγάκι κι' ύστερα του απάντησα:

—Είτε ένα εκατομμύριο τετρακόσες εβδομήντα χιλιάδες εκατόν εξήντα τρία! Κι' εκείνος μου είπε πάλι:

—Σας παρακαλώ, γράψτε μου είκοσι τέτοια συμπτώματα για το περιοδικό μου.

Την άλλη μέρα, ο μίστερ Γκρέυ μου θύμισε την παράκλησή του μ' ένα ευγενικό γράμμα κι' έτσι αναγκάστηκα να του απαντήσω. Νά λοιπόν ποιά είναι κατά τη γνώμη μου τα είκοσι συμπτώματα της απιστίας μιας γυναίκας:

1.—Όταν αρχίζει ξαφνικά να είναι ακριβής στην ώρα της, ενώ πρώτα δεν έρχεται εγκαίρως ούτε για το φαγητό και υποδέχεται τον άνδρα της μ' αυτά τα λόγια: «Σε περιμένο μιά δολοκλήρη ώρα! Γιατί έρχεσαι στο σπίτι τόσο αργά; Αυτό είναι τρομερό! Άνυπόφορο!...»

2.—Όταν, γυρίζοντας στο σπίτι, είναι θαμμένη πιά ζωηρά απ' όσο ήταν την ώρα που βγήκε από το σπίτι. Κι' ο λόγος απλούστατος: η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σ' αυτά τα δυο θαψίματα, είναι ακριβώς εκείνη που υπάρχει στη ζωγραφική, ανάμεσα στον έμπροσθενισμό και στον εξπρεσιονισμό. Η σύζυγος, όταν θγαίνει από το σπίτι είναι θαμμένη έμπροσθενιστικά, δηλαδή με λεπτή τέχνη και απαλά χρώματα. Έπειτα όμως, θέλοντας να γυρίση γρήγορα στο σπίτι, θάφτηκε θιαστικά κι' έτσι δεν μπόρεσε να θάλη τα χρώματα στη θέσι τους.

Τα χρώματα του προσώπου της λοιπόν είναι χτυπητά, ζωηρά και γι' αυτό είναι θαμμένη εξπρεσιονιστικά.

3.—Όταν είναι πιά τρυφερή με το σύζυγό της. Κι' όχι μόνο πιά τρυφερή, αλλά και πιά γλυκεία απ' όσο πρέπει, απ' όσο ήτανε συνήθως. Η πιά συνθηθιμένες τότε φράσεις της είναι: «Μου φαίνεται κουρασμένος, αγάπη μου. Έργάστηκες πολύ στο γραφείο. Ά! όχι!... Δεν κάνεις τίποτα καλά. Ή: «Είμαι καιρός πια να κυττάξης λιγάκι και την υγεία σου.» Έπειτα, αν τύχη ν' άρρωστη ο σύζυγος, υπερδύει άμέσως το πιά μικρό κρυολόγημα με την πιά βαριά πλευρίτιδα και το πιά κνήμη τη νοσοκόμα, με μιά παράξενη κι' υπερβολική αφοσίωση. Καμιά φορά λυπάται που γίνεται καλά ο άνδρας της. Γιατί δεν έχει πια έτσι μιά ευκαιρία για να καθουχάξη τη συνείδησή της, συνειδησι μιάς απιστης συζύγου.

4.—Όταν παραπονιέται ότι της μαζεύτηκαν ξαφνικά ένα σωρό σκοτούρες: η ράφτρα, ο παπουτοής, η μανικιουρίστα, ο δοντογιατρός, ο κουρέας, η συνδερίσας της Φιλανθρωπικής Εταιρίας, μιά επίσκεψη σε μιά άρρωστη φίλη κλπ. κλπ. Κι' όλα αυτά μέσα σε μιά εβδομάδα!

5.—Όταν από τον Δεκέμβρη ή το Γενάρη προσπαθεί να πείσει το σύζυγό της να διαλέξουν την λουτρόπολη ή την έξοχη, όπου θα περάσουν το καλοκαίρι τους, για να προλάβη καμιά πρόταση από μέρους του για κανένα άλλο μέρος.

6.—Όταν αρχίζει ξαφνικά να συμπονη την εργατική τάξη και τους φτωχούς, που δουλεύουν για να ζήσουν. Κι' αυτή τη συμπονια αρχίζει να τη δείχνει στον σωφεί της που είναι αναγκαμένος δηλ τη μέρα να οδηγεί το αυτοκίνητο, με τη βροχή και με το κρύο. Γι' αυτό, τον αφήνει στο σπίτι και προτιμάει να παίρνει ένα αγοραίο ταξί.

7.—Όταν ξεγυρνάει σε κανένα... κατάσταση δθεν κάτι δικό της: το θραχιόλι της ή το ρολόι της, συνήθως και την άλλη μέρα λέει ότι στάθηκε τυχερή, γιατί το ξαναβρήκε.

8.—Όταν λέει ότι είναι ψεύτρα και σοκοφάντις μιά φίλη της, για την οποία, μέχρι τότε δεν έκανε καθόλου λόγο. Αυτά δε τα λέει για να προλάβη και να μη γίνουν πιστευτές η διάκριτες φλυαρίες, τις οποίες μπορεί να διαδώσει εις θάρος της αυτή ή

φίλη της. Ο σκοπός της λοιπόν είναι να την παρουσιάσει προκοκατοβλικά ως ψεύτρα, για να μην την πιστέψη κανείς.

9.—Όταν δεν μπορεί να μιλήσει αδιάφορα για το φίλο της. Καμιά φορά μάλιστα, προδίδεται μονάχη της, νομίζοντας ότι ξεγελάει τους άλλους όταν λέει: «Μιλάτε για τον Τάδε; Ω έγω δε δεν θα μπορούσα να ζήσω μαζί του, ακόμη κι' αν είχατε οι δυο μας, ολόμωναχοι, σ' ένα έρημο νησί...» Κι' όμως, με τη μέθοδο του καθηγητού Φρόντ, βλέπουμε ότι αυτό είναι μιά πηγμένη επιθυμία: η σύζυγος θα ήθελε, και πολύ μάλιστα να έλθει με τον αγαπημένο της σ' ένα έρημο νησί.

10.—Όταν η σύζυγος, που ετοιμάζει πάντα αυτή τον κατάλογο των καλεσμένων, αναθέτει ξαφνικά αυτή τη δουλειά στον άνδρα της, για να θάλη αυτός τ' όνομα του φίλου της, το οποίο διατάζει εκείνη να γράφει.

11.—Όταν, παίρνοντας από τον άνδρα της ένα δώρο—ένα κοσμημα ή ένα φόρεμα—τον ευχαριστεί με υπερβολική ευγνωμοσύνη, όπως δεν έκανε άλλοτε. Σε τέτοιες περιπτώσεις, το λέει: «—Κάνεις πολλά έξοδα για μένα, αγάπη μου! Ή: «—Μά πια; Είμαι λοιπόν άξια για ένα τέτοιο δώρο;» Καθώς βλέπει κανείς δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία: αυτό είναι ένα σύμπτωμα τιμωρητος ή τουλάχιστον μιά ένδειξις ότι την θασανίζει ή συνειδησι της.

12.—Όταν φωτογραφίζεται συχνά. Και—σε διαφόρους φωτογράφους.

13.—Όταν αρχίζει να λήη διαρκώς, με ψεύτικη άκρεια: «—Η ζωή είναι άδικη!», «—Θα ήθελα να ήμουν άνδρας», «—Η γυναίκες είναι κακές, μιά ακόμη πιά κακοί είναι οι άνδρες.» Η πιά περσιονη όμως διαβεβαιώσις της, εκείνη που επαναλαμβάνει να θε τόσο, είναι η ακόλουθη: «—Η ζωή είναι τόσο μικρή, τόσο λίγη!»

14.—Όταν, ξαφνικά, αρχίζει ν' αγαπάει μιά φίλη της, η οποία ως τότε της ήταν τελείως αδιάφορη. Της τηλεφωνεί λοιπόν κάθε πιά, πηγαίνει στο σπίτι της, δέχεται ένα πλήθος τηλεφωνημάτων της και λέει γι' αυτήν στον σύζυγο: «—Είμαι μιά χρυσή καρδιά! Την λατρεύω!...»

15.—Όταν δεν γράφει γράμματα. Κι' όμως, παραδόξως, το επιτολόχαρτο μουντζαλώνεται συχνά.

16.—Όταν δεν έχει όρεξη στο τραπέζι και καπνίζει περισσότερο απ' πρίν.

17.—Όταν, απαντώντας στον άνδρα της, ο οποίος της λέει ότι ο αριθμός των διαζυγίων μεγαλώνει υπερβολικά κατά τον τελευταίο καιρό, του λέει: «—Εμείς, αγάπη μου, δεν θα χωρίσουμε ποτέ.» Ή: «—Δεν ξέρεις πόσο είμαι εύτυχισμένη πιά θρίκα ένα άνδρα σαν κι εμένα.»

18.—Όταν θαυμάζει τάχα και τάει από τον άνδρα της ν' αλλάξει αυτός την αλληλογραφία της, ενώ μέχρι τότε γινόταν έξω φρενών, όταν κατά λάθος ο άνδρας της γαινε ν' ανοίξη κανένα γράμμα της.

19.—Όταν, έχοντας τη συνήθεια (πρίν κοιμηθί) να διαβάξη στο κρεβάτι της τις εφημερίδες τις πετάει άμέσως μακριά όταν περιγράφουν καμιά τραγωδία ζήλειας ή κανένα φόνο από έρωτα.

20.—Όταν δεν την διασκεδάζουν πια τα ελαφρά τραγουδια της μόδας: δεν τ' α παίξει πια στο πιάνο, γιατί προτιμά τη σοβαρή μουσική. Σ' αυτή την περίπτωση, μπορεί κανείς να καταλάβη πολλά πράγματα από τους μουσικούς της προτιμώσεως της. Όταν παίζει Σοπέν: η κυρία ενδιαφέρεται για τον ποιόν. Γκριγκ: η κυρία είναι έρωτευμένη. Σούμαν: η κυρία είναι μεγάλο έρωτα. Στράους: ο έρωας θριασκειται στην τρέλα του. Μασσενέ: η κυρία υποφέρει. Μότσαρτ: η κυρία είναι πια δυστυχισμένη από τις απιστίες του φίλου της.

Σ' αυτά τα είκοσι συμπτώματα δεν θέλησα φυσικά, να προσέξω και το πιά κοινό, το πιά γνωστό απ' όλους: τη ζήλεια της κυρίας προς τον άνδρα της. Αυτή η ζήλεια είναι τόσο περσιονη, τόσο περισσότερο έρωτευμένη είναι η κυρία.

Περιττό θεωρώ ν' αναφέρω ότι μετά τη δημοσίευσή αυτών του καταλόγου, η Αμερικανίδες με φοβέρισαν ότι θα με έλατσαν, αν δεν έφευγα μέσα σε 24 ώρες από τη Νέα Υόρκη.

ΦΕΡΕΝΤΣ ΜΟΛΝΑΡ

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

να την βοηθήση να κατεβή.

Ή Σουζέτ πήδησε κάτω ελαφρά και γελαστή.

—Πές μου! Μήπως έκανες κόρτε στις χωριατοπούλες; τον ρώτησε.

—Αλλά εκείνος πάλι δεν έλυσε την σιωπή του.

Βγήκαν από το κτίριο του σταθμού και θρέθηκαν στην πλατεία του φτωχού χωριού.

Μπροστά τους απλωνόταν το πανόραμα του χιονισμένου δάσους, του άνοιχτου ορίζοντος.

Ή Σουζέτ γελούσε, την ευχαριστούσε ή παγωνία.

—Τί ώραία που είναι! Τί ώραία! είπε δυνατά, για να την ακούση ο σύζυγός της.

Αλλά ο κ. ντε Νορθαζύ δεν ήταν πια στο πλάι της. Είχε προχωρήσει μπροστά. Πλησίαζε τώρα ένα άμαξι μόνιππο, το οποίο ήταν σταματημένο εκεί κοντά.

Το άμαξι ήταν άνοιχτό, είδος κάρρου, κ' είχε ξύλινα καθίσματα. Στη θέσι του άμαξηλάτου φαινόταν μιά αλλόκοτη σιλουέττα, γυναικεία πιθανώς, άκνητη και αλύγιστη.

—Καληπέρα, γρηά-Μαγκέ! είπε τραχεία και άποτομα ο κ. ντε Νορθαζύ, μόλις στάθηκε κοντά στη θέσι του άμαξηλάτου.

Ή γρηά-Μαγκέ—γιατί αυτή ήταν πράγματι—δεν κινήθηκε, αλλά είπε με φωνή χαμηλή.

—Ωστε είναι αλήθεια; Ήρθατε;

—Βέβαια.

—Και ή γυναίκα, αυτή εκεί, είναι ή γυναίκα σας;

—Ναί! Ή κυρία ντε Νορθαζύ.

—Και ήρθατε...ήρθατε μαζί της! Τολμήσατε; Και τ' α φαντάσματα, τους θρυκόλακες, δεν τους φοβάστε;

—Για να σου πώ! είπε εκείνος με αυστηρότητα.

Εκείνη δεν άποκρίθηκε στην παρατήρησή του, κι' αυτός της ξανάπε πεισματωμένος:

—Πήρες το γράμμα μου, άφου είσαι εδώ... Λοιπόν, ετοιμάσε το σπίτι;...

—Για να δεχτώ την γυναίκα σου; τον ρώτησε τότε ή γρηά προκλητική.

—Ναί! θεαίωσε εκείνος, προσπαθώντας να φανή περισσότερο επιβλητικός.

Αλλά ή παράξενη υπηρέτρια έμεινε και πάλι άτάραχη και με τόνο παγερό άποκρίθηκε:

—Τό ετοιμάσα!

—Καλά! είπε τότε εκείνος πεισματωμένος.

Κι' άμέσως στράφηκε προς την σύζυγό του και της έγεννε να πάη κοντά του.

Τότε όμως ή γρηά-Μαγκέ έκανε ένα μυστηριώδη μορφοσμο και με μιά φωνή αλλόκοτη, τόσο υπόκοφη, που μόλις άκούγονταν, του είπε:

—Ακουσε με, κύριε!... Δεν κάνατε καλά που ήρθατε... Φύγετε πάλι μαζί της... Ξυπνήστε τους ανθρώπους στο χάνι. Θα σάς ανάνουν φωτιά και θα περάστε καλά ως την ώρα που θα περάση το πρώινό τραίνο. Σας ικετεύω... Σας παρακαλώ, μην έλθετε στο σπίτι! Φύγετε! Βλέπετε, ότι έξετέλεσα τη διαταγή σας... Μου γράψατε να φέρω το άμαξι και το έφερα. Μην άνεβήτε όμως. Σας έξορκίζω, γυρίστε στο Παρίσι! Φοβήθητε τ' α φαντάσματα.

Ο κ. ντε Νορθαζύ, αντί να της άποκρι-

Και, ενώ μιλούσε, φορούσε τη γούνα της. Εκείνος κατέβηκε, χωρίς να της άπαντήσει και μετά της έδωσε το χέρι του για

Ο κ. ντε Νορθαζύ την κύταζε στα μάτια σιωπηλός

θή, σήκωσε μόνον τούς δμους του κ' η γρηά-Μαγκέ τού ξανάπε:

—Τότε κάνετε όπως σας άρεσει!
Κι' έπειτα μάζεψε τα ήνα, πήρε το καμουτσίκι και σπηλώθηκε όπως και πριν, έντελως δροία, πάνω στη θέσι της.

—Έλα, Σουζέτ! είπε τότε ο κ. ντε Νορβαζύ στη σύζυγό του. Έχουμε να κάνουμε δυο λεύγες δρόμο ακόμη.

Η Σουζέτ προχώρησε και στάθηκε πλάι του. Τό πρόσωπό της φαινότανε γελαστό μέσα στο σύθαμπο.

—Ω!... ψιθύρισε άμέσως στο αυτί του συζύγου της. Αυτή η γρηά είνε ή υπηρέτρια, γιά την όποία μου μ'ήλθες; Έκείνος περιωρίστηκε να της γνέψη καταφατικώς κ' η Σουζέτ εξακριβώθηκε στα γέλια και τού ξανάπε:

—Είνε σάν τόν Δόν Κιχότο!... Δεν μοιάζει άπλως, Είνε άπαράλλαχτη!... Τι λές;

Έκείνος όμως δεν άποκρίθηκε στην έρώτησι της συζύγου του. Της είπε μόνον:

—Ανέβα γρήγορα, άγαπητή μου, και σκεπάσου καλά... Θα αισθανθής πολύ τó κρύο επάνω στο άμάξι.

Και τή βοήθησε άμέσως να άνεβή πάνω στο άμάξι και να καθήση στη σανίδα που χρησίμευε ως διπλό κάθισμα.

—Έπειτα έκανε να άνεβή κι' ο ίδιος. Άλλά μόλις πάτησε τό πόδι του επάνω στον άδονα του τροχού, ή γρηά Μαγκέ γύρισε άπότομα και τού είπε:

—Κύριε, ο καιρός είνε πολύ ύποπτος! Φαίνεται πως θα ξαναχιονίση... Λοιπόν, έπειδή δεν μπορώ να άφήσω τα γκέμια, μου δίνετε, σας παρακαλώ, την κουβέρτα του άλόγου... Την έχω δεμένη στο πίσω μέρος του άμαξιού.

Ο κ. ντε Νορβαζύ, άνύποπτος, χωρίς να δείξη καμιά στενωχώρια, κατέβασε τό πόδι του από τόν τροχό, γιά να κάνει τή χάρη που τού ζήτησε ή τόσο παράξενη υπηρέτρια του. Άλλά, μόλις άποτραβήχτηκε ένα ήμμα, ή γρηά-Μαγκέ χτύπησε άγρια με τό καμουτσίκι της τό άλογο.

Συγχρόνως άκούστηκε τό άπότομο ξεκίνημα του άμαξιού. Τό άλογο, χλιμιντρίζοντας πονεμένα, έτρεχε σάν ξεφρεναζόμενο κι' άπάνω στο άμάξι φαινόταν ή γρηά-Μαγκέ, άκίνητη στη θέσι της και ή Σουζέτ με τά χέρια ψηλά σηκωμένα, ζητώντας βοήθεια...

IV

Η γρηά-Μαγκέ όμως, έμαστίγωνε άκατάπαυστα και με μανία τό άλογο, στα πλευρά, στη ράχι, στη κοιλιά του. Τό άμάξι τινάζονταν άπό λάκκο σε λάκκο και διάσχιζε τό διάστημα με μιά δαιμονισμένη ταχύτητα.

—Έδμε!... Έδμε!... Σε παρακαλώ! Βοήθεια! φώναζε άπελπισμένα ή δυστυχισμένη Σουζέτ στο σύζυγό της.

Άλλά ο κ. ντε Νορβαζύ, μόλις φαινόταν, έκεί κάτω σάν ένα μαύρο σημάδι, που διαρκώς γινόταν μικρότερο.

Η Σουζέτ, που κλονιζόταν άπό τό τινάγμα του άμαξιού, γύρισε τέλος προς τήν γρηά-Μαγκέ, και πιάνοντας τά σανίδια του κάρρου, γιά να μ'ήν πέρη, προχώρησε με κόπο ως τή θέσι της γρηάς στρίγγλας.

—Ω! Θεέ μου! Θεέ μου! φώναζε τότε με τό πρόσωπο άκουμπημένο πάνω στον άμο της γρηάς. Είμαστε χαμένοι!... Τι συνέβη;... Προσπάθησε...

Άλλά στο σημείο αυτό κόπηκε άπότομα ή φωνή της. Ένας καινούργιος φόβος της έσφισε τήν καρδιά. "Ως τή στιγμή αυτή, νόμιζε, ότι τό άλογο είχε άρηνιάσει, αλλά τώρα, βλέποντας τή γρηά να μαστιγώνη τό άλογο, άντελήφθη τήν τρομερή πραγματικότητα. "Ενοίωσε ότι τό άπότομο ξεκίνημα του άμαξιού δεν ήταν τυχαίο, ότι ήταν προμελετημένο άπό τή Μαγκέ. Βέβαια ήταν όλοφάνερο πεία, γιά τή Σουζέτ, ότι ή γρηά της έσπινε πανίδα, πως τήν άπήγαγε στο άγνωστο, στο έρημικό εκείνο μέρος, άφοδ κατώρθωσε να ξεγελήσει και να άπομακρύνη—με τό στρατήγημα της κουβέρτας—τόν κ. ντε Νορβαζύ. Μόλις τά σκέφτηκε αυτά ή δυστυχισμένη νέα, άρχισε να φωνάζη και να παρακαλή τή γρηά στρίγγλα, με τά γέρια τεντωμένα ίκετευτικά:

—Κυρία!... Τι θέλεις από μένα;... Τι σοδ έκανα; Γιατί με παίρνεις μαζί σου; Στάσου! Σε ίκετεύω!... "Ω! Τι ζητάς από μένα;... Θεέ μου! Φοβάμαι, κυρία! Φοβάμαι!...

Άλλά ή γρηά-Μαγκέ έμεινε άπαθής, πνεδόν άκίνητη στη θέσι της. Δεν άπαντούσε, δεν άκουε ή μάλλον έδειχνε πως δεν ήθελε να άκούση. Κύτταζε κατ' εθεϊάν μπροστά της και μαστίγωνε όλοένα και πού άγρια τό άλογο...

Και τό άμάξι έτρεχε, έτρεχε πάντα με τήν ίδια δαιμονισμένη ταχύτητα και διαρκώς, άπό στιγμή σε στιγμή, κινδύνευε να άναποδογυρίση.

Η Σουζέτ, με τήν ψυχή γεμάτη άπελπισία, με τό νοδ βολωμένο, έμεινε πεία άκίνητη, άφωνη. Κύτταζε μπροστά της, με μάτια

άπλανη...

Άλλά σε λίγο εξέσπασε σ' ένα κλάμμα θουδó. Τό μυαλό της ξεάνορχισε να λειτουργή τώρα. Τά έμάντευε, τά καταλάβαινε όλα. Τήν άπομακρύναν άπό τόν άνδρα της, γιά να τόν κλέψουν, να τόν σκοτώσουν με περισσότερη ασφάλεια, τίποτε φονιάδες, τίποτε ληστές των μερδών αυτών, οι όποιοι θάσαν κρυμμένοι ίσως στο σταθμό, πίσω άπό κάποιον τοίχο. Και εκείνη ή γρηά, ή στρίγγλογρηά, ή συνένοχος των δολοφόνων, θά τήν έτρινε ή θά τήν έσφαζε και μετά θά τήν έρρινε, μέσα σε κανένα λάκκο, όπου θά τήν κατέτρωναν τά θρενα!... Και στη σκέψη σ' τή, ή νέα γυναίκα, άφησε μιά άγρια φωνή τρόμου, ές και τήν έσφαξαν πραγματικά. Άλλά σε λίγο δεν σκεφτόταν πια τόν έαυτό της. "Όλη ή σκέψη της ήταν δοσμένη στον άνδρα της και ο φόβος μήπως τόν λήστευσαν ή και τόν σκότωναν εκείνη τή στιγμή, τήν έκανε να ξεχάση όλόκληρα τήν τραγική θέσι της. Ναι, μόνον εκείνον σκεφτότανε πεία. "Ενοίωσε τήν άνάγκη να τρέξη σε βοήθειά του, να τόν σώση. Και ο φόβος της άπό τήν άκατανίκητη αυτή ψυχική της άνάγκη, τήν ώπλισε μ' ένα άσπρος πρωτογνώριστο, με τό θάρρος της άπελπισίας της άπογνώσεως, των άδυνάτων απέναντι των δυνατών.

Σηκώθηκε λοιπόν άσφανα κι' άρπαξε άποφασιστικά, γερά τή γρηά-Μαγκέ από τούς δμους και τραντάχοντάς τήν δυνατά, με μιά δύναμη, τήν όποία ένόμιζε άκατανίκητη, τήν διέταξε άσπρη:

—Κράτησε τό άλογο! Θά με πάς στον άνδρα μου! Γρήγορα! Τό έβλω!

Άλλά ή λιπόσαρκη γρηά, μ' ένα μόνον τίναγμα του κορμού της, έλευθερώθηκε άπό τό σφισταγκάλισμα της νέας και τήν τινάζε στο βάθος του άμαξιού!

Η ταλαιπώρη Σουζέτ έμεινε τώρα, σάν λιποθυμισμένη, όπως σωριάζτηκε, με τις πλάτες άκουμπισμένες στα πιανά ταίγματα του άμαξιού. Είχε χάσει με μιά όλες τις δυνάμεις της και δεν μπορούσε να κάνει τήν παρυσιαστή κίνηση, ούτε να κρατήσει κάπως τό κεφάλι της, τό όποιο τινάζονταν προς όλες τις διευθύνσεις σε κάθε τράνταγμα του άμαξιού. Και στη θέσι αυτή της πέρασε μιά καινούργια ιδέα άπό τό νοδ της, ότι ή γρηά-Μαγκέ ήταν τρελή! Τής τότε ελπί έλλωστε ο κ. ντε Νορβαζύ. "Ως τότε δεν έπρόκειτο γιά καμιά παγίδα, γιά καμιά άπαγογή σχεδιασμένη άπό πριν... Άπλως στατα, ή γυναίκα εκείνη άποφασισε αυτό που έκανε τώρα, πάνω σε μιά έξανη παραφορούση σε μιά στιγμή διανοητικής παρακρούσεως. "Ο κ. ντε Νορβαζύ έπομένως δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο. Μαγάχα αυτή, που ήταν άχμάλωτος μιάς τρελλής, έκινδύνευε. Άλλά τί θά συνέβαινε; Τό πιθανώτερο ήταν νάρινε ή τρελή, τό άμάξι μέσα σε κανένα μεγάλο λάκκο. Κι' αυτό θά ταν μιά καταστροφή μεγάλη, τό τέλος όλων, της Σουζέτ της τρελλής και του άλόγου.

—Άλλά και οι χειρότεροι τρελλοί ήμερώνουν, όταν ξερή κανεις να τούς φερθή καταλλήλως, να τούς μιλήση με τόν τρόπο που χρειάζεται, σκέφτηκε ή Σουζέτ.

Και τότε σηκώθηκε πάλιν, πλησίασε τή γρηά-Μαγκέ κι' άρχισε να της μιλάει με μιά φωνή γλυκειά, χαϊδευτική, όπως μιλάει κανείς σ' ένα παιδάκι.

Ναι! "Ηταν άρατος αιώτης ο νοήγορος, περίπατος μέσα στη νύχτα. "Ωραία, θαυμάσια ιδέα είχε ή γρηά-Μαγκέ. Η Σουζέτ τήν ευχαριστούσε γι' αυτό, αλλά μόνο που φοβόταν λιγάκι, γιατί τί δεν είχε συνηθίσει να τρέχη τόσο νοήγορα!... "Επειτα, τώρα πεία, είχαν ευχαριστηθεί άκοκτά. "Επρεπε να γυρίσουν πίσω, να θροπν τόν κ. ντε Νορβαζύ, ο όποιος θά άνησυχούσε, γιά τόν άσπρησαν τόσον ώρα όλομόναχο...

Μιλώντας έτσι ή Σουζέτ, νάδιε με τά μάγουλα της γρηάς-Μαγκέ, όπως χαϊδεύει κανείς ένα άνοιο ζώο, γιά να τό ήμερώσει.

Άλλά ή γρηά, γνοίς να δείξη ότι άκουε τα γλυκόλογα της Σουζέτ, εξακολουθούσε να μαστιγώνη τό άλογο.

Έξαινα, ένας άπ' τούς τροχούς του άμαξιού, χτύπησε πάνω στον κορμό ενός δέντρου, και μισόσπασε. Άλλά τό άμάξι δεν σταμάτησε. Με τινάγματα και λοξοδρομίσματα εξακολουθούσε να τρένη σχεδόν με τήν ίδια ταχύτητα με τήν όποία έτρεχε και πριν.

Τό γεγονός αυτό έκανε τήν Σουζέτ να σκεφθή, ότι τό να μ'ήν περισσότερο άκούη μέσα στο άμάξι, ήταν τό ίδιο με τό να μ'ήν αντίδραση σ' ένα σιγόνορο και μάλιστα τρομερό θάνατο. Ρέβαινα, τό άμάξι κινδύνευε άπό στιγμή σε στιγμή να άνασταπή. Και δεν ύπήρχε καμιά άλλη έλπίδα διασώσεως, παρά μιά μόνη, να πηδήση κάτω. Άλλά και τό πηδημα ήταν επικίνδυνο. Υπήρχε φόβος να κατασπασιοθή. Η Σουζέτ, έρίστα

Κι' ή γρηά χτυπούσε, χτυπούσε όλοένα τό άλογο...

Άλλά, σκέφτηκε, στο τέλος, ότι ίσως να μ'ήν πάθει καί τίποτε. Κι' άποφάσισε να πηδήση.

Πηδάσε τότε άδρόμια στα πλάγια του άραξιού, άκρη-άκρη και γιά να κάνει μεγάλο πηδημα και να πέρη μακριά άπό τούς τροχούς, μαζεύτηκε με τό στήθος και τό κεφάλι σχεδόν έξω άπό το άμάξι. Άλλά, ενώ ήταν έτοιμη να πηδήση, ένα χέρι τήν άρπάξε άσφανα άπό τό λαμό, ένα χέρι, θαρρείς, γαλυδρίνο, με τόση δύναμη, ώστε κόπηκε ή άναπνοή! Τό χέρι αυτό—τό χέρι της Μαγκέ—τή σήκωσε ψηλά και τήν έπέταξε πάλι στο βάθος του άμαξιού, του όποίου τό σανίδωμα πήγε να σπάση άπό τήν πτώση της!

Η γρηά-Μαγκέ, μετά τό κατώρθωμά της αυτό, εξαγυρίσε στη θέσι της και τό άμάξι εξακολουθούσε τόν τρελλό δρόμο του, με τήν γρηά δροία και άλύγιστη έμπρός, σάν φάντασμα καταστροφής και όλεθρου!...

Άρα, πολύ άργά, ή Σουζέτ, συνήλθε άπ' τόν λήθαργό της... Με κλειστά άκόμη τα μάτια της, άρχισε να θυμάται τήν τρομερή περιπέτειά της... Και ξαφνικά, ή συναίσθησι της τωρινής ακησίας της, τήν έκανε να άφήση μιά κραυγή τρόμου... Ναι, πραγματικά, δεν τινάζονταν τώρα... Δεν κινιόταν πια!... Τι συνέβαινε λοιπόν;... Είχε πηδήσει;... Είχε πέσει έξω άπ' τό άμάξι; Ήταν χτυπημένη;... Νεκρή ήταν ή ζωντανή;

Άκούσε τότε κάποιον να της λέη άπότομα:

—Έλα... Κύτταζε με!... Άκούσε με!

Άνιξε δειλά τά μάτια της... Βρισκόταν μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, μισοφωτισμένο, που τήν άνιχε σαν κουζίνα, με σκοτεινές τίς γωνίες και με χαλκώματα στον τοίχο...

Άνιωσε θάβεια, τότε... "Ενοίωσε κάθε κίνδυνο μακριά της... Διέκρινε τήν έντόπωσι, ότι είχε σωθή πεία!... Μά ή άνακούσι της αυτή, κράτησε λίγο. Μπροστά της, ή γρηά-Μαγκέ, με τό φοβερά της πόθυμαζε σάν σάβανο, με τό στεγνό και μακρούλο της πρόσωπο και με τά κίτρινα μάτια της, τήν κύτταζε άσπρη...

Αναήδωσε τρομαγμένη ή Σουζέτ, ένοίωσε τήν άνάγκη να φωνή γιά σωθή κι' έτρεξε ως τήν πόρτα...

Τή έβριχε κλειδωμένη, όμως... Αυτό δυνάμωσε τόν τρόπο της κι' άρχισε να τρέχη όλόγυρα στο δωμάτιο, ζητώντας τρόπο και μέσον να ξεφύγη...

Η γρηά-Μαγκέ της είπε τότε:

—Δεν θά μπορούσης να δήγης άπό δω μέσα... Έχω όλα τά κλειδιά στην τσέπη μου... Αν σου άρέση, φώναξε... Χτύπα στις ταίχους... Κάλεσε όποιον θέλεις... Άδικος ο κόπος σου... Κανένας δεν άάρθη... Κανένας δεν θά σου άπαντήσει... "Ε, λοιπόν, θέλησε λοιπόν να ρήθς σ' αυτό τό σπίτι;... "Ε, λοιπόν, θέλεις;... Κι' έπειδή ο κ. ντε Νορβαζύ δεν κατώρθωσε να θρη άσπρη γιά να τ' ές άκολουθήση, έχω καιρό να σου πω όσα θέλω να σου πω!... Κι' όταν θά σου τά πω, τί θά σε κάνω;... Δι' έρως, άκόμα... Μπορεί και να σε σκοτώσω, να σε μαχαλώσω, μπορεί και να σ' άφήσω!... Θά ιδώ... Θά σκεφτώ... Σοι είπαν μήπως, ότι είμαι τρελή;... Ψέμματα σου είπαν!... Θα ιδής σε λιγάκι, ότι είμαι καλά στα λογικά μου!... Μόνον ή καρδιά μου πολύ μ'ήν, γιά τήν ψυχή μου πολύ μ'ήν, γιά τήν άγάπη μου πολύ... Στά έλγω, όλ' αυτά σιγά-σιγά, γιά τήν διάζωισή... Γιατί, άλλωστε, να διστάω, άφοδ άπό τώρα άρπινες να φοβάσαι και να υποφέρες;... Και τώρα, πρώτα άπ' όλα, θέλω να σε ιδώ άπό κοντά!... Πήρε τή λάμπα, πλησίασε τήν τραυματισμένη νέα, τήν άνάγκασε να παραερίση τά χέρια της, της κάλλησε σχεδόν τή λάμπα στη μύτη και κάγχασε:

—Ω, είσαι άρραία!... Ναι!... Είσαι πολύ άρραία, μάλιστα!... Μοι φαίνεται λοιπόν, πως θά σε σκοτώσω!

Έπειτα, έβγαλε πάλι τή λάμπα επάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να έμψαζε άπ' τόν έναν τοίχο ως τόν άλλο. Τό ήμμα της ήταν γοργό και σταθερό. Συγχρόνως της έμυσε και τά λόγια της τά τό-νιζε με τόν ρυθμό του θηματισμού της:

—Άκου! της έλεγε. Είνε όλόκληρη ή ιστορία... Δεν ξέρω ποιά έστειλε... Όταν με συμμάζεψαν μπρός σε μιά πόρτα—κάποιο χειμωνιάτικο πρωί—μόλις πριν άπό λίγες ώρες θά είχα γεννηθή!

Έτσι τό υπερίλογον, εκείνοι που με έβρικαν... Άντς γιά φασκές, καί κουρέλια γεμάτα άπό παλαιά λασπη, τύλιγαν τό κορμό μου... Ήμουν άπό τότε άδύνατη, ψηλόλιγνη, άσχημη!... Ή γρηά-Μαγκέ, που με έβριχε έδειξε

τή στιγμή εκείνη έναν τενεκέ σκουπιδία... Μ' είδε λοιπόν στην πόρτα, τρισαέλιο και παγωμένο ήμιο, και με σήκωσε στην αγκαλιά της... Ήταν υπηρέτρια σ' ένα οικοτροφείο κοριτσιών... Με ανέβασε επάνω, γιά να με δείξη στις κυρίες της και στα κορίτσια που καίεσθαιαν τήν ώρα εκείνη—άπ τα δωμάτια τους στο υπνο... Όλα αυτά, ταμαθα άργότερα... Ήταν κακή φαινόταν αυτή ή υπηρέτρια, γιάτ άργότερα ή ίδια μου τα συγχαί, γιά να με κάνει να ντρεπούμαι...

... Η κυρίες άπομακρύναν άμέσως τά κορίτσια, γιάτ δεν ήταν σωστό να βλέπουν ένα ήμιο γυμνό... Έπειτα είπαν άναμεταξύ τους, ότι έπρεπε να με στείλουν άμέσως στον άστυνόμο...

Εκείνος ή θάβρισκε τούς γονείς μου ή θα με παράδινε στο όρφανοτροφείο... Άλλάσαν όμως υστερα γινώμη... Άποφάσισαν να με κρατήσουν... Η φήμη ότι συμμάζεψαν ένα όρφανό ή έκθετο—όπως θέλεις πέστο—θα ώφέλουσε τό σχολείο των... Θα ήταν ένας τίτλος, γιά τήν καλώςή των... Θα άπακτόδυσαν κι' άλλες μαθήτριες, έτσι... Άλλωστε, θα μεγάλωνα άργότερα... Θα γινώμουν μιά καλή υπηρέτρια... Κι' έποστάρια ίσως, αν ήμουν έξυπνη...

Όλους αυτούς τούς έπολογισμούς των—όπως κατάλαβα θέβαια άργότερα—τούς εκαναν αυτές ή κυράδες γύρω άπ' τόν τενεκέ των σκουπιδιών, πλάι στον όποιο με έβρικαν!... Με κράτησαν λοιπόν, άφοδ εκαναν μιά δήλωσι στο Δημαρχείο... Έξισα μέσα στο παρθενάγωγείο... Έτρωγα γάλα από μιά κατσίκα... Τό πρώτο πράμμα που θυμώμαι μόνη μου—χωρίς να μου τόχουν διηγήσθ άλλοι—είνε, ότι μιά φορά, μέσα σ' ένα δωμάτιο, με δάγκασε κάποιο σκυλλάκι... Ναι... Ήμουν δειμένη καλά στο πόδι ενός τραπέζιού μεγάλου και τά κορίτσια, γύρω μου φώναζαν στο σκυλλάκι: «Δάγκωσέ τήν!... Δάγκωσέ τήν!... Μιά άπ' τίς δασκάλες έτρεξε... Μάλωσε λιγάκι τά κορίτσια, μα έμένα με τιμώρησε να φάω ξερό ψωμί, γιάτ, γιάτ... εκλαγα κι' έκανα θόρυβο!...

... Ήμουν ή ζωντανή κουκλα, όλων εκείνων των ώραιών και πλυσών δεσποινίδων... Μόνο, που δεν με χάιδευαν, ούτε καί μ' έντυαν με φανταχτερά φορέματα, όπως γίνεται με τίς άλλες κοκόλες... Μ' έδερναν και με ταμπούσαν δυνατά!... "Όλος ο κόσμος ήταν σύμφωνος, ότι είχα κακόν χαρακτήρα κι' ότι δεν ήμουν άξια της άσκησης που μου είχαν ένα έκθετο συμμαζεμένο άπό οίκο κι' ότι—φυσικά—έπρεπε να δείχνω διαρκώς τήν ειγνωμοσύνη μου γι' αυτό, με όμοιων και πάντα μ' άνοιχτή καρδιά!... Όμως, έχω δεν μπορούσα να φέρνουμε έτσι... Ίσα-ίσα, μόλις με πλησίαζαν ή μαθήτριες, γιά να με κοροϊδεύουν και να παίξουν, έχω άρχιζα τά κλάμματα... Και μιά φορά, έδειξα τά δοντια μου σάν λύκος άγριεμένος σε μιά άπ' τίς μεγάλες μαθήτριες... Με χτύπησε... Τή χτύπησε... Μαλώσαμε... Ήρθε ή διευθυντρια... Είπα, πως ή μαθήτρια μούχωσε στο χέρι μιά μεγάλη καρφίτσα... Άλλά με έβδαν στη φυλακή τό σχολείου, γιάτ είχα πη ψέμματα!...

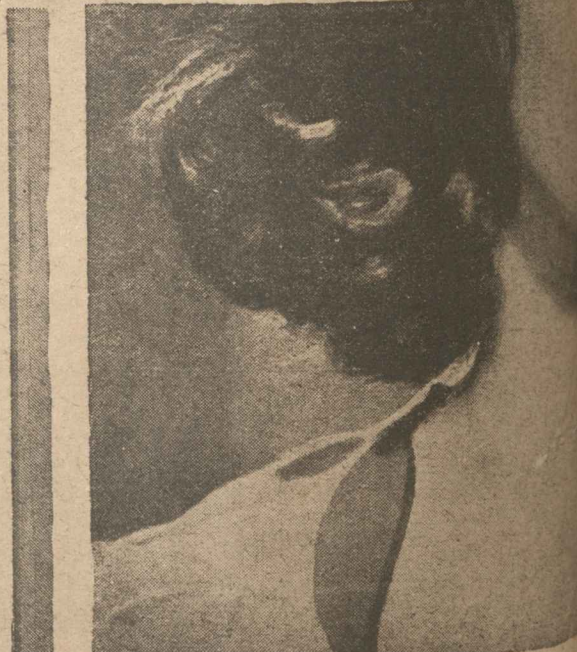
Τό μεγαλύτερο όμως μαρτύριό μου ήταν να τίς άκούω να μου φωνάζουν διαρκώς: «Τι άσχημη πού είνε, αυτή ή ψηλό-Μαγκέ!... Ναι, ήμουν άσχημη... Είχα μύτη παπαγαλάσια και δέρμα χωματόχρωμο... Έπειτα, άπό τότε άκόμη ήμουν ψηλή, ψηλή σάν μπαμπούκι και λιγνή... Γι' αυτό, άφοδ με θάψισαν πρώτα «Μαργαρίτα», με ενασβάψισαν άργότερα «Ψηλό-Μαγκέ». Μά αν ήμουν άσχημη, μούφτανε ή θλιψη να τό εξακριβώσω στον καθρέφτη μου... Δεν ήταν άνάγκη, να μου τό θεοβαινώουν κι' εκείνες... Έπρεπε να με λυπούνται... Νομίζω πως θά είχα καλή ψυχή, αν ή άλλες εκείνες δεν ήσαν κακές... Ίσως πάλι, δεν ξέρω, μα μπορεί να είχα κληρονομήσει μέσα μου τήν πίκρα όλόκληρης γενεάς ανθρώπων που υπέφεραν... Δεν ξέρω... Δεν ένδιαφέρει άλλωστε αυτό... Η αλήθεια είνε, ότι όσο μεγάλωνα, τόσο και γινώμουν περισσότερο κακή... και τόσο περισσότερο εύχαριτιόμουν να είμαι κακή!...

... Δεν τόλμιζα να κάνω φανερά κακό, σ' αυτές που με κοροϊδεαν γιά τήν άσχημία μου... Άλλά, κρυφά, χωρίς να φαίνουμε, έκανα σ' τι μπορούσα γιά να τίς ελάψω!...

... Κάποτε-κάποτε, μόνη μου, άρχιζα να γελάω, γιάτ κατώρθωνα κ' έβρισκα τρόπους να θασαίνω καμιά άπ' τίς έχθρες μου... Και τίς μισούσα τό ίδιο, όλες... Και τίς πολύ σκληρές άπέναντί μου, όπως και τίς λιγώτερο σκληρές... (Άκολουθεί)

Άρχισε με φωνή γλυκειά και τρυφερή να τήν παρακαλή...

ΕΠΑΝΩ ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ : Η κ. Άνις, παρθένη στη Γαλλία για τις παρθένες ποικίλες, που λαμβάνει στο έμπορο παιδιών...
 Ένα σχολικό. — Ένα δολοφονικό αγάλμα γυναίκας, που εξετάζει τελευταία στο Βερολίνο. — Τά Γερμανόπουλα που συμμετέχουν στο...
 κείους ηρωικούς αγώνες στο Ντάρμστατ. Η άμαξάνες εκπαιδούνται ανά δύο το ίδιο αλγό και υπερπηδούν εμπόδια. — ΚΑΤΩ : Η Γαλλία...
 στη Γερμανία : παιδιά, που το σώμα τους είναι παρα σμένο σ' ένα σακί, προσπαθούν να πιάσουν ένα λουκάνικο κρεμασμένο από...
 τους παρασμένο στο σακί. — Η Γαλλία καλλιτέχνης του...
 Σιμόν, όπως εμφανίζεται σ' ένα νέο φιλμ. — Μία Γερμα νικητρια ποδοσφαίρου, η κ. φόν Ι... η οποία παίζει σε μία καινούργια ταινία.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην εποχή του παντοδύναμου καρδινάλιου Ρισελιέ. Ο Ρισελιέ άγαπά τη βασιλίσσα της Γαλλίας και κάνει την περιουσία του να της στελνεί ένα ερωτικό γράμμα με τον κατάκοπο του, τον καποκρινό καλόγερο Κορινιάν. Τον ίδιο καιρό φτάνουν στο Παρίσι δυο ακόμη ήρωες της ιστορίας αυτής: Η Άννα, ντε Λεσπάρ, η πανέμορφη και άτρυπτη, που ποθεί να εκδοθή στον Ρισελιέ γιατί δολοφονήσε τη μητέρα της, κι ο βαρώνος ντε Σαμπριάκ, τρομερός εφομόχος, που ρχεται ν' αναλάβει υπηρεσία στον Ρισελιέ. Τρία όμως ακόμη πρόσωπα λαβαίνουν συγχρόνως ένεργον μέρος στην ιστορία αυτή. Ο καθηγητής της φιλοσοφίας, νεαρός αλλά και τρομερός Τραγκαθέλ, ο βοηθός του Μονταριόλ, κι ο κύριος ντε Μπλουύ, φίλος του άφοβου Ρισελιέ. Ο Τραγκαθέλ, που κάθεται πλάι στο μέγαρο που κρύβεται η Άννα, την βλέπει, την ερωτεύεται τρελλά και την σώζει μόλις από τον Σαμπριάκ, ο οποίος τον καλεί σε μονομαχία. Στο μεταξύ αυτό ο Κορινιάν πηγαίνει το ερωτικό γράμμα του Ρισελιέ στη Βασιλίσσα. Στο δρόμο η Άννα κι οι τέσσερες συντροφοί της ρίχνονται να τον πάρουν. Ο Κορινιάν εφευρίσκει άγρια και τρέχουν να τον βοηθήσουν — μην ξερονται τ' τρέχει — ο Τραγκαθέλ, ο Μπλουύ κι ο Μονταριόλ, που περνούν τυχαίως εκεί κοντά...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η συμπλοκή ήταν λιγδοστιγμή. Ο ντε Μπουσιέρ κι' ο ντε Φον-τράν άφωπλίστηκαν εϋθὺς άμέσως. Ο ντε Σεβέρ πληγώθηκε. Η Άννα αντελήφθη με μία ματιά, ότι τά πράγματα θαδίδαν άσχημα για τους σκοπούς της. Έβαλε πάλι με άπελπισία στη θήκη του το σιλέττο της και προσκαλώντας τους άπαδούς της να την ακολουθήσουν εξαφανίστηκε μαζί τους θιαστικά. Έκεινοι υπάκουσαν χωρίς ντροπή, γιατί η σκόπιμη υποχώρησή τους εξυπηρετούσε καλύτερα τα σχέδιά τους.

Απ' την πρώτη ακόμη στιγμή της συμπλοκής, ο Μονταριόλ, βλέποντας τον Μπουσιέρ να άπειλη τον Τραγκαθέλ απ' τα πλάγια, το φώναζε δυνατά:

— Φυλάξου, Τραγκαθέλ!

Ήταν το μόνο δνομα που άκούστηκε στη συμπλοκή αυτή. Άκούγοντάς το ο μισολίθυμος απ' τους πόνους Κορινιάν, τραύλιζε μέσα του:

— Τραγκαθέλ!... Τραγκαθέλ!... Όποτε αυτός με τους εφομόχους του μου έπετέθηκαν... Όποτε δεν έχω να κάνω με κουνούς κακοποιούς ή λαποδύτες... Όποτε έχθροί του καρδινάλιου εινε και θέλησαν το κακό του και το κακό μου!

— Τραγκαθέλ! μουρμούρισε συγχρόνως με μανία κι' η Άννα, η όποια άκουσε κι' αυτή το δνομα. Χμ... Κάποιος μπράδος του καρδινάλιου θα εινε αυτός ο Τραγκαθέλ και συνώδεε τον καλόγερο για περισσότερη ασφάλεια!... Έστω, κύριε Τραγκαθέλ, όποιος δήποτε κι' άν είσαι... Θα προσθέσω τ' δνομά σου στον κατάλογο εκείνων που μισώ κι' εκείνων που θέλω να συντρίψω! Μόλις εξαφανίστηκε η Άννα με τους συνοδούς της, ο Μπλουύ έσκυψε στον έαυλωμένον Κορινιάν, για να του εξετάση την πληγή. Έκείνος όμως, μόλις ένοιωσε τα πρώτα ψαγούλεματα στο στήθος του, σκέφτηκε την πολύτιμη έπιστολή, της όποίας ήταν κομιστής, ήρθε παρευθὺς στα «συγκαλά» του, άναπήδησε όρθος και τάβαλε στα πόδια με όλη την ταχύτητά του.

— Περήφωμα τρέχει αυτός ο διαβολο-καλόγερος! έπε γελώντας ο Τραγκαθέλ.

— Κι' ακόμη πιο περίφημα και γρήγορα ξελιποθυμάει! πρόαθεσε ο Μονταριόλ ξεκαρδισμένος.

— Κι' έχει περιεργό τρόπο να ευχαριστή τους σωτήρες του! συμπεράνε ο Μπλουύ με άπάθεια.

Κι' εξακολουθήσαν, σιωπηλοί πάλι, το δρόμο τους...

Ο Κορινιάν, άφο έτρεξε κάπου διακόσια θήματα, σταμάτησε λαχανιασμένος. Η πληγή του δεν ήταν εσοβαρή, μά ή αιμορραγία τον είχε εξαντλήσει. Έτριψε τον όμο του:

— Μουδαραν λίγο το τομάρι, οι άφιλότιμοι! μουρμούρισε παρηγορημένος. Τους ξέφυγα όμως... Μπράβο σου, τέκνον μου Κορινιάν... Βαστούν καλά τα κότσια σου!... Άς δοῦμε τώρα, που θρίσκειται το γράμμα... Τό γράμμα... τό γράμμι...!

Έμπηξε μία κραυγή άνεκαφράστου τρόμου, καθώς ψαχνόταν παν-

Ο καρδινάλιος Ρισελιέ

του: Τό γράμμα είχε φτερουγίσει!... Είχε χαθεί... Η του είχε παρει;

Όρμησε μπροστά καλπάζοντας κυριολεκτικώς κι' ύστερα από λίγο έμπαينه — κατάχλωμος και λαχανιασμένος — στο γυφείο του καρδινάλιου, ο όποιος δεν είχε κοιμηθι ακόμη, κατά τη συνήθειά του.

— Πανιερώτατε!... τραύλιζε ο άμοιρος καλόγηρος. Ω, πάτε ρωτάτε... Μου έπέτεθηκαν στο δρόμο κάποιον... Με πλήγωσαν, λιποθύμησα... Τό γρόμμα... Τό γράμμα προς τη Βασιλίσσα, μου τό πήραν... Μου τ'έκλεψαν!

— Σου τ'έκλεψαν; μούγκρισε κατάχλωμος σαν νεκρός ο Ρισελιέ.

Κι' έσκυψε θαραία το κεφάλι του, σαν να περίμενε πεία στο τραχήλο του το τσεκούρι του δημίου.

— Ναι... μου τ'έκλεψαν!... Κάποιος από δαύτους!... Άκούσα να τον φωνάζουν Τραγκαθέλ!...

Ο καρδινάλιος εξακολουθούσε να μένη σκυφτός, απ' το άσπληγμα. Ήταν σωστή συμφορά γι' αυτόν, ή φριχτή είδηση, κλειψαν με σκοπό, θέαμα, την ένοχη αυτή έπιστολή του προς τη Βασιλίσσα κι' άσφαλώς ο κλέφτης θα πήγαινε και θα την πναι δινε στον θάνατο.

Ήταν χαμένος τότε, ο καρδινάλιος...

Έπειτα, μία άλλη σκέψη, πιο τρομερή κι' όδυνηρή γι' αυτόν, πέρασε απ' το μυαλό του: Όχι!... Δεν τον αγαπούσε καλώς ή θάβιλλιά του, ή λατρετή του Άννα ή Αυστριακή. Και το τελευταίο δὴθεν ενδιαφέρον της, το χαμόγελό της στο τελετή κι' ή διαθεσάωσες της κυρίας ντε Ζιθράι, όλα αυτά σαν προσποιητά... Όλες αυτές ή έλπίδες που τοῦδινε ή θελήση μεγαλειότης της, ήσαν άπλούστατα μία τεχνική παγίδα για να τον παρασύρη στην καταστροφή... για να του έμπνευση μία θέρια έμπιστοσύνη... για να γκρεμισθι στην άβυσσο πεία ο παντοδύναμος αυτός καρδινάλιος!...

— Μά, ποιος;... θρυλήθηκε εαφνικά ο Ρισελιέ με λύσσα, νάζοντας μακρυά το μούδιασμα του τρόμου του. Ποιος άγαντας σε αυτή την τρομαχτική κατωδία; Ποιος έβαλε τον Τραγκαθέλ ν' άρπάξη το γράμμα; Στην κυρία ντε Ζιθράι έχω έμπιστοσύνη!... Ο Κορινιάν εινε άμφορως σαν ζώο και μόνο! άσπαστο δητο όργανο άλλων μπορεί να γνη!... Ποιος τότε;... Ο δόκ της Βανδώμης;... Ο Γαστών του Άνζού;... Η δούκισσα ντε Σεβρέ;... Αχ, άς έπιανα τον ένοχο για να ξεχύσω στο σώπώ του τη χολή μου και να τον κάνω να ύποφέρη κι' αυτόν ταρινό μου άγριο μαρτύριο!... Ποιος;... Ποιά;... Ω, μήτε ή ίδια πραγματικώς ή Άννα;... Μήπως ή ίδια ή θάβιλλιά μου, την όποια λατρεύω, μήπως αυτή ή ίδια με σκοτώνει με κρυφό κι' ύπουλο μίος της;...

Έσφιξε με τρελή λύσσα τις γροθιές του ο καρδινάλιος, το πρόσωπό του παραμορφώθηκε φριχτά από άπελπισία και πόνο. Ο Κορινιάν, βλέποντάς τον, άπισθώχνησε με τρομο—

— Τσάκ σου!... Χάσου από μπροστά μου! ξεφώνισε ο Ρισελιέ.

Μόλις έμεινε μόνος ο Ρισελιέ, άνάσανε. Άκούμπησε σε πολυθρόνα όρθιος, σκυφτός, με άπλανή ματία κι' άπόμεινε λογισμένος βαθεια έπί μία ολόκληρη ώρα. Ξαφνικά άπλωσε χέρι του και εήμανε έίαια το κουδούνι. Και δίχως να σπρωφώναζε στον ιδιαίτερο καμαριέρη του που μπήκε:

— Ένας άξιόμαχος να πάη άμέσως και να μου φέρη τον άναγνώστη έδώ!

Ήθελε να δοκιμάσει αν ήταν ακόμη τρελός. Ίσως αυτός ο Τραγκαθέλ να πήγαινε στο Λούβρο και να ζητούσε άμέσως άναγνώστη. Τη στιγμή να διηγήσει ούλέα... Ίσως να έπαι κόμη έπάνω του την λείθρια έπιστολή... αν την εανάπαρνε χέρια του... Τι έβλεπε σκληρή θάρρος, κεφάλια των θρασυανιστών του!

ΤΟΥ ΜΙΣΕΦΑ ΖΕΒΑΝ

την ίδια την Άννα την Αυστριακή, ως τη δούκισσα ντε Σεβρέ... Θα δοκιμάσει όλοι, όσο ψηλά και να στεκόντουσαν, την τρομερή του παντοδυναμία!... Όσο για τον Τραγκαθέλ, θα τον έστειλε προηγούμενος στα πιά άπάθρωα θασανιστήρια, πναι να τον στελνι στην άγχονη...

Ήταν τρείς ή ώρα, πέρασμένα μεσάνυχτα πεία, όταν έφτασε ο άνακριτής και διέκοψε τον καρδινάλιο απ' τους λυσσασμένους ρευθισμούς του.

— Κύριε, τοῦ είπε αὐστηρά, μόλις εκείνος ύποκλήθηκε με σεβασμό μπροστά του, θα πάτε άμέσως στην όδο «Των Καλών Πολιτών», στο σπίτι του διδασκάλου της όπλομαχίας Τραγκαθέλ. Έμάθα απόψε που τον ζήτησα για κάποια ύπόθεσι, ότι κοιμει άκριβώς έπάνω απ' την Άκαδημία του... Θα τον συλλάβετε εν δνόματι του θασιλέως, θα τον πάτε στη Βασίλλη και θα τον φυλακίσετε... Όσα έγγραφα ή έπιστολές θρήτε έπάνω του ή δια ανακαλύψετε—ψάχνοντας λεπτομερέστατα παντού στο σπίτι του—θα τα κάνετε ξνα δέμα, θα τα σφραγίσετε και θα μου τα φέρετε... Τίποτε απ' όλα αυτά δεν θα διαβάσετε!... Με άκούετε... Άλλοιώς, θα σας στείλω χωρίς καμιά διατύπωση στο δημόσιο!

Ο άνακριτής ύποκλήθηκε με τρόπο. Όταν γνήκε όμως έξω, έγραψε να αιοτρασουθι από ευχαρίστησι: Τοῦ άρεσαν υπερβολικά, κάτι τέτοιες ενδιαφέρουσες έκδρομές!...

Στις δνιό το πρωί, ο Μονταριόλ, ο όποιος κρατούσε το αλβιό της άκαδημίας, πήγε να την άνοιξη, όπως έκανε κάθε βράς. Ο Τραγκαθέλ πάλι, την ίδια έπάνω-κάτω ώρα, άκουμπόσε στον φεγγίτη της σοφίτας του και κάρφωνε το θέλμα που με δίνα στο γνώστό μας άδειο παγκάκι του κήπου της λατρετής του, ενώ συγχρόνως μία ύπηρέτρια συγύριζε το κρεβάτι.

Ο έσας ξεγειλίζει απ' τα νεανικά του ματία, καθώς άναγκρυνέ τον παγκάκι. Και το δροσερό πρόσωπό του καθρέφτιζε την άφορησία την τόλη, την εϋθυμία, τη λαγάρτα...

Έσπινά ή πόρτα άνοιξε με δαιμονισμένον θόρυβο. Ο Μονταριόλ άσπικε κατακουρελιασμένος κι' αϊμόφυρτος, Ούβριαζε: — Στο διάβολο, οι έστιμοι!... Με περιποιήθηκαν λαμπρά... Μα μωφ φαίνεται κι' έμένα, πώς πρόλαθα να ξεκάνω δυο-τρείς από καύτους... Διδάσκαλε, κλείστε την Άκαδημία σας!

Ο Τραγκαθέλ, άν και δεν κατάλαβε ούτε λέξη, προαισθάνθηκε όμως κάποια συμφορά και κιτρίνισε σαν λεμόνι. Μουρμούρισε:

— Ναι... κλείσω... την... Άκαδημία;

— Ναι!... Την λελητατούν οι άνθρωποι του νόμου!... Έν δνόματι του θασιλέως, λέει!... Τους πέτυχα εκεί, όταν πήγα να την άνοξη... Άπέσω στο πεζοδρόμιο, ένας όχλος από χαμίνια και γυναικες παρακολουθούσαν την παράστασι με χαρά. Άνέβηκε το αίμα στο κεφάλι μου... Ξεσπάθωσα κι' ώρμησα μέσα...

— Τι θέτε έδώ;... τους λέω... Πάστε τον! άπαντούν εκείνοι και ρίχνονται άπάνω μου... Τους κλωπώ με το σπαθί, με χτύπησα κι' εκείνοι... Ξεμπερδεύω καταδυο-τρείς από δαύτους, με κλωπών με λύσσα οι άλλοι... Τό είναι δρόμο κι' έγώ, έρχομαι έπειτα και σας φωνάζω: «Διδάσκαλε, ή Άκαδημία σας γίνηκε νης Μωδιά!»...

Ο Τραγκαθέλ έτρεψε. Φρικτούσε. Δεν εστώμισε μιλά. Ο Μονταριόλ τρώαζε, άντικρύζοντας έρωτή αυτή λύσσα, ή όποια έπαινα να έκδηλωθι με λόγια και κήματα.

— Τραγκαθέλ, φίλε μου! ψιθύρισε.

— Σώπα Μονταριόλ!... Σώπα!... Μουρμούρισε εκείνος.

Πέρασαν έτοι σοκετά λεπτά και έσπε. Πιο γαλήνιος τότες ο Τραγκαθέλ, ίσως διος και περσιότερο άπελπισμένος, ψιθύρισε:

— Πάτε κάτι να γνη... Έν απ' το θασιλέως, λέει!... Πάστε διος και κάποιος, έπειτα, πιο δυνατώτερος απ' τον θασιλέα... Ο Ρισελιέ!... Τόν κλωπώ έπειτα άκριβώς ήμερα έπειτα νη γνώσιμη προσοπικώς και από νη πόν θρω!... Μη έλάτε να τον θρω και να παραπονηθώ!

Τακίλιε τότες. Ήταν κοτά-μυος. Χάθηκε με πιετώδη κρόταλο το άνικτο σπαθί του.

Τέλος, ώρμησε έξω προς τη σκάλα.

— Πού τρέχετε έτσι, διδάσκαλε; ρώτησε έκθαμβος ο Μονταριόλ.

— Στοῦ καρδινάλιου Ρισελιέ! μούγκρισε εκείνος.

Τό τρελλό τρέξιμό του καθρούχασε κάπως τον Τραγκαθέλ. Η «Βασιλική Πλατεία» ήταν γεμάτη από εϋπατρίδες. Τό μέγαρο του καρδινάλιου, προβάλαμος, σκάλες και διάδρομοι, άσφυκτιούσαν από έκλεκτό πλήθος. Ο Τραγκαθέλ διέσχισε σαν θύελλα τον κόσμο και φθάνοντας στον αντίθάλμο του πρωθυπουργικού γραφείου, είπε τραχεία στον κλητήρα που τοῦφραζε πεία το δρόμο:

— Θέλω να δω τον καρδινάλιο!

— Την άδεια της άκροάσεώς σας; ρώτησε εκείνος. Χωρίς αὐτήν, δεν θα τον δῆτε!

Ο Τραγκαθέλ χτύπησε το μέτωπό του με άπελπισία. Έρριξε μία λοθή ματιά στον κλητήρα, μά εκείνος έγενε με σημασία σε κάνα-δυό ένόπλους φρουρούς. Ο Τραγκαθέλ, άπόφυσε την όλέθρια «ως φασαρία κι' έστρεψε τη ράχι του προς την έξοδο. Τη στιγμή εκείνη, κάποιος άλλος κλητήρ φώνασε:

— Ο κύριος θαρώνος ντε Σαμπριάκ εινε έδώ;

Ο Τραγκαθέλ δάγκασε τα χείλη του από μανία. Μούγκρισε πνιχτά:

— Νά, αυτός θα μπη στον καρδινάλιο!... Τόν περίμεναν αυτόν τον έπίσημο, θλέπεις!...

Και με διπλαιοσμένη τώρα τη μανία του, σκούνηξε άγρια κάποιον από άπροσεξία:

— Στο διάβολο, τυφλοποῦλι! Έκανε θυωμένα εκείνος.

— Στο διάβολο εσύ, κι' ακόμη παραπέρα! θεώρησε πρέπον ν' άποκριθι κι' ο Τραγκαθέλ.

Κοντοστάθηκαν όμως κι' οι δυό τους, κυττάχτηκαν άπειλητικά κι' άμέσως άναγνωρίστηκαν:

— Τραγκαθέλ!...

— Σαμπριάκ!...

Ο Σαμπριάκ ξετρελλάθηκε από λύσσα. Ούβριαζε:

— Και δεύτερη προσβολή, θλέπω... Θα σου κόψω τ' αυτιά, μά την πίστι μου, γιατί το παράκανες!

— Πάμε να μωι τά κόψη! μούγκρισε προθυμότατος ο Τραγκαθέλ.

Άρπάχτηκαν μπράτσο με μπράτσο και θάβισαν άρκετά. Έατασαν σ' ένα έρημικο οικόπεδο, πλάι στη Βασίλλη και σταμάτησαν.

Τράβηξαν τα σπαθιά τους. Πεντέξη γρήγορες και θανάσιμες διασταυρώσεις των τρομερών σπαθίων τους—των δυό πιο καλών σπαθίων της Γαλλίας—ακολουθήσαν. Ο Τραγκαθέλ κέρδισε ένα ξυσμο στα πλευρά κι' ο θαρώνος ντε Σαμπριάκ κυλίστηκε αϊματοφύρτος στο χῶμα με μία γερή σπαθιά στο στήθος του.

Ο Τραγκαθέλ τον κύτταξε δίχως μίος και μουρμούρισε:

— Ο Μπλουύ γελάστηκε... Δεν με έκανε ο Σαμπριάκ... Κ' εινε γερός εφομόχος ώστόσο...

— Άς δοῦμε, δεν πιστεύω να τον σκότωσα στα καλά καθούμενα τον κακομοίρη!

Γονάτισε κι' άρχισε να ψάχνι το αίματομένο στήθος του θαρώνου.

— Δεν εινε τίποτε! έπε με χαρά. Μιά κάπως βαθειά με άκίνδυνη πληγή και τίποτε παραπάνω!

Έκανε να σηκωθι. Μά κάποιον χαρτί ξεφυγε απ' τον κόρφο του πληγωμένου. Ο Τραγκαθέλ τό πήρε. Τό διάβασε. Ήταν το έγγραφο προσκλητήριου σε άκράσι, του καρδινάλιου προς τον Σαμπριάκ!

Ο θαρώνος άνοιξε τα ματία του. Στο αντίκρυσμα του σκυμμένου έπάνω του αντιπάλου, ένας σπασμός λύσσας τον συγκλόνισε. Ξαναλιποθύμησε εκείνος. Ο Τραγκαθέλ, εξακολουθούσε να κρατάη το χαρτί σκεπτικός. Άν γινόταν μία στιγμή Σαμπριάκ και πήγαινε στο μέγαρο του καρδινάλιου για την άκράσι;

Η ιδέα αυτή του φάνηκε ύπεροχη. Μόλις γινόταν δεκτός απ' την εκλαμπρότητά του, θάδινε τις σχετικές εξηγήσεις, θα έπαιρνε άφεισι για τη μικρή αυτή, αλλά και τόσο άπασαίτη άπάτη του, και θα έσπινε την Άκαδημία του. Θα έκτευε τον καρδινάλιο, λέγοντάς του:

— Με καλέσατε χθες με τον άξιωματικό σας κι' έσπευσα, με κάθε μέσον, να παρουσιάστώ μπροστά σας... Έξοχώτατε, άφο με άγαπάτε, σώστε την Άκαδημία μου! Δεν έχασε πεία καιρό. Άρχισε να

Τραγκαθέλ, φίλε μου! ψιθύρισε. — Σώπα Μονταριόλ!... Σώπα!... Μουρμούρισε εκείνος. Πέρασαν έτοι σοκετά λεπτά και έσπε. Πιο γαλήνιος τότες ο Τραγκαθέλ, ίσως διος και περσιότερο άπελπισμένος, ψιθύρισε: — Πάτε κάτι να γνη... Έν απ' το θασιλέως, λέει!... Πάστε διος και κάποιος, έπειτα, πιο δυνατώτερος απ' τον θασιλέα... Ο Ρισελιέ!... Τόν κλωπώ έπειτα άκριβώς ήμερα έπειτα νη γνώσιμη προσοπικώς και από νη πόν θρω!... Μη έλάτε να τον θρω και να παραπονηθώ!

Τακίλιε τότες. Ήταν κοτά-μυος. Χάθηκε με πιετώδη κρόταλο το άνικτο σπαθί του.

Ο Ρασκάς

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΓΥΙΟΣ!

Λούγους και δεν εύρισκε πειά τη μητέρα του ζωντανή...
 «Η μέρες περνούσαν κι' η άρρωστη όλο κι' αδυνατίζε περισσότερο. Η Τζάνετ μάλιστα αφιέρωνε τις ώρες της αναπαύσεώς της για να την συντροφεύει και να την παρηγορήσει.
 «Δεν φαντάζεστε τι καλό παιδί που είναι ο γιός μου, έλεγε με μητρική περιφάνεια η γρηά. Είναι ο μόνος που μου μένει από τα έξι παιδιά μου! Μου γράφει ταχυτικά κάθε βδομάδα...
 «Αν δεν βιάζεστε, θέλετε να μου διαβάσετε το τελευταίο γράμμα του... Δεν βλέπω τόσο καλά!...»

Κι' η γρηά τράβηξε κάτω από το προσκέφαλό της το αγαπημένο γράμμα του γιού της και τώδωσε στη Τζάνετ. Τότε η νέα διάβασε μεταξύ άλλων και τα εξής:

«...Κι' όταν δουλύνω, εσένα σκεπτόμαι, μαννούλα μου! Και τα βράδια, όταν κάθομαι μόνος στην κάμαρά μου, σχεδιάζω με το νού μου τι θα κάνουμε όταν θα βροθύμε πάλι μαζί! Γι' αυτό, αγαπημένη μου, μη στενοχωριέσαι, δεν θ' άργησω να επιστρέψω. Σου άξιζουν πολλά περισσότερα απ' όσα θα μπορούσα τότε να κάνω για σένα...»

«Α! είναι θαυμάσιος γιός ο Ρόμπερτ μου! αναστέναξε η γρηούλα.

«Η Τζάνετ έβαλε πάλι το γράμμα μέσα στο φάκελλο και τώδωσε της γρηούλας. Σκεπτόταν πως αυτό το γράμμα έμοιαζε σαν να τήγαγε κάποιος έρωτευμένος νέος στην αγαπημένη του.

«Η γρηά, με μάτια που έλαμπαν, περίμενε ν' ακούσει τι θα λεγε η νέα.

«Είπε πολύ ωραίο γράμμα, είπε η Τζάνετ σοβαρά. Πρέπει να είστε περήφανη για το γιό σας!... Κυττάξετε να γίνετε γρήγορα καλά!

«Λέτε να με πάρη μαζί του στην 'Αφρική;

«Στην 'Αφρική; ρώτησε η νέα σαστισμένη μπροστά στην τόσο αλτρουδοσία. Όσοσο άδισταχτα άπάντησε:

«Γιατί όχι!

«Α! σκεπτόταν η Τζάνετ άργότερα, όταν βρέθηκε μόνη της στην κάμαρά της. Άξίζει να ζή κανείς για να λαβαίνει τέτοια γράμματα!

Κι' όμως, η Τζάνετ ήταν θετικό κορίτσι, δεν ήταν καθόλου αισθηματική. Δεν ήξερε τί θα πή «φλέρτ». Και να τώρα, που χωρίς να θέλη, σκεπτόταν τον Ρόμπερτ Λούγους, έναν άγνωστο...

Την επομένη, η Μίσις Λούγους, ήταν ακόμα πιο εξαντλημένη. Δεν έλεγε πειά: «Όταν γίνω καλά», αλλά μονάχα: «Αν γίνω καλά, αν σηκωθώ!»

Με φωνή που μόλις ακουγόταν, είπε στη νοσοκόμο:

«Πάρε το μεταγινόν που έχω κρεμασμένο στο λαμό μου, και άνοιξέ το. Θα ιδής τι φωτογραφία του γιού μου!

«Ω! είπε η νέα με ειλικρίνεια. Τι ωραίος νέος! Τι συμπαθής κι' έξυπνη φυσιογνωμία!

«Από μικρό παιδί ο Ρόμπερτ ήταν όμορφος. Φαινόταν πως θα γίνη...

Μα η Τζάνετ δεν πρόσεξε τί έλεγε η γρηά. Σκεπτόταν το γράμμα που, είχε διαβάσει την προηγούμενη ήμερα, το συνειδούσε με τη λεπτή μορφή που είχε ιδή στη φωτογραφία, και χωρίς να ξέρη γιατί, ένιωσε μία κρυφή χαρά, σαν να καμάρωνε κι' η ίδια για το ωραίο κι' εύγενικό εκείνο παλληκάρι.

Είχε βραδυάσει πειά κι' η Τζάνετ, η όποια ήταν έκτος όπης.

ρεσίας εκείνο το βράδυ, έτοιμαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι της. Κάτω στο χώλι του νοσοκομείου, ο θυρωρός συζητούσε ζωντανά μ' έναν νέο, που φαινόταν μεθυσμένος, ο οποίος σώνει και καλά ένοιούσε να επισκεφθή κάποιον άρρωστο.

«Τι συμβαίνει, Μπέιτς; ρώτησε η νέα το θυρωρό, με το ήρεμο ύφος της.

«Νά πάρ' ο διάβολος! φώναξε ο άγνωστος. Θέλει να μ' επιδορίση να ιδώ τη μάννα μου που είναι άρρωστη! Θα την ιδώ λέω!... "Αφσέ με!...

«Η ώρα των επισκέψεων πέρασε, είπε η Τζάνετ. Μα και να θέλαμε να σου κάνουμε αυτή τη χάρη, πώς θα παρουσιαστής σ' έναν άρρωστο στο χάλια που είσαι!... Πώς λέγεσαι;

«Η νέα τον άρπαξε από το χέρι κι' επιτακτικά είπε:

«Είσαι μεθυσμένος και δεν θα ιδής τη μητέρα σου, απόψε! Κι' επειδή ο νέος επέμενε, έπρόσθεσε, απευθυνόμενη προς το θυρωρό:

«Μπέιτς, φώναξε έναν πόλιςμαν!

Μετά ένα λεπτό, ένας πόλιςμαν έπιασε το νέο από τον ώμο.

«Η Τζάνετ με λίγες λέξεις του εξήγησε τί είχε συμβεί.

«Η μητέρα του είναι βαρεία άρρωστη και μιά συγκίνησε μπορεί να τη σκοτώσει. Αύριο, όταν θα έχη ξεμεθύσει, άς έρθη! Πάρτε τον μέσα!... Πότε θα δικασθή; ρώτησε η νέα.

«Αύριο στις ένδεκα. Στο τμήμα της οδού Τζέρραρντ! Έμπερος, μάρε!!

Στις ένδεκα ακριβώς, η Τζάνετ βρισκόταν στη σάλα του δικαστηρίου. Μιά-μιά εκδικαζόντουσαν η διάφορες όποθεσίες.

Τέλος ο δικαστής φώναξε:

«Ρόμπερτ Λούγους!

Ο νέος σηκώθηκε. Το πρόσωπό του ήταν όχρό, κουρασμένο από την κραυγή. Στάθηκε κατασφιγμένος, άμילητος.

«Δέκα σελλίνα ή τρεις μέρες κράτη! είπε ο δικαστής.

«Ο νέος γέλασε και με πνιγμένη φωνή είπε:

«Δεν έχω δεκάρα τσακιστή!... Όπου δήποτε, θέλω να μάθω πώς είναι η μητέρα μου... Είναι στο νοσοκομείο κά... και δε ήθελα να μάθω πως βρίσκομαι εδώ! πρόσθεσε ο νέος σιγά.

«Η Τζάνετ τότε σηκώθηκε, πλησίασε στην έδρα του δικαστού και είπε:

«Θα πληρώσω εγώ τα δέκα σελλίνα γι' αυτόν τον άνθρωπο!

«Γιατί το κάνετε αυτό; ρώτησε ο νέος μ' άπορία, όταν βρέθηκαν έξω στο δρόμο.

«Πρώτα με παραδίνετε στον πόλιςμαν και τώρα πληρώνετε για μένα, γιατί!

«Γιατί η μητέρα σου κινδυνεύει, και δεν θέλω να τη σκοτώσω!... "Ελα, πάμε σ' ένα γαλακτοπωλείο να πάρης ένα καφέ με γάλα. Θέλω να σου μιλήσω!

«Ενώ ο νέος σαστισμένος έπερνε τον καφέ και καί λαμόμιο, έτρωγε το ψωμί που του είχαν φέρει, η Τζάνετ έλεγε:

«Η δυστυχισμένη! Σε περιμένει, δεν σκέπτεται παρά τη στιγμή που θα σε σφίξη στην άγκαλιά της! Κι' εσύ... Κι' εσύ...

«Όσοσο χθές το βράδυ, αν δεν ήσουν σε τέτοια χάλια, θα σ' άφηνα να την ιδής...

«Ω, μίσι! Προς Θεού, μη μου θυμίζετε την αθλιότητά μου! Θα πάω να πιυθώ και θάρθω στο νοσοκομείο...

«Όχι! είπε η νέα αούτηρά. Ούτε σήμερα δεν θα την ιδής! Μήπως φαντάζεσαι πως το διαπεραστικό μύτι μιάς μητέρας δεν θα αντιληφθή την άθλια κατάστασή σου; Από πότε άρρωσες να...

«Νά πίνω. Είναι δυο χρόνια τώρα! Από τότε που πήγα κεί...

Παραξενεμένη η Τζάνετ ρώτησε, κυττάζοντάς τον κατάματα.

«Μά τότε; Το όποστατικό, ή δουλειές που πήγαιναν καλά;...

«Βλέπω πως είστε ένημερη όλων... "Ηταν ψέμματα... Μα ήθελα να στενοχωρήται η μητέρα μου για μένα... δεν μπορούσε να καταλάβετε!...

«Η ιστορία του Λούγους ήταν μιά συνηθισμένη, κοινή ιστορία. "Όπως τόσοι άλλοι, είχε κι' αυτός έκπατριστη, με την ιδιότητά του... Μά δεν εύρισκε δουλειά, και για να σκοτώνη τον κορμί και να ξεχνάη μαζί με άλλους που ήσαν στα ίδια χάλια μ' αυτόν, άρχισε να πίνει. Κάποιος του πούλησε τότε ένα περιβόλι.

Ένα κοίτασμα χρυσού.

Δούλεψε, κοπίλασε, μά δεν βρήκε τίποτε... Δεν είχε πειά να τε τα ναύαλα του να πληρώσει! Κι' όταν έλαβε το γράμμα του γιατρού, στο όποιο το έγραφε να σπεύσει αν ήθελε να προσέ-

στη μητέρα του ζωντανή, κρύφθηκε μέσα στο άμπάρι ενός φορτηγού. Μετά δυο μέρες τόν ανακάλυψαν και τόν έβαλαν να δουλέυι στις μηχανές του πλοίου για να πληρώσει τα ναύλα.

«Και τώρα, συνεπέρανε ο νέος θλιβερά, είμαι απένταρος, δεν έχω ούτε ρούχα ν' αλλάξω και... σεις δεν μ' αφήνετε να πάω να ιδώ τη μάννα μου!...

«Τι σκέπτεσαι να κάνης τώρα; τον ρώτησε η Τζάνετ, χωρίς να τον άπαντήσει.

«Έξω κι' εγώ! είναι ο νέος αναστενάζοντας. "Υποθέτω πως πρέπει να βρω μιά δουλειά!... Δουλειά! Χά! Χά! Με τόσο άπρηγο! Ποδ θα τη βρω τη δουλειά! Νά, γι' αυτό πίνω!... Καταλάστε τώρα;

«Άκουσε, παλληκάρι μου, είπε η νέα σκεπτική. Θα σου δώσω χρήματα...

«Περί! Αυτό δεν το παραδέχομαι! φώναξε ο νέος κοκκινίζοντας.

«Σάμα, κι' άκουσέ με! είπε η Τζάνετ επιτακτικά. Θα σου δώσω αν προτιμάς και μου τ' άπιστρέψεις όποτε μπορείς... Λοιπόν, θα πάς ν' αγοράσης καινούργια ρούχα και θα μ' άπορίσεις τη διεύθυνσή σου... "Αν τυχόν χειροτερεύει σήμερα η κατάσταση της μητέρας σου, θα σε είδοποιήσω! Προτιμάς να μη σε ιδής ακόμα... για να μη καταλάβει! Θα σου δώσω να διεύθυνσι ενός θείου μου, έλπίζω εκείνος να μπορέσει να σου βρει δουλειά. Αύριο, όταν θα έχης ντυθή, έλα να δής τη μητέρα σου...

«Ω! μίσι, είπε ο νέος με πνιγμένη φωνή, πώς θα μπορέσω να πάω...

«Δεν χρειάζεται να μ' εύχαριστήσης! Το κάνω για την άρρωστη μου!

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, η νέα του έδωσε το χέρι. "Εκείνος, βαρεία συγκινημένος, το πήρε και το έσφιξε μέσα στο χέρι του και σιγά, με φωνή που μόλις ακουγόταν, είπε:

«Σας δίνω το λόγο μου, πως... αύριο θα είμαι άμεθυστος...

«Όταν την έπομένη ο Ρόμπερτ μπήκε στην αίθουσα, όπου βρισκόταν η μητέρα του, η Τζάνετ δεν τον άνεγνώρισε σχεδόν... ή μάλλον άναγνώρισε τον νέο του όποιοι είχε ιδή τη φωτογραφία. Φρεσκοβουρτισμένος, με καθαρά ρούχα, γελαστός και ξεκουρασμένος, είχε αλλάξει έντελώς.

«Τώρα μάλιστα! είπε η νέα. "Ελάτε!

Τον πήγε κοντά στη μητέρα του. Το βλέμμα της γρηούλας έπεσε από χαρά, καθώς άπλωσε τα δυο χέρια της, κι' η Τζάνετ διακριτικά, νοιώθοντας ένα κόμπο στο λαμό της που την έπαιε, άπομακρύνθηκε. Μετά μισή ώρα, όταν επέστρεψε κοντά στη Μίσις Λούγους, τη βρήκε με νέες δυνάμεις, ζωηρά, άνυπαύνη να γίνη καλά.

«Τζάνετ, της είπε ο Ρόμπερτ, ξεπούλησε τη δουλειά του στην 'Αφρική, θα έργασθι εδώ, θα μείνη μαζί μου! Σκέψου, άγαπητή μου, μαζί μου, μαζί μου...

«Όπό μέρες κατόπι, η Τζάνετ έλαβε ένα γράμμα του Ρόμπερτ.

«Ο θεός σας μου βρήκε δουλειά, της έγραφε. "Επιθυμώ να σε ιδώ, για να σ' ε δ χ α ρ ι σ τ ή σ ω!

«Η Τζάνετ σκέφθηκε πως δεν έπρεπε να του άρνηθι αυτή τη πνεύματι.

Και το Σάββατο που δεν είχε δουλειά, συναντήθηκε μαζί του σε μιά «τη-ρούμ». Ο νέος της επέστρεψε τα χρήματα που του είχε δανείσει, και με θερμά λόγια εύγνωμοσύνης την εύχαρίστησε.

«Μά δεν ήταν τόσο βία να μου τ' άπιστρέψετε... Μίστερ Λούγους! είπε η νέα. "Η μητέρα σας, ξέρετε, είναι πολύ καλός! "Η χαρά που σας είδε, της έδωσε νέες δυνάμεις και τώ-πω δουλεύει να σκεπασθή... "Εσείς πως είστε;

«Ω! πάλεψα πολύ αυτές τις μέρες με τον έαυτό μου! Νίκα! Χάρη σε σάς!

«Χαί! Χάρη σε σάς και για σάς! Είμαι κι' εγώ ένας άρρωστος σας! και γι' αυτό θα ήθελα να συναντώμεθα καμιά φορά... Βλέπετε, δεν γνωρίζω κανέναν εδώ, δεν έχω φίλους, έχω μόνον τη μητέρα μου. Είμαι τόσο μόνος! "Αν θέλατε να με βοηθήτε όλο σας, θα ήμουν τόσο εύτυχης και θα με βοηθούσατε να... να εξακολουθώ έτσι!

Μια στιγμή η νέα έμεινε σκεπτική, κατόπι το πρότεινε να πηγαίνουν μαζί να «πατιάρουν». "Εκείνος δέχθηκε πρόθυμα.

Από τότε πήγαιναν τακτικά στο «σκέτινγκ». Μαζί επισκέ-φονταν τα Μουσεία. Καμιά φορά πήγαιναν και σε συναυλίες.

Από δυο άγαπούσαν τη μουσική. Σιγά-σιγά, ο Ρόμπερτ, ο ό-ποιος ήταν μορφωμένος νέος, ξεύπνος κι' ευχάριστος, είχε άνα-μνήσει, είχε γίνι άλλος άνθρωπος. Και τότε μιά μέρα η Τζάνετ του είπε:

«Σε λίγες μέρες η μητέρα σας θα βγη από το νοσοκομείο. "Εσείς δεν χρειάζεστε πειά... νοσοκόμο!

Μόλις είπε αυτά τα λόγια, η νέα μετάνοισε. Μονομιάς δ νέ-α γέλασε. Έχασε το κέφι του και τραύλισε:

«Λοιπόν... δεν θέλετε πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

«Νά, τότε, πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό είναι;

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

(Του Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

«Αγάπη, έσύ, χαρά της γής
 και τ' ούρανού εύλογία,
 γλυκειά σαν τ' άστρο της Αύγης,
 μεγάλη σαν την Παναγία!

«Εμπρός σου γονατίζω, άγνη θεά,
 και σου φιλώ το διαμαντένιο χέρι
 λυπηρού μας, που ζούμε μακριά,
 κάμε μιά μέρα να γενούμε ταίρι.

«Εμπρός σου για κέρι μου λιώνει ο νους,
 μου καίγεται ή καρδιά μου για λιθάνη...
 απ' τους άνθους σου τους παντοτεινούς
 πλέξε για μιάς του γάμου το στεφάνι!

Κ' έμεις θα ζούμε δοῦλοι σου πιστοί,
 και το μικρό, το φτωχικό μας σπίτι,
 θδν' έκκλησιά τρανή και έακουστή,
 που τη δική σου δόξα θα κηρύττει.

«Αλλ' αν έγράφη ακόμα για πολύ,
 δ χωρισμοί και πίκρες να μιάς τρώτε!—
 «Αγάπη μεγαλόχαρη καλή,
 μη μιάς ξεχνάς, λυπηρού μας και τότε.

Και πρόσβαλε και δόσε μας φτερά,
 άόρατα φτερά κ' εύλογημένα,
 για να πετοῦμ' αιώνια—ώ, χαρά!—
 εγώ να θρίσκω αυτή, κ' έκενη έμένα.

Κι' ο ένας στ' άλλου σου την άγκαλιά
 δικά σου χερουβείμ κοντά στ' άστέρια,
 γλυκά-γλυκά ν' αλλάζουμε φιλιά,
 σφιχτά-σφιχτά να σφιγνόμεν τα χέρια.

Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

(Του Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

Μέσ' στην αιώνια λαγκαδιά
 ο Ξυλοκόπος φτάνει
 και πιάει και το πελεκάει
 το φουντωτό πλατάνι
 και γκάπ! και γκόπ! θαρειά-
 (θαρειά

κι' ακούραστα χτυπάει,
 και το θεόρατο δεντρί
 σωριάζεται και πάει.

Και το θεόρατο δεντρί
 με τα γλωρά τα φύλλα
 μόνο σ' έκείνα άπόμεινε
 τα σωριασμένα ξύλα
 και παίρνει από τα ξύλα του
 κι' άρχίζει έναν καιρό,

κι' άρχίζει και καρφώνει
 και σιγοτραγουδεί
 κι' άρχίζει και καρφώνει
 μιά κούνια για παιδί

μιά κάσση για νεκρό

Μέσ' στο λαγκαδί της ζωής
 δεντρί κ' εγώ φυτρώνω,
 κι' ο Ξυλοκόπος ο Καίρος
 με βλέπει δίχως πόνο
 και γκάπ! και γκόπ! θαρειά-
 (θαρειά

κι' ακούραστα χτυπάει,
 και λίγο-λίγο η νιότη μου
 σωριάζεται και πάει.

Και πάει! Κι' ολοζώντανες
 έλπιες, άγνά βρέφη,
 γεννεί μέσα μου ο Καίρος
 κι' άποκοιμάει και τρέφει
 και πόθους θάφτει μέσα μου
 νεκρούς ένα σωρό.

Κ' έρχονται, νά! τα χρόνια
 και φεύγουν με σπουδή,
 και νοιώθω στην καρδιά μου
 μιά κούνια για παιδί,

μιά κάσση για νεκρό!

είνε;...

—Μά δεν χρειάζομαι πειά νομίζω! Είστε γιατρεμένος, πν-
 στεώω!

—«Όσο γι' αυτό, ναι, σας έδωσα το λόγο μου... Τελειώσε!
 «Αλλά τώρα που εργάζομαι καλά και γρήγορα θάχω προαγω-
 γή, έλπίζω πως... δι... "Ω! Τζάνετ, μη μ' αφήνης!... Για
 σένα πάλεψα και νίκησα! Από την πρώτη στιγμή σ' άγάπησα!

—«Όχι! Ρόμπερτ, δεν είσαι πειά άρρωστος κι' έπειτα οι άρ-
 ρωστοί μου δεν μου γράφουν γράμματα, και ξέρεις, θα ήθελα
 τόσο πολύ να λάβω μερικά γράμματα, σαν έκείνα που έγρα-
 φες στη μητέρα σου... Βλέπεις, αυτά τα γράμματα άγάπησα
 και μιά φωτογραφία σου που είδα...

«Όταν την άλλη μέρα η Τζάνετ είπε την καλή ειδησι στη μη-
 τέρα του, η καλή γρηούλα είπε απλά:

—Είμαι εύτυχης για την έκλογη του γιού μου! "Ηταν θαυ-
 μάσιος γιός και θα γίνη καλός σάβυρος!...

«Λοιπόν... δεν θέλετε πειά να βγαίνετε μαζί μου; Αυτό

περιούσαν μπρός απ' την ξαναμμένη φαντασία του, υπερδεμένα άλλακοτα με χοροσπερίδες σε πολυτελή σαλόνια, με ξέωμες καλλόνες, με γέλια εθιμικά, και με άφρους διαλεχτών κρασιών....

Και το πιο ανυπόφορο απ' όλα, για τον Βενεδέττο, ήταν η διαρκής ευθυμία και εγγονισία του καταναγκαστικού συντρόφου του: Του Σάνσελμο. Μέτριος στο ανάστημα αυτός ο κακούργος, δλοστρογγυλός όμως και παχύς, είχε πάντα τον σαρκασμό και το γέλιο στο κόκκινο πρόσωπό του. Ήταν σαρράντα χρόνων περίπου, μά θα τον νόμιζε κανένας για είκοσι πέντε.

Η ιστορία του ήταν τόσο άπλη, όσο και άγρεια. Σπούδαζε σ' ένα σεμινάριο, για ν' ακολουθήσει το εκκλησιαστικό στάδιο. Έγινε διάκονος άργότερα, έπειτα άθβάς, και διορίστηκε έφημέριος σε μια μικρή ένορία των Παρισίων. Υποκριτής και φιλήδονος στο έπακρο, τόσο αίσχρα έκμεταλλεύτηκε το ιερό αξίωμα του, ώστε προκάλεσε την εξέγερση των ένοριτών του. Κατάρθηκε όμως να κρύψει τα πιο βρώμελα σκάνδαλά του, κι έτσι μετατέθηκε σε κάποια μικρή κομόπολη. Ούτε όμως, ο έκεϊ στένους κοινωνικός κύκλος, μπόρεσε να συγκρατήσει τους έκτραχλησμούς του πρωτοτύπου αυτού έφημέριου.

Σκάνδαλα επί σκανδάλων ακολούθησαν, μεταθέσεις και τιμωρίες αούτηρές, και τέλος—θα ήταν τριάντα χρόνων τότε—αναγκάστηκε να επέμβει κι' η ποινική δικαιοσύνη. Ο άθβάς Σάνσελμο καταδικάστηκε—για ένα άκατονόμαστο παράπτωμά του—σε δέκα χρόνων πρόσκαιρα δεσμά, και κλείστηκε στα κάτεργα του Ροσεφόρ.

Έκει, σε λίγο, κατώρθωσε να δραπέτευση. Κατέφυγε στο Παρίσι, έμεινε εκεί κρυμμένος αρκετά χρόνια, μά καινούργια εκκλησιαστικά κατορθώματά του έσυραν έπάνω του την προσοχή της Αστυνομίας. Συνελήφθη λοιπόν, αναγνωρίστηκε ως παλαιός δραπέτης του κάτεργου, και καταδικάστηκε σε ισόδια δεσμά, τη φορά αυτή....

Τέτοιος ήταν, με λίγα λόγια, ο άνεκδιήγητος αυτός άθβάς. Τόση προστυχία ψυχής, και τόση κυνική κτηνωδία χαρακτήριζε τον άνθρωπο αυτόν, ώστε ο Βενεδέττο—αίμοχαρης δολοφόνος, και χυδαίος πλαστογράφος αυτός—αισθανόταν ώστόσο βαθειά άποτροπή για το σύντροφό του. Γι' αυτόν δέ τον λόγο κι' η καταναγκαστική συντροφιά μαζί του, το ήσαν άνυπόφορα μαρτυρικά.

Ο Σάνσελμος, κατά τις πρώτες ημέρες της μεταφοράς των στο πλωτό κάτεργο, προσπάθησε να διασκεδάσει την κηφεία του Βενεδέττο με συνιδέξεις εύθιμες. Έκείνος όμως, έξαγριωμένος απ' την άδηία που το ένέπνεε ο πρώην άθβάς, τον απείλησε πως θα τον πνίξει. Άπλωσε μάλιστα, και χούφτωσε με τόση λύσσα το λαρύγγι του άθβά, ώστε εκείνος γλίστασε από τρόμο, κι' άφησε ήσυχον στη βουθαμάρα του τον άλλοτε πρίγκηπα Καθαλκάντι.

Ο Σάνσελμο βρήκε τώρα, άλλο μέσον διασκεδάσεως: Τόν αινιγματικό, δηλαδή, έκε'νον ποντικό, τον όποιο με τόνον υποπτο τρόπο είχε δώθεν αγοράσει απ' τον μεταμφιεσμένο Μαγυλούα.

Ο ποντικός αυτός—σπουδαίο υποκείμενο για την εξέλιξη της αφηγήσεώς μας—λεγόταν, όπως είπαμε, «κύριος Ροντιβουά». Εφύεσταιτο ζώο, καθαρό, άκίνητο, και ξέροντας στην έντέλεια χίλια διασκεδαστικά παιχνίδια, δέν ήταν μόνον καμάρι του Σάνσελμο, αλλά κι' όλων των άλλων συγκαταδίκων Μονάχα ο Βενεδέττο δέν χώνευε τον «κύριο Ροντιβουά» αυτόν, άπλούστατα, γιατί άπεχθανόταν τον άφεντικό του!

Κάθε βράδυ, και στο φως του φαναριού—το όποιο ο νυκτοφύλαξ του πλωτού κατέργου άναβε συγκαταστατικά—ο Σάνσελμο έδινε παραστάσεις διασκεδαστικές με το ξύπνιο αυτό ποντίκι του. Και τότε μονάχα άνηχούσε το γέλιο των καταδίκων—γέλιο κολασμένων, όμως—και τότε μονάχα φωτιζόντουσαν από κάποια χαρά, τα άπεχθη πρόσωπα των κτηνωδών έκείνων.

Κάποιο μεσημέρι, κατά το όποιο έθρεχε ραγδαία και οι κατάδικοι είχαν σκορπίσει κάτω από διάφορα παραπήματα για να φυλαχτούν—δυό-δυό έννοείται, καθώς ήσαν δεμένοι με τις αλυσίδες τους—ο Βενεδέττο, ένκειρισμένος άσυγκράτητα έκείνη τη στιγμή, μεύγκρισε στον Σάνσελμο:

—Νά πάρη ο διάβολος κι' έσένα και το ποντίκι σου!... Σκά-

σε πεία... Μ' ένκειρίζεις... Μά τρελλανίζεις... Έτσι μύθρεται, κι' έσένα να στραγγαλίσω, κι' αυτό το έλεινιο ζώο να λούσει τη φτέρνα μου!...

—Τότε, φίλε μου, μόνος σου πώς να καταστρέψεις τις πονότητες που έχεις να δραπέτευσής από δω!... Έκανε σαρκαστικά ο Σάνσελμο.

Ο Βενεδέττο συνταράχτηκε. Κάτι το βαρύ τον χτύπησε στα τέκεφαλα, και τον ζάλισε, και τον μέθυσε.

Μισοπνιγμένος, είπε βροχνά:

—Τι θέλεις να πής;... Τι έννοεις;... Άπ' την ήμερα έκείνη, πού ήρθε να μάς έπισκεφθή ο Μαγυλούα, δέν μου ξαναμύσες πεία για τη δραπέτευσή μας!... Γιατί;...

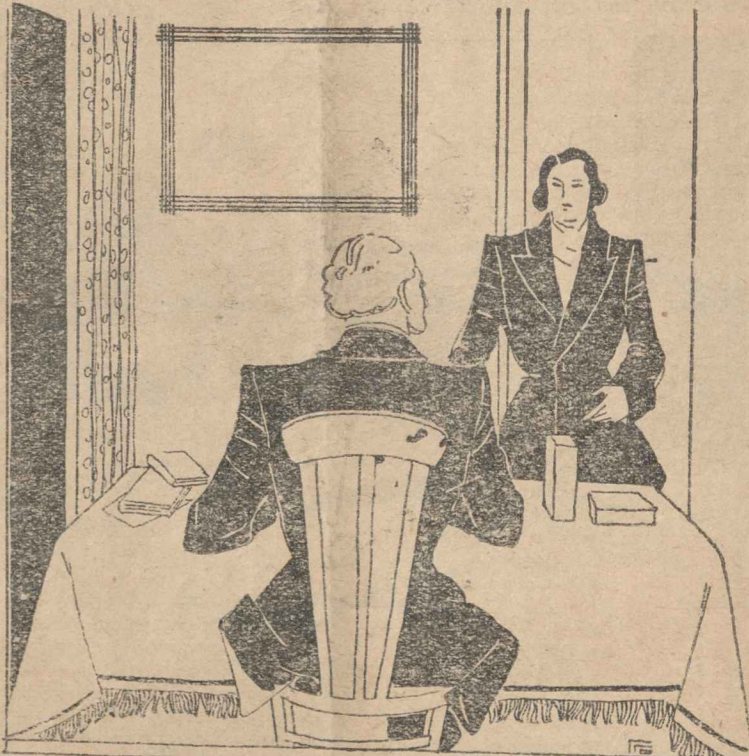
—Γιατί με μισείς τόσο, με άποστρέφεις τόσο, ώστε διαστα να σου πω τα σκέδιά μου! ψιθύρισε ο πρώην άθβάς, με άσπρη μυστηριώδες, Έννοια σου, όμως... Φροντίζω για σένα, κι' άς με με χωνεύεις έσύ... Κι' άς μη χωνεύεις έπίσης, το πολύ τιμω ποντίκι μου!...

Ο Βενεδέττο δέν πρόσεξε τον ιδιαίτερο τόνο, με τον όποιο Σάνσελμο πρόσφερε τη λέξη «πολύτιμο». Λαχανιασμένος, με κρυφωμένο το μυαλό του μονάχα στη σαγηνευτική ιδέα της δραπέτευσής, άκούσε...

—Άκουσε... Άν κατορθώσης, ώστε στις 24 Φεβρουαρίου να είμαι έλεύθερος, νά...

Ο Σάνσελμο κάγχασε διαβολικά. Ο Βενεδέττο τον κύπριζε έκθαμβος. Κι' έκείνος του είπε σιγά-σιγά, ύποβλητικά, και με άνέκφραστη ειρωνεία στη φωνή του:

—Άκουσε, μικρέ μου... Ήξερα κι' από πριν άκρεμέστη απ' την ιστορία σου, μά τώρα

Ο δόκτωρ Δαρβινγν έδεχθη στο

γραφείο του τον Μαξιμιλιανό...

ποιο έκατομύριο πώς να ψαρέψης έκείνη την ήμερα, και να αυτό σου είνε άπαραίτητο να είσαι έλεύθερος τότε!... Άν χει όμως ένα «άλλα», στη μέση... Δηλαδή, έγώ πάλι δώσω για την έλευθερία και... και για τις γυναίκες!... Τι τα θέλεις;... Έτσι είμαι πλάσμενος, και γι' αυτό κατάντησα τοι!... Άμα λοιπόν μου ύποσχεθής να μοιραστούμε αυτό το έκ ατομύριο—χρειάζομαι κι' έγώ, βλέπεις, παραπάνω για τα γλέντια μου!—θα σου άποδειξω άμέσως πόσο εύκολα να δραπέτευσουμε, έκείνη την ήμερα!

Ο Βενεδέττο έννοιωσε τα σγόνια του να χτυπούν. Ο άνθρας αυτός ήταν ο διάβολος μεταμορφωμένος. Ήξερε να δολοφονεί και τις πιο κρυφές σκέψεις των ανθρώπων...

Ήταν έτοιμος ο πρώην πρίγκηψ να παραδεχτεί. Λαχταρούσε για την έλευθερία. Μά έλα πάλι, πού η άπληστία κι' η φιλομαγία του χούφτωναν την καρδιά με λύσσα;... Μπορούσε να εβκόλα να έκκαταλείψη το μισό άπ' το έκ ατομύριο του, σ' έναν άνθρωπο που τόσο τον άπεχθανόταν κιόλας;

Δίσταζε βασανιστικά ο Βενεδέττο.

—Μπρός, γκρεμιστήτε! οβρλιάζε άξαφνα η φωνή του άρρητομοφύλακος. Έπαψε η βροχή... Σηκωθήτε, παληόσκυλα, δουλειά!...

Οι κατάδικοι βόγγησαν και σηκώθηκαν, σέρνοντας τις βριές τους άλυσίδες. Τα πονεμένα κορμιά τους έσκυψαν

στην τραχεία δουλειά της άγγραρείας.

—Λοιπόν; ρώτησε πινχτά ο Σάνσελμο το Βενεδέττο.

—Όχι το μισό!... Όχι πεντακόσιες χιλιάδες! μουρμούρισε με άπελπισμένον τόνο ο Βενεδέττο. Το ένα τέταρτο, αν θέλεις... Διακόσιες πενήντα χιλιάδες μόνον, κι' είνε άρκετές μου φαίνεται!

—Ο διάολος να σε πάρη! βράχνισε σαρκαστικά ο Σάνσελμος. Άς είνε και τόσα. Είμαι πολύ όλιγορκής, βλέπεις... Σύμμενος, λοιπόν... Διακόσιες πενήντα χιλιάδες φράγκα θα μου δώσεις, και...

—Και μου ύπόσχεσαι, ότι θα είμαι έλεύθερος στις 24 Φεβρουαρίου; δέκοιες σιγαλόφωνα ο Βενεδέττο.

—Στο ύπόσχομαι! είπε έπίσημα ο Σάνσελμος... Στις 24 Φεβρουαρίου θα δραπέτευσουμε μαζί!... Κι' άπόψε το βράδυ, πού θα γυρίσουμε στο κάτεργο, θα σου δείξω και ΠΟΙΟΣ θα μάς βοηθήσει στη δραπέτευσή μας!

Τη στιγμή αυτή το καμτσίκι του δεσμοφύλακος, σφόριξε στον έρα άπαίσινα και χαράκωσε τη ράχι του Βενεδέττο, κόβοντας της τη συνιδέξη στη μέση.

—Άρστε τις μουρμούρες, τεμπελόσκυλλα!... Μπρός, και δουλειά!

Ότε η καμτσίκια, ότε τα τραχεία αυτά λόγια του δεσμοφύλακος, δυοσπείρισαν τον Βενεδέττο. Ήταν τώρα μεταμορφωμένος από κρυφή χαρά, κι' έπλεε η ψυχή του σε άκεανούς εύθυμους.

Κατά το ήλιοσάσιλμα, οι κατάδικοι, «σκακατεμένοι» κυριολεκτικά απ' τους μόνχους της ήμέρας, ώδηγηθήσαν πάλι στο πλωτό κάτεργο τους.

—ΚΥΡΙΕ ΡΟΝΤΙΒΟΥΑ! φώναξε, σφυρίζοντας με ιδιαίτερο τρόπο ο Σάνσελμο, όταν έαπλώθηκε μαζί με τον Βενεδέττο στη συνηθισμένη του άμπα-μού θέσι τους.

Ένα λεπτό και χαρούμενο γκρίνιασμα μικρού ζώου άκούστηκε τότε, κάτι το άνάλαφρο και αταξόγροιο πήδησε απ' το ράφι, έπάνω στα γόνατά του Σάνσελμο, κι' ο Βενεδέττο άντίκρυσε το παρρησιο ποντίκι του συντρόφου του:

—Αυτός θα είνε ο συνέννοχος και βοηθός της δραπέτευσής μας! μουρμούρισε τότε ο Σάνσελμος στο αυτί του Βενεδέττο, δείχνοντάς του κιόλας με λοξό βλέμμα το μικρό τρωκτικό.

Ο Βενεδέττο άπόμεινε έκθαμβος. Δέν έβγαλε

θ

Η ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ ΚΙ' Η ΖΩΝΤΑΝΗ

Έκει που είνε σήμερα, στο Παρίσι, το βουλευτήριο Σαμάν και το βουλευτήριο Μαλεζέρμπ, ήσαν κατά το 1840—ή συνοικία «Λαμπόρντ».

Βρομερατάτη αυτή η συνοικία, με σοκάκια στενά και υπερδεμένα—σαν σοκάκια λαθουρίθου—ήταν άληθινό αίσχος την εποχή έκείνη, για τη βρωμιά και την άκαθαρσία.

—Λοιπόν, και με λίγα λόγια, έξαστερα όμως, έγω να σου πω τα έξής, μικρέ μου... Έτσι είπα για έλευθερία και για γυναίκα... Θέλεις να τ' άποσχεθής;... Νά ξαναγίνης πάλι ποντικός, και να σου πω πόσο εύκολα να δραπέτευσουμε, έκείνη την ήμερα!

—Τότε, φίλε μου, μόνος σου πώς να καταστρέψεις τις πονότητες που έχεις να δραπέτευσής από δω!... Έκανε σαρκαστικά ο Σάνσελμος.

Ο Βενεδέττο έννοιωσε τα σγόνια του να χτυπούν. Ο άνθρας αυτός ήταν ο διάβολος μεταμορφωμένος. Ήξερε να δολοφονεί και τις πιο κρυφές σκέψεις των ανθρώπων...

Ήταν έτοιμος ο πρώην πρίγκηψ να παραδεχτεί. Λαχταρούσε για την έλευθερία. Μά έλα πάλι, πού η άπληστία κι' η φιλομαγία του χούφτωναν την καρδιά με λύσσα;... Μπορούσε να εβκόλα να έκκαταλείψη το μισό άπ' το έκ ατομύριο του, σ' έναν άνθρωπο που τόσο τον άπεχθανόταν κιόλας;

Δίσταζε βασανιστικά ο Βενεδέττο.

—Μπρός, γκρεμιστήτε! οβρλιάζε άξαφνα η φωνή του άρρητομοφύλακος. Έπαψε η βροχή... Σηκωθήτε, παληόσκυλα, δουλειά!...

Οι κατάδικοι βόγγησαν και σηκώθηκαν, σέρνοντας τις βριές τους άλυσίδες. Τα πονεμένα κορμιά τους έσκυψαν

γισμένος και ταραγμένος.

Άναπολούσε περασμένα τραγικά γεγονότα. Μιά φορά μόνον είχε δει τον Μαξιμιλιανό Μορέλ. Τον είδε όμως σε τόσο κρίσιμες στιγμές, έκείνη τη φορά, ώστε δέν μπόρεσε πεία να τον ξεχάσει από τότε...

Και νά!... Έβλεπε τώρα ο δόκτωρ Δαρβινγν—με τα μάτια της ψυχής του—την άδέχαστη έκείνη και τόσο τραγική στιγμή: Ή Βαλεντίνη, η κόρη του Βιλεφόρ, έπεφτε κάτω κεραυνόπληκτη—όπως νόμισαν όλοι—από δηλητήριο... Φαίνονταν πεία, και την νόμιζαν, για πεθαμμένη... Άξαφνα ο Μαξιμιλιανός, έξαλλος κι' άπελπισμένος, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιό της. Κοντά της, σκυμμένοι, και θλιμμένοι, βρισκόντουσαν ο πατέρας της εισαγγελεός Βιλεφόρ, κι' ο δόκτωρ Δαρβινγν... Κι' ο δόκτωρ πόνεσε περισσότερο, καθώς άντίκρυσε έτσι ξαφνικά τη δακρύβρεχτη μορφή του νέου... Κι' ο νέος αυτός, ο δυστυχισμένος αυτός Μαξιμιλιανός, άντικρύζοντας νεκρή τη λατρευτή του, οβρλιάζε με άνέκφραστον πόνο στον πατέρα της:

—Σκοτώνουν έδώ μέσα στο σπίτι σας, κύριε εισαγγελεύ!... Σας λέω, ότι μέσα στο σπίτι σας και στην οικογένειά σας υπάρχουν κάποιοι δολοφόνοι... Και νά!... Νά η Βαλεντίνη μου νεκρή!... Κάποιος δηλητηρίασε την κόρη σας!...

Τα σπαραχτικά λόγια του Μαξιμιλιανού, άκόμα άντηχούσαν πένθιμα στη μνήμη και σ' ατία του Δαρβινγν... Κι' η Βαλεντίνη ήταν νεκρή πεία!... Έτσι νόμιζε, ο Δαρβινγν...

Τί είχε άπογίνει έπειτα, ο άμοιρος άρραβωνιαστικός της νέας, ο δυστυχισμένος αυτός Μαξιμιλιανός;... Κι' αυτό δέν τ'όρε, ο Δαρβινγν... Και νόμιζε, ότι αν ήταν ζωντανός άκόμα, αν ζούσε κάπου—έκει κοντά η μακρυνά—ίσως να είχε ξεχάσει κιόλας την πεθαμμένη μνηστή του... Κόσμος είν' αυτός... Κι' η χυρές, κι' η συμφορές έπίσης, γρήγορα ξεχνούνται...

Και να που παρουσιάζονταν τώρα, μαζί με το ξαναζωντανεμένο και τραγικό αυτό παρελθόν, μπρός στα έκθαμβά μάτια του δόκτορος Δαρβινγν ο ίδιος έκείνος Μαξιμιλιανός Μορέλ!...

Ήταν μαυροντυμένος και σοβαρός, ο φτωχός νέος. Ή καλώς ή κακά, η ελκρινεία ήσαν χαράγμενες στο θλιμμένο, στο μεγαγχολικό πρόσωπό του. Άστραπιαία, ο δόκτωρ σκέφτηκε, ότι άδικα τότε είχε ύποψιαστή τον τίμιο αυτόν χαρακτήρα. Και γι' αυτό, με κρυφή τύψη τώρα, άπλωσε στον Μαξιμιλιανό το χέρι του κι' έσφιξε θερμά το δικό του.

—Δόκτωρ! του είπε σοβαρά ο Μορέλ. Ύπηρεξα πάντα, όχι μόνον ο Ιατρός, αλλά κι' ο ελκρινής φίλος της οικογενείας ντε Βιλεφόρ!

—Μάλιστα, κύριε! άποκρίθηκε με συγκίνηση ο Δαρβινγν. Και γι' αυτόν το λόγο άκρίβως, ύπόφερα τόσες θλίψεις για τα τρομερά δυστυχήματά της!

—Κι' όπως δέν έκκαταλείψατε ποτέ την οικογένειά έκείνη, στις κρίσιμότερες στιγμές της, έτσι και τώρα—καθώς έμαθα, πρds τιμήν σας—δέν έκαταλείψατε τον δυστυχή οικογενειάρχη της... Τον δυστυχή αυτόν παράφρονα Βιλεφόρ, του όποιου το λογικό κάμφθηκε, έσθση, μπρός στις φριχτές του συμφορές!

—Είνε καθήκον μου, κύριε Μορέλ!... Ύπηρεξα μέγας ένοχος, ο κ. Βιλεφόρ... Μά έξαγόρασε σκληρά τα εγκλήματά του... Ή Δικαιοσύνη, μπρός στην παραφροσύνη του, σταμάτησε το έργο της το τιμωρό... Άρχισε όμως το δικό μου, το άνακουφιστικό: Μου τόν έμπιστεύτηκε η Δικαιοσύνη... Δυστυχώς, δέν μπορώ πεία να τον θεραπεύσω... Κι' ό,τι μου μένει, είνε να γλυκάνω κάπως τις τελευταίες στιγμές της ταραγμένης ζωής του!

—Νά, έξρω ότι ο κ. Βιλεφόρ είνε έτοιμοθάνατος, δυστυχώς... Πέστε μου όμως, υπάρχουν άραγε έλπίδες διασώσεώς του;

Ο Δαρβινγν κούνησε το κεφάλι του, στην έρώτησι αυτή του νέου. Έσκυψε, πήρε απ' το γραφείο του την έκθεση του έφημερεύοντος Ιατρού, την έδωσε στον Μαξιμιλιανό και του είπε άπλά:

—Διαβάστε, και θα δήτε μόνος σας!

Ο κ. Μορέλ διάβασε μεγαλόφωνα: «Η κατάσταση του άσθενούς κ. Βιλεφόρ χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή... Κατά τις τρεις το άπόγευμα φάνηκε κάπως πιο γαλήνιος. Μου έζήτησε να φωνάξω τον Εισαγγελέα στο προσέβαλό του... Με άρκετες φατεινές άκτινες λογικού στίς φράσεις του, μου έζήτησε ότι είχε κάτι το έπείγον να έκμυστηρευθή στον Εισαγγελέα. Πρόσθεσε κατόπιν ότι πεί να βιαστώ, γιατί νοιώθει κοντά το τέλος του... Τον καθυσάχασα, με την ύπόσχεσι ότι στην παρούσα έκθεση μου θα είδοποιήσω σχετικάς τη Διεύθυνσι του νοσοκομείου!» (Άκολουθεί)

Ο Δαρβινγν έβλεπε τον Μαξιμιλιανό και τον είδε άπλά:

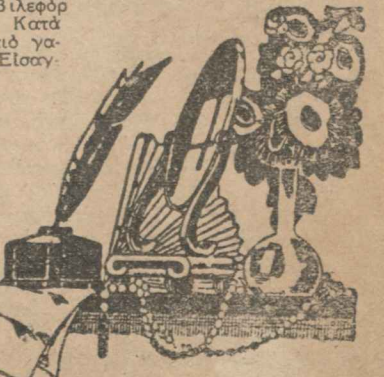
—Διαβάστε, και θα δήτε μόνος σας!

Ο κ. Μορέλ διάβασε μεγαλόφωνα: «Η κατάσταση του άσθενούς κ. Βιλεφόρ χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή... Κατά τις τρεις το άπόγευμα φάνηκε κάπως πιο γαλήνιος. Μου έζήτησε να φωνάξω τον Εισαγγελέα στο προσέβαλό του... Με άρκετες φατεινές άκτινες λογικού στίς φράσεις του, μου έζήτησε ότι είχε κάτι το έπείγον να έκμυστηρευθή στον Εισαγγελέα. Πρόσθεσε κατόπιν ότι πεί να βιαστώ, γιατί νοιώθει κοντά το τέλος του... Τον καθυσάχασα, με την ύπόσχεσι ότι στην παρούσα έκθεση μου θα είδοποιήσω σχετικάς τη Διεύθυνσι του νοσοκομείου!» (Άκολουθεί)

Ο Δαρβινγν έβλεπε τον Μαξιμιλιανό και τον είδε άπλά:

—Διαβάστε, και θα δήτε μόνος σας!

Ο κ. Μορέλ διάβασε μεγαλόφωνα: «Η κατάσταση του άσθενούς κ. Βιλεφόρ χειροτερεύει από στιγμή σε στιγμή... Κατά τις τρεις το άπόγευμα φάνηκε κάπως πιο γαλήνιος. Μου έζήτησε να φωνάξω τον Εισαγγελέα στο προσέβαλό του... Με άρκετες φατεινές άκτινες λογικού στίς φράσεις του, μου έζήτησε ότι είχε κάτι το έπείγον να έκμυστηρευθή στον Εισαγγελέα. Πρόσθεσε κατόπιν ότι πεί να βιαστώ, γιατί νοιώθει κοντά το τέλος του... Τον καθυσάχασα, με την ύπόσχεσι ότι στην παρούσα έκθεση μου θα είδοποιήσω σχετικάς τη Διεύθυνσι του νοσοκομείου!» (Άκολουθεί)

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

ΟΙ ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ „ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΩΝ"

Η μυθιοτερματικώς αποδράσεις του Σάσα Βασιλίου. Το τραγικό τέλος του «ποντικού» στη Βαρσοβία. Το μυστηριώδες μπαούλο της «Ξανθείας Κόμης». Μία ανεκδιήγητος νάνος! Ο πιο παράξενος «ποντικός». Το σατανικό τέχνασμα της Βιρτζίνια Φόρμης. Ο άγνωστος δολοφονημένος. Η κλοπές της Κάρεν Βαν Μάρτιν. Μία γυναίκα-σκάνδαλο, κλπ. κλπ.

Α ΣΦΑΛΩΣ θα ξέρετε, ότι οι ποντικοί των ξενοδοχείων, αποτελούν την αριστοκρατία του λωποδυτικού υποκόσμου. Είναι οι περίφημοι «τζέντλεμαν-λωποδύτες» που καταλύουν στα κοσμοπολιτικά ξενοδοχεία και με πομπώδη αριστοκρατικά όντομα ξεγελαίνουν όλο τον κόσμο και μία νύχτα απογυμνώνουν κυριολεκτικά τα θυμάτα τους.

Ένας από τους περιφημότερους αυτούς «ποντικούς των ξενοδοχείων» ήταν κι' ο μυστηριώδης Σάσα Βασιλίου, ο «καταδικος με τις 113 αποδράσεις». Μέχρι πρότινος, ο Βασιλίου ήταν ο φόβος κι' ο τρόμος των ξενοδοχείων της Εύρωπης, αν κι' είχε συλληφθεί και καταδικασθεί άπειρες φορές. Ο παράξενος όμως αυτός λωποδύτης δεν έμεινε περισσότερο από τρεις μέρες στο κελλί του. Κατόρθωσε πάντα να δραπέτευη και να εξαπαρουσιάζεται ύστερ' από λίγο σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο για να κλέψει τα κοσμήματα μιας θαυόπλουτης «Αμερικανίδας» ή τα μαργαριτάρια κάποιου «Ινδού μαχαργιά». Ο Βασιλίου, που ήταν άλλοτε ένας από τους πιο έμπειρους κατασκόπους της τσαρκικής «Οχράνας», είχε διαπράξει από το 1926 ως το 1932 εξηνταπέντε συνταρακτικές κλοπές κι' είχε πουλήσει στους «πρατράτες» του υποκόσμου χρυσαφικά και μαργαριτάρια αξίας 23 εκατομμυρίων γαλλικών φράγκων! Μά, κατά την τελευταία του απόδραση από τις φυλάκες του Κούρτιν της Βαρσοβίας, στάθηκε άτυχος. Η λουρίδες των σεντονιών που μεταχειριζόταν για σκονί, έσπασαν κι' ο Βασιλίου έπεσε καταγής, από ύψος δέκα μέτρων κι' έσπασε το δεξί του πόδι. Οι σκοποί τότε, που έζησαν από το γδούπο της πτώσεώς του, άδειασαν πάνω στον ανασίστητο «ποντικό» τα τουφέκια τους κι' έτσι ο «καταδικος με τις 113 αποδράσεις» θρήκε κεί πέρα ένα τραγικό κι' άδοξο τέλος.

Κατά τα δυο τελευταία δώδεκα χρόνια, οι «ποντικοί των ξενοδοχείων» άλλαξαν, μπορεί να πει κανείς τις παλιές μεθόδους τους. Κι' ένα τέτοιο παράδειγμα μας δίνει η Ρόζα Μπουρσιέ, η λευομένη «Ξανθή Κόμης», ή μεναιλότερη Γαλλίδα λωποδύτρια.

Η Ρόζα Μπουρσιέ, τις άρχες του περασμένου Νοέμβρη, παρουσιάστηκε μία μέρα στο πολυτελέστερο ξενοδοχείο της Νίκαιας, στο «Νεγκρέσκο».

Θέλω ένα δωμάτιο, μα από τα καλύτερα, είπε στον υπάλληλο ή λωποδύτη. Σας παρακαλώ, να ανεβάστε άμέσως τις αποσκευές μου. Θά φύνω αύριο το μεσημέρι για τη Βενετία. Φροντίστε λοιπόν να είνε έγκαιρες στο σταθμό ή αποσκευές μου...

Η αποσκευές της «Ξανθείας Κόμης» ήταν μία μικρή βαλίτσα κι' ένα μεγάλο και πολύ βαρύ μπαούλο, δευμάτιο.

Η Ρόζα Μπουρσιέ, λοιπόν, έπείθεσε κατά τη μεταφορά τους στο δωμάτιό της και κατόπιν κλείστηκε μέσα σ' αυτό για να βγει ύστερ' από λίγα λεπτά, με μία έξομο τουαλέττα έσπεριδος. Η «Ξανθεία Κόμης» τσάθρηε για το μπάνιο ήπια ένα κοκτέϊλ, έπειτα πέρασε στο ρεστοράν, δείπνησε και κατόπιν πήγε ένα επίτο κίνητο και πήγε να παίξει στο Καζίνο του Μόντε Κάρλο. Τα εξημερώματα, τέλος, η Ρόζα Μπουρσιέ νόρισε στο «Νεγκρέσκο» κι' είδε κατάπληκτη αναστατο το προσωπικό του. Η κυρία που καθόταν στο γειτονικό δωμάτιο, δίπλα ακριβώς στη «Ξανθεία Κόμης», είχε απογυμνωθεί από τα μαργαριτάρια της, αξίας 300 χιλιάδων φράγκων!

Ποιος ήταν ο κλέφτης; Όχι θέβαια ή Ρόζα Μπουρσιέ, που έλειπε όλη τη νύχτα από το ξενοδοχείο! Έπειτα, την ώρα που άλλαζε τουαλέττα, ή κυρία του διπλανού δωματίου ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι, γιατί υπέφερε από τρομερή ήμικρανία... Το μυστήριο λοιπόν της κλοπής των μαργαριταρών, θα έμεινε σκοτεινό κι' ανεξιγ'αστο, αν το μεσημέρι της άλλης μέρας το υπάλληλο της «Ξανθείας Κόμης», από μία αδέξια κίνηση δεν ύπνιε, δεν έβλεπε από τα χέρια τους και δεν κατακυλούσε τις σκάλες. Όλοι τότε άκουσαν να βγαίνουν από μέσα σπαρακτικές κραυγές τρόμου και φωνές. Ο ντέκτεϊτς του «Νεγκρέσκο» έσπευσε να τ' άνοιξη και να βγάλει από μέσα μία... νάνο, που δεν ξεπερνούσε από ύψος το ένα μέτρο!

Η Ρόζα Μπουρσιέ, περίφημη «ποντικός των ξενοδο-

χείων», είχε αγοράσει από ένα λιποδρόμιο αυτή τη νύχτα, όπως καταλαβαίνετε, τη χρησιμοποίησης για τις κλοπές της. Την ώρα που έλειπε εκείνη, δημιουργώντας έτσι ένα αναμφισβήτητο «άλλοθι», ή νάνος έβγαζε από το μπαούλο και κατάκλεβε απαρατήρητη τα γειτονικά δωμάτια. Ύστερα δέ τρύπωνε πάλι μέσα στον κρυψώνα της κι' ή κλοπές παρέμεναν μυστηριώδεις!...

Ένα άλλο τώρα επίσης σατανικό τέχνασμα των «ποντικών των ξενοδοχείων» είνε και το ακόλουθο: Σ' ένα από τα πιο αριστοκρατικά ξενοδοχεία του Παριζι Μπής της Φλωρίδας, την ώρα που οι ένοικοι γαρεύανε δίπλα στο υπάρ, μία ιερή κυρία παρουσιάστηκε ξαφνικά, οξυμάλειστας ότι τον τρύπω της κι' έτσι είδε να τρέχει κοντά της ο διευθυντής του ξενοδοχείου, λιποθύμης μέσα στα χέρια του!...

Όταν ή νεαρή κυρία συηλθε, άρχισε να δηγήται, τρέμοντας σύγκορη, ότι μπαίνοντας πρό όλιγου μέσα στο δωμάτιό της, είχε δη, στη μέση, πάνω στο γαλ, ένα αιμόφυρτο πτώμα μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο στο στήθος! Κάποιος άγνωστος είχε δολοφονήσει εκεί μέσα!

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου αναστάτωση άμέσως το προσωπικό και την αστυνομία κι' όλοι ανέθηκαν ως το δωμάτιο της νεαρής κυρίας, για να δούν τον δολοφονημένο άγνωστο. Μα το δωμάτιο ήταν άδειο! Η νεαρή κυρία είχε πέσει θύμα μιας νευρικής παραίσθησης...

Μισή ώρα όμως ύστερ' απ' αυτή τη σκηνή, μία άλλη κυρία του ξενοδοχείου, άρχισε κι' αυτή να ουρλιάζει σαν δαιμονόπληκτη. Ένας μυστηριώδης «ποντικός» της είχε κλέψει ένα κολλίε από μπριλλάντια, αξίας 100.000 δολ.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου θα τοσλαινόταν από όλ' αυτά, αν ένας «μαϊτο», δεν είχε δη μία παρόμοια σκηνή, λίγες μέρες πριν σ' ένα ξενοδοχείο στο Σάν Ντιγκο της Καλιφορνίας. Κι' εκεί πέρα μία κυρία είχε γαλάσει τον κόσμο από τις φωνές, νομίζοντας πως είχε πέσει στο δωμάτιό της ένα αιμόφυρτο πτώμα μ' ένα μαχαίρι καρφωμένο κατάσθη. Από μία δέ διαβολική σύμπτωση, μία άλλη κυρία είχε χάσει ύστερ' από λίγη ώρα τα κοσμήματά της.

Ο «μαϊτο», λοιπόν, σκανδαλίστηκε από αυτή την παράξενη σύμπτωση και άνέφερε στον ντέκτεϊτς του ξενοδοχείου τα γεγονότα που είχαν συιθί στο Σάν Ντιγκο. Έκείνος τότε άχισε άμέσως να παρακολουθή τη νεαρή κυρία του ξενοδοχείου που είνε εκείνες τις αλλόκοτες νευρικές παραίσθησεις κι' ύστερ' από μία εβδομάδα, όταν... ξανολιποθύμησε σ' ένα ξενοδοχείο του Λος Άντζελες, έσπευσε άμέσως να την συλλάβει.

Η μυστηριώδης αυτή κυρία, που λεγόταν Βιρτζίνια Φόρμης, ήταν ένας περίφημος «ποντικός» του δολοφονημένων κι' έδραμούσε πάντα το «κόλπο» του δολοφονημένου. Την ώρα δέ που αναστατώνόταν το ξενοδοχείο, ο συνένογός της απογύμνωνε από τα χρυσαφικά ή τα διαμαντικά της μία ένοικο του ξενοδοχείου κι' εξαφανίζονταν μέσα στη γενική σύγχυση, αφού πρώτα είχε δηλώσει ότι θα έβλεπε εκείνη ακριβώς την ώρα, για να μη στραφούν ή ύποψιες της αστυνομίας έναντιόν του...

Παρόμοια τεχνάσματα εφαρμόζε και στο Βερολίνο ή περίφημη λωποδύτρια Κάρεν Βαν Μάρτιν, ή οποία ήταν γνωστή ως «ή γυναίκα-σκάνδαλο». Η Κάρεν Βαν Μάρτιν εργαζόταν κι' αυτή μ' ένα συνένοχο. Την ώρα λοιπόν που ή λωποδύτρια δημιουργούσε ένα θορυβώδες σκάνδαλο εις βάρος ενός θαυμαστού της ή ενός μαϊτο του ξενοδοχείου για ασημαντες άφορμές, ο συνένογός της επονύμωμεν ανενόγητος το θύμα τους.

Η Κάρεν Βαν Μάρτιν συηλθήθη τις άρχες του Δεκέμβρη στις Βρυξέλλες από έναν μυστικό αστυνομικό της Σκότλαντ Γουάρντ, ο οποίος την παρακολουθούσε από τ' Λονδίνο, όπου ή λωποδύτρια είχε απογυμνώσει πολλές αριστοκρατίσες του ξενοδοχείου «Σαβόυ».

Καθώς βλέπετε λοιπόν, οι «ποντικοί των ξενοδοχείων» έχουν άλλαξει τώρα ταγτική. Δεν έρνάζονται πια μόνο τους, όπως άλλοτε, φορώντας ένα μαύρο μαγιό, όπως ήταν ή παράδοσις του έπαγγέλματός τους. Έχουν κι' αυτοί μοντερνοποιηθεί και συνεπώς με τα σατανικά και μυστηριώδη τεχνάσματά τους έχουν γίνει σήμερα ο φόβος κι' ο τρόμος των μεγάλων ξενοδοχείων.

ΡΩΣ ΜΠΡΕΝΚΙΕ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

«Πώς μου φιλς, μίν την άφησης πειά μόνη...

Κι' εκείνος, όρθιος, άκουμπώντας τους άγκωνες του στα στήθη του κρεβάτιού, κάρφωνε σαν αποθλακωμένος τα μάτια του στην έτοιμοθάνατη, κανονίζοντας μηχανικά την άναπνοή του με το ψυχολόγημα της γυναίκας του. Κατά το θράδυ, έβλεπε άνοιξε τα μάτια της. Του φάνηκε πως ήταν θολά, πως γύρισε επίμονα τα δικά του και πως τα χείλη της σάλειναν. Την πλησίασε, γονάτισε κοντά της με το κεφάλι πάνω στα σεντόνια και οργυλισσε τ' άδυνατισμένο της χέρι μέσα στο δικό της ρώτση:

—Τι θές, αγάπη μου;...

Έκείνη μουρμούρισε:

—Άκουσε. Σε κείνο το μικρό έπιπλο, όπου έθαζα τις κορμιάς μου, βάθρης στο θάθος του συρταριού ένα πακέτο γράμ-

ματάς μου. Είνε τα γράμματα μας, έκενα που γράφαμε πριν να παντρευτούμε. Μοι άνηκαν, δεν θέλω να σκορπίσουν στα πεδνά... Δεν πρέπει πειά να τα ξαναβάσθω... Θα ύποφέρω πολύ... Ίσως άργότερα να τα ληρνούσες... Κατάστρεψέ τα λοιπόν, χωρίς να κλάψης καμιά. Έπειτα είσα νέος, Κάρεν. Σε περιμένει μία νέα ζωή, πια έξω: Ίσως να τα διαβάσεις σε καμιά άλλη μία μέρα από τα γράμματα. Και δεν θέλω πια να κάμε τα τώρα... Αλλάς τώρα.

Έκείνος έπτε κλαίοντας:

—Σάσα, δεν θά...

—Ναι, ναι, θα πεθάνω!... Κά-

ρεν, ναι...

Ο Κάρολος δεν έπτε πειά τί-

ποια τράβηξε κατά το έπιπλο.

Στα άνοιξε το συρτάρι, ξεγύθη-

σε μία μωροδιά γνώριμη, σχεδόν

πρωτό, πήρε τα γράμματα που

αυτή έμεινε με μία μετάξινη

μικρή κορδέλλα και σηκώνον-

τας τα κατόπιν πάνω από το

πλάι της.

—Είπατε: σέ ύπακούω, Μα-

ρία...

Έκείνη κούνησε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

—Εγώ σ' άκούω!...

Ο Κάρολος άνοιξε τα χέρια του κι' άφησε να πέση στη φω-

τα πακέτο. Μόλις ή φωτιά έκαψε την κορδέλλα, τα γράμμα-

τα έβγαλθηκαν γύρω, καθώς λαμπάδιαζαν. Δείχνοντας ύστερα τ'

—Εγώ το θέλημά σου.

Έκείνη τότε έκλεισε τα μάτια, σαν να μίν τον άκουγε, ούτε

πια να τον έβλεπε. Κι' ο Κάρολος σαν νάνοιωσε κάποιος άμφι-

λο, ή κάποιο μετανοιωμό στην καρδιά του, πρόσθεσε:

—Τι άγάπη μου... Όστόσο... αν ήμουν κανένας ζηλιάρης;

Μία μέρα το πρωί, ή Μαρία άνέπνεε ακόμα.

Ο Κάρολος θγαίνοντας από την κρεβάτοκάμαρά της, έπτε:

—Μαρία, να καταλαβαίνω τίποτα... Θαρρώ πως είνε καλύτερα!

—Ναι, να δώγγειλαι στον Κάρολο αυτό, πως ή γυναίκα του

καρπό, την περιποίησι και την ήσυχία θα γινόταν έντελώς

αποκρίθηκε σαν να έμπνυσε απ' όνειρο:

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Μα, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

—Ναι, να την περιποιηθώ...

ΤΟΥ Μ. ΔΕΒΕΛ

κι σκεπασμένο με τις κουβέρτες και τα σάλια, πήρε ένα κάθισμα και κάθισε κοντά της. Κι' εκείνη του έπτε πολύ σιγά, δι- νοντας του το χέρι:

—Είμαι εύτυχισμένη, πολύ εύτυχισμένη!

Ο Κάρολος της ξανόβαλε το χέρι κάτω από τα σκεπάσματα και αποκρίθηκε:

—Μη μιλάς.

Η Μαρία όμως ρώτησε:

—Μ' αγαπάς;

—Κάθισε ήσυχα, αγάπη μου, της έπτε σιγά.

Κ' ύστερα γέρνοντας, με τα φρύδια σουφρωμένα από πάνω της τη ρώτησε:

—Ποιανό ήσαν τα γράμματα που μ' έβαλες και τάκαψα;

—Το χλωμό πρόσωπο της Μαρίας έγινε πελιδινό.

Κι' έπειδή εκείνος σώπαινε, άρχισε να κλαίη με το κεφάλι μέ- σα στα χέρια της, ψιθυρίζοντας:

—Τι φοβή! Τι φοβή!...

Όστόσο, εκείνον τον έτρωγε ή ύποψια. Διαρκώς μονολογούσε:

—«Γιατί να την άκούσω; Γιατί να κάψω έκείνα τα γράμματα;

Ή! νάξερα ποιανού ήσαν; Τι λόγια να της έλεγε, τι χάδια να

της θυμίζαν εκείνες ή φράσεις;»

Κι' όταν με κατακουρασμένο πειά το μυαλό σταματούσε τις σκέψεις αυτές, τον έπιασε ένας άλλος φόβος:

—«Αν ώστόσο, μου έπτε την αλήθεια ή γυναίκα μου: «Αν τα γράμματα έκείνα ήσαν δικά μου και δικά της;... Αν στην τε- λευταία έκείνη στιγμή της ζωής της, ή όπτασία κάποιος άλλης γυναίκας που νόμισε πως θα την άντικαταστήσει, έμπνησε μέσα της τη φιλοτιμία αυτή, στήτη την ανάγκη να φύγει από τον κόσμο και αφήσει πίσω της τίποτα που θάκανε να χαμογέλαση μία άλλη γυναίκα εις βάρος της;...»

—Τι θές, αγάπη μου;...

Όταν ήρθε ο χειμώνας, άφη- σαν την έξοχή και γύρισαν σπι- τι τους, στην πόλη. Το να έξηγη- θούν, πράγμα που φαινόταν τόσο εύκολο στην άρχή, καταπνύσσε τώρα αδύνατο. Κάθε λεπτό που περνούσε έθαζε κι' ένα πετραδά- κι στο οικοδόμημα της μησικα- κίας τους. Έγνώρισαν μέρες θλίψως, και θραυές άδειες. Σι- γα-σιγά έξμαθαν ο ένας τον άλ- λο και τα θλέμμάτα τους έμειναν άκίνητα, σαν τα βαρεία έκείνα νερά, απ' όπου άνεβαίνει, ακό- μα και τη μέρα, ή θλιβερή ύγρα- γία του σούρουπου. Τα χρόνια πέρασαν, τα μαλλιά τους έγιναν γκριζα, έγιναν άσπρα. Μετά το φαγητό, καθισμένοι ο ένας κον- τά στον άλλο, σώπαιναν, αυτοί που στίς εύτυχισμένες μέρες του έρωτός των, ώνειρευόνταν γερά- ματα γλυκά.

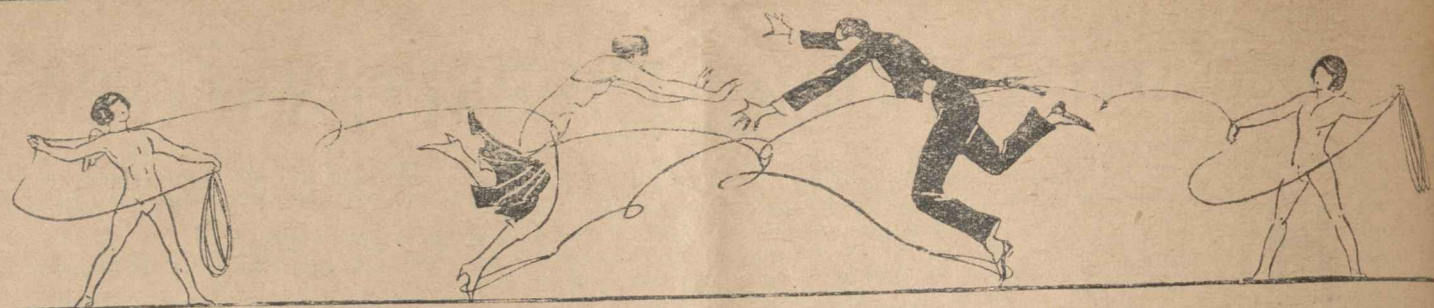
Κάποιο θράδυ, που ο Κάρο- λος συνάδευε, όπως πάντα τη σύζυγό του στην κρεβάτοκάμα- ρά της, στην κρεβάτοκάμαρα που λίγο έλειψε να πεθάνη και όπου τίποτα δεν είχε αλλάξει, σταμάτησαν μπροστά στην άνοιχτή της πόρτα. Μία καλή φωτιά ήταν άναμμένη στο τζάκι. Η λάμπα σκόρπιζε ένα φαειρό φως σ' όλα τα πράγματα κι' ή ζεστασιά ήταν γλυκειά. Άλληλοκυ- τάχτηκαν και για πρώτη φορά δεν έστρεψαν άλλοι τα μάτια τους. Μπήκαν μέσα. Η Μαρία πήγε στο μικρό έπιπλο που ή- ταν ακόμα γεμάτο κορδέλλες. Ο Κάρολος άκίνητος κοντά στο τζάκι, άπλωσε τα χέρια του πάνω από τις φλόγες. Έμειναν ά- φανοι κι' άεσφια, χωρίς να το καταλάβουν, άκούστηκε το κλά- μα τους. Ήταν σαν να ξεσκίστηκε κάποιος πέπλος από τα μά-τια τους. Ο Κάρολος τότε την έπιασε και την έσφιξε στην ά- γκαλιά του. Ένοιωσε τα δάκρυά της στο λαιμό του κι' ή Μα- ρία τα δικά του πάνω στα μαλλιά της. Κι' άεσφια, σαν να γ- νηκε έλαφρη κι' έλεύθερη ή ψυχή του, ψιθύρισε:

—Θεέ μου!... Είν' αλήθεια λοιπόν; Ήσουν άθάνα;...

Κι' ή Μαρία, λημονώντας αυτή τη στιγμή όλα, την άδικοχα- μένη τους νεότητα και τη φοβερή άπειλή της φαρμακερής ζή- λιας που είχε κατασθαραβώσει την εύτυχία τους, και εξαδε- νοντας νεορά το κοίμενο νήμα της αγάπης τους, έκρυψε το γε- ρασμένο της κεφάλι πάνω στους γέρινους ώμους του Καρόλου και μουρμούρισε μέσα στους λυγμούς της τις λέξεις αυτές:

—Ω! αγαπημένο μου... αγαπημένο μου!...

Έίχε σπάρτα χρόνια να τις προφέρει τις τόσο γλυκές αυτές λέξεις!...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ «ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ»

(Ένα παράξενο άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Τζέιμς Μπλάιτ, για τον πιο γοητευτικό «άστερα» της «Μέτρον» Όττο Κρόυγκερ)

Γρείς άνθρωποι στην Αμερική, είναι ο φόβος κι ο τρόμος των ασέβων: Ο Κλάρκ Γκέμπλ, ο Γκάρι Κούπερ κι ο Όττο Κρόυγκερ. Η όμορφη Αμερικανίδα ευχάριστα θυσιάζουν όλη τη ζωή τους, για να πετύχουν μια εφήμερη περιπέτεια μ' αυτά τα είδωλά τους. Ο Όττο Κρόυγκερ στο Χόλλυγουντ είναι γνωστός με τ' όνομα ο «Βασιλεύς των Διαζυγίων». Αυτός βέβαια ο τίτλος θα πήγαινε καλύτερα σ' ένα διάσημο δικηγόρο. Μά κατ' όσον ταίριαζει, περιφάρμα και στον γοητευτικό «άστερα» της φιλοσοφίας. Χρειάσθηκα να κάνω δυο μήνες σκανδαλοθηρία, για να μπορέσω να γράψω αυτό το άρθρο μου. Τέλος κατάφερα να πετύχω και σήμερα βρίσκομαι στην ευχάριστη θέση να σας διηγηθώ μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες περιπέτειες αυτού του μεγάλου γόητος.

Ο Όττο Κρόυγκερ είν' ένας άριστοκράτης. Ζή σέ μια πολύ όμορφη βίλλα στο Πάλ Μπίτς και το καλοκαίρι, ο κόσμος να χαλάσει, περνάει τρεις μήνες σ' τις πιο γνωστές λουτροπόλεις του Νέου Κόσμου. Του άρεσει να ντύνεται πάντοτε με κοστούμια δικής του εμπνεύσεως κι' έχει έναν ειδικό ράφτη, ο οποίος εργάζεται μόνο γι' αυτόν και που φυσικά πληρώνεται βασιλικά. Η γραβάτες του είν' αληθινά θαύματα χρώματος και γούστου, πάντοτε όμως ντύνεται με μεγάλη απλότητα.

Ο Όττο Κρόυγκερ είναι ένας Αμερικανός δανδής κι' ο τύπος του σοβαρού άνδρος, που ξετρελαίνει τις γυναίκες. Η ζωή του είναι πολύ περιορισμένη κι' υπερβολικά τακτική. Δεν τ' έχουν δη ούτε μια φορά στα εθίμα κέντρα του Χόλλυγουντ. Ζή μια τελείως διαφορετική ζωή από τους άλλους ανθρώπους. Αμα τελειώσει κάθε πρωί τη δουλειά του στο «στούντιο», πάει άμεσα στη βίλλα του για να κοιμηθεί.

Μένει δε εκπαισμένος στο κρεβάτι του ως τη νύχτα. Κατόπιν ντύνεται κι... εξαφανίζεται από το Χόλλυγουντ, για να φανή σ' όλη τη χώρα το πρωί στο «στούντιο». Πολλοί συναδελφοί μου τον παρακολουθούσαν, θέλοντας να μάθουν που πήγαινε όλη τη νύχτα. Ο Όττο Κρόυγκερ όμως ξέρει να προφυλάγεται. Έτσι τους έκανε να τον χάνουν διαρκώς και να εγκαταλείπουν την παρακολούθησή του. Για να λύσω το αίνιγμα αυτόν των εξαφανίσεων, αναγκάσθηκα να εξαγοράσω τον σωφάρ του και να τον παρακαλέσω να με βοηθήσει. Το σχέδιό μου ήταν απλοϊκό: Ο σωφάρ του Όττο Κρόυγκερ θα έκανε τον άρρωστο και θα με συνιστούσε στον διάσημο «άστερα» για αντικατάστασή του και γι' άνθρωπο της απόλυτης εμπιστοσύνης του. «Όλα τ' άλλα ήταν δική μου δουλειά. Ο σωφάρ όμως του Όττο Κρόυγκερ ήταν ένας παμπόνηρος Καναδός. Έννοοσε να μάθω όλη την αλήθεια. Του έξηγησα λοιπόν ότι ήθελα να γράψω 'ν' άρθρο για την ιδιωτική ζωή του μεγάλου γόητος κι' ότι γι' αυτό το λόγο έπρεπε να τον γνωρίσω από κοντά.

—Αν είν' έτσι, μου είπε, το πρόβλημα διαφέρει. Είμαστε σύμφωνοι.

Και τσέπως τα πεντακόσια

Ο Βασιλεύς των Διαζυγίων Όττο Κρόυγκερ

δολάρια που του πρόσφερα. Την άλλη μέρα όλα έγιναν όπως τα είχα σχεδιάσει. Ο Κρόυγκερ δέχτηκε την αλλαγή, μου έριξε ένα ερευνητικό βλέμμα όταν παρουσιάστηκα μπροστά του και μου είπε:

—Σου έξηγησε βέβαια ο Τζέκι, ο σωφάρ του, τα καθήκοντά σου. Πρέπει να σου δηλώσω ότι δεν μ' αρέσουν οι άνθρωποι που φλεαρδώνουν θάλασσες, ακόμη καλύτερες από τις γλάσσες!

Του όρκισθηκα ότι θα έβλεπα μόνο ό,τι ήθελε αυτός να δει κι' ή συμφωνία μας έκλεισε περίφημα. Φόρεσα τη στολή που σωφάρ και τις πέτινες μπότες και φυσικά έγινα άγνωστος. Ο ίδιος μάλιστα ο Όττο Κρόυγκερ μου έδειξε πώς να ντύνομαι. Ήταν τόσο καλός μαζί μου, ώστε αισθανόμουν τύψεις που είχα αναγκασθεί να του πω ψέμματα.

Την τρίτη νύχτα κατά τις δώδεκα ή ώρα χτύπησε ξαφνικά το κουδούνι του δωματίου μου. Τίναχθηκα γρήγορα από το κρεβάτι, ντύθηκα βιαστικά κι' ανέβηκα στο διαμέρισμά του Όττο Κρόυγκερ.

—Θα πάμε μια έκδρομή, μου είπε, μόλις μ' εινε. Έτοιμα τ' αυτοκίνητο.

Πήγα στο γκαράζ, τακτοποίησα τ' αμάξι, του έβαλα βενζίνη και τ' ωδήγησα στην πίσω πόρτα του κήπου της βίλλας, όπου μου είχε πη ο Κρόυγκερ.

—Υστερ' από λίγα λεφτά, κατέβηκε κι' εκείνος, φορούσε ένα σκατωέζικο κοστούμι κι' ένα χοντρό παλτό με γούνα, που του προφύλαγε από το τρομαχτικό κρύο. Το χιόνι είχα άσπρισει το δρόμο.

—Εμπρός, μου είπε, άς πάμε είκοσι χιλιόμετρα μακριά από δω, στο δάσος. Πάνε γρήγορα, γιατί έχουμε άγριαση.

Έβαλα σε κίνηση τη μηχανή και χαθήκαμε στο βάθος του χιονισμένου δρόμου. Ο Όττο Κρόυγκερ μου έδινε οδηγίες κάθε τόσο από ποιά μέρα έπρεπε να προχωρήσω. Έτσι φτάσαμε κοντά στο δάσος, όπου ένα μικρό αγροτικό σπίτι.

—Στάσου, μου είπε, για να κατεβώ. Έσο κατόπι θα χωρήσεις και θα κρύψεις τ' αυτοκίνητο στο υπόστεγο, που είνε δίπλα από το σπίτι. Εκεί μ' περιμένει.

Τον είδα που ξεκλείδωνε την πόρτα και μπήκε μέσα. Έξετέλεσα τις οδηγίες του και κατόπιν κρύφτηκα μέσα στο δένδρο, για να δώ τι θα πάει Πέρασε μια ώρα, χωρίς να κούω τίποτε. Είχα κοκαλώσει από το κρύο κι' έτοιμαζόμουν να εγκαταλείψω την κρυψώνα μου, όταν ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου μ' έβγαλε από νάρκη μου. Σέ λίγο, δυο ή τρεις αυτοκίνητα μπήκαν στο οντισμένο τοπίο και μια μαύρη κόβρα στάθηκε στα σπινάκια. Μια όμορφη γυναίκα, τυλιγμένη στη γούνα, κατέβηκε απ' αυτό το αυτοκίνητο.

—Τι λές; Αξίζει να δούμε το τέλος; —Δεν αξίζει τίποτε αυτή η ταινία! Απαντά η κατόπι σκαρφάλασα σ' ένα

κρύο δέντρο, από το οποίο μπορούσα να βλέπω το έσωτερικό της καμπίνας της ερωτικής φωλιάς του Όττο Κρόυγκερ. Γιατί θα καταλάβατε βέβαια ότι αυτό το αγροτικό σπίτι, μέσα στο δάσος, ήταν ένα ερωτικό καταφύγιο του μεγάλου γόητος. Δεν μπορούσα να σάς περιγράψω με κάθε λεπτομέρεια τι είδα εκεί μέσα. Το μόνο που θα σας περιγράψω, είναι ο διάκοσμός του. Παντού έβλεπα όμορφα χαλιά και μεταξωτά μαξιλάρια, που σού έδιναν την εντύπωση ότι βρισκόσουν σε κανένα χαρέμι της Ανατολής. Σέ μια γωνιά του, μια μεγάλη σόμπα σκόπιζε τη θερμότητά της και... θάμπωνε τα τζάμια. Ο Όττο Κρόυγκερ φαινόταν ευτυχισμένος. Προσέφερε τσάι στην επισκέπτριά του, που ήταν μια υπέροχη καλλονή, διασκεδάσε μαζί της και τέλος τον είδα να τη βοηθά να φορέσει τη γούνα της. Η ώρα ήταν τέσσερις το πρωί. Πήδησα γρήγορα από τη σκοπιά μου, έτρεξα στο υπόστεγο, κάθισα στη θέση μου σ' αυτοκίνητο κι' έκανα ότι κοιμόμουν. Μετά από λίγες στιγμές έκουσα το θόρυβο μιας μηχανής που έφευγε. Η φίλη του όμορφου «άστερα» ξαναγύριζε πάλι στο μεγάλο της. Όταν ξημέρωσε, ήρθε και με έβλεψε ο Όττο Κρόυγκερ. Το πρόσωπό του ήταν λιγότερο κουρασμένο, μα διατηρούσε όλη τη σοβαρότητά του.

—Εμπρός, μου είπε, άς ξαναγυρίσουμε στο Πάλ Μπίτς. Έξελξε από τη διαταγή του. Μόλις φτάσαμε εκεί περα ο Όττο Κρόυγκερ έκανε λίγη γυμναστική και κατόπιν μου είπε ότι τον οδηγούσε στο «στούντιο». Ήταν άπαθης και δροσερός, σαν να είχε κοιμηθεί δώδεκα ώρες έναν ύπνο ασκάνδαλιστο!

Μόλις έμεινα ελεύθερος, θέλησα να εξακριβώσω ποιά ήταν αυτή η γυναίκα, που τον είχε επισκεφθεί το περασμένο βράδυ. Ρώτησα λοιπόν περιέργα στην Διεύθυνση της Τροχαίας Κινησε το Χόλλυγουντ σε ποιά ανήκε ο αριθμός που είχα σημειώσει. Με πληροφορήσαν ότι αυτό τον αριθμό είχε τ' αυτοκίνητο της γυναίκας ενός εργοστασιάρχου. Μη θέλατε βέβαια να πάτε αποκαλύψω τ' όνομά της. Αυτό δεν θα ήταν διόλου ευγενικό μέρος μου. Έμαθα ακόμη ότι η άσπρη εκπλήκτική κυρία τρεις φορές την εβδομάδα το έσκαγε κρυφά από το μεγάλο της κι' ενώ ο σύζυγός της κοιμόταν μακριά στο δωμάτιό του, εκείνη πήγαινε κι' εύρισκε τον αγαπημένο της! Με τον ίδιο τρόπο, με τον αριθμό της αυτοκίνητου, κατώρθωσα στο διαμέρισμά μου να δω τον αριθμό του αυτοκινήτου, που τον περιελάμβανε ο εργοστάσιος. Έτσι είχα μάθει ότι ο εργοστάσιος αυτός ονόμαζε το αυτοκίνητό του «Βασιλεύς των Διαζυγίων» και σήμερα κανένας άλλος δεν ζούσε στο Χόλλυγουντ δεν μπορούσε να του πάρη αυτό το τιμητικό τίτλο του!

Μα άς γνωστόν, η πιο πολλές γυναίκες είναι τρομερά αποδοτικές. Έτσι δεν άργουν να τις ανακαλύψουν οι σύζυγοί τους και να λησίσουν φυσικά διαζύγιο. Κι' η αίτια είναι σχεδόν πάντα ο Όττο Κρόυγκερ. Γι' αυτό το λόγο ο Όττο Κρόυγκερ ώς «Βασιλεύς των Διαζυγίων» και σήμερα κανένας άλλος δεν ζούσε στο Χόλλυγουντ δεν μπορούσε να του πάρη αυτό το τιμητικό τίτλο του!

ΤΖΕΙ-Ι-ΜΣ ΜΠΑΚΦΙΛΔ

ΜΕΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ο πελάτης: Γκαρόνι! Μ' αυτό το νερό ποφφερες, θα πλύνω τα χέρια μου.

Το γκαρόνι: Όχι, κύριε. Είνε η σαμπόνας!

Η Σάρα κι' η Ραχήλ πηγαίνουν στον κινηματογράφο και περνούν μαζί τους και τ' οντισμένο τοπίο και μια μαύρη κόβρα στάθηκε στα σπινάκια. Μια όμορφη γυναίκα, τυλιγμένη στη γούνα, κατέβηκε απ' αυτό το αυτοκίνητο. —Τι λές; Αξίζει να δούμε το τέλος; —Δεν αξίζει τίποτε αυτή η ταινία! Απαντά η κατόπι σκαρφάλασα σ' ένα

—Έχεις δίκιο! Τσίμπησε το μωρό λοιπόν!

ΓΝΟΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωτας του να μη αγαπήσει κανείς ποτε, είναι ίδιος με τον ορκισμό να αγαπάς αιωνίως!...

Α. Λαμαρτίνος

Η γυναίκες δεν ενδιαφέρονται για τα αίτια, αλλά για τα αποτελέσματα.

Β. Σαίξπ

Ο έρωτας ανάγει με μις τις ευγενικές καρδιές.

Δάντης

Ο έρωτας δεν είναι ένα πάθος απλό, σαν τα άλλα πάθη. Είναι ένας εθισμός, που ξεσηκώνει και ενώνει προς ένα σκοπό όλα τα άλλα πάθη.

Α. Δουμάς

Ο έρωας είναι ο θαυμασμός που δεν κοιμάται ποτέ κανένας!...

Ο. Μπαλζάκ

Η μεγαλύτερη αγάπη είναι το ν' αγαπάς χωρίς να σκέπτεσαι αν σ' αγαπούν.

Σαίξπ

Ο μεγάλος έρωτας είναι η πηγή όλων των αρετών.

Α. Λαο

Ο έρωτας είναι ο βασιλιάς των νέων και ο τύραννος των γερόντων.

Λουδοβίκος Ζ'

Η γυναίκα, η οποία θέλει πραγματικώς να αργήσει, αρνείται λέγοντας απλώς ένα: «Όχι». Εκείνη η οποία δίνει εξηγήσεις και προσπαθεί να δικαιολογήσει την άρνησή της, θέλει απλώς να πεσεί ότι πρέπει να πη το Ναι!

Α. Μυσσέ

Η γυναίκες προτιμούν να εμπνέουν τον έρωτα, παρά την εκτίμησι. Ίσως μάλιστα να μισούν ένδομυχως εκείνους που τις εκτιμούν μονάχα.

Μπωσέν

Όλα τα συγχωρεί η γυναίκα, εκτός από την περιφρόνησι.

Α. Μυσσέ

Το βασανίζει είναι κυρίως γυναικεία ιδιότης.

Μ. Λερόμοντοφ

Ο έρωτας για τις γυναίκες δεν έχει ηλικία.

Α. Ν. Μάκκοβ

Το να μαλλώσης ένα νέο γιατί είναι ερωτευμένος, είναι το ίδιο με το να κατηγορήσεις κάποιον για το ότι αρρώστησε.

Ντράκλ

Ο έρωτας! Νά η αληθινή ζωή... Νά η δεύτερη ψυχή της ύπαρξώς μας, η φωαιότερη ψυχή, που δίδως αυτήν η άλλη μονάχα η μισή ύπαρξι.

Κα. Αρκαμβάλ

Υπάρχουν τρία πρόσωπα, στα οποία η γυναίκα οφείλει διαδοχικώς να υπακούη: Ο πατέρας της, όταν είναι κόρη. Ο σύζυγός της, όταν παντρευτή. Και ο πρωτότοκος γιός της, όταν χηρένη.

Μοντεσκιέ

Η ύπακοή προς τον σύζυγό της είναι το μεγαλύτερο καθήκον της γυναίκας.

Μοντεσκιέ

Αλλοίμονο στον άνδρα ή στη γυναίκα που σηκώνουν χέρι ο ένας κατά του άλλου!...

Κινέζικο άξιωμα

Αν πεθάνει ο σύζυγος μιας γυναίκας, αυτή οφείλει να πενήσει επί ιρία χρόνια. Αν πεθάνει η σύζυγος ενός άνδρος, αυτός πρέπει να την ξεχάσει τελείως μέσα σε δυο μήνες.

Κινέζικη Παροιμία

Μόνο η αγαπημένη σου γυναίκα ξέρει αν κοιμάσαι ή αν ξυπνάς.

Κινέζικη Παροιμία

Ένας καλός σκύλος δεν δαγκώνει ποτέ άλλο σκύλο. Έτσι κι' ένας καλός άνδρας δεν χτυπάει ποτέ τη γυναίκα του.

Κινέζικο Λόγιο

Το πιο απεριόριστο πράγμα του κόσμου είναι η μίσση της γυναίκας.

Κινέζικη Παροιμία

Ο τίμιος άνθρωπος μπορεί να ερωτευθή σαν τρελός, ποτέ όμως σαν άνητος.

Δουμάς

Ο έρωτας είναι η μεγαλύτερη τρυφία κι' αυτού του κόσμου και της αιωνιότητος.

Μαρτέν

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΙΣΣΙΣ ΣΟΥ'Ι'ΝΥ

Ο πρωί εκείνο, η μίσσις Σουίνυ, η γρηά οικόνομος του πύργου του 'Ελαινγκτον Μάνορ, ήταν δυστυχής, με τη σκέψη πως σε λίγο θα έπαινε να είναι η απόλυτος κυρία του πύργου. Χρόνια τώρα οι ιδιοκτήται του πύργου, Λαίδη 'Ελαινγκτον κι' ο γυιός της, ο νεαρός λόρδος, ζούσαν στο Λονδίνο και μονάχα μία φορά το χρόνο πήγαιναν για ένα μήνα στον παλιό πύργο τους.

Η μίσσις Σουίνυ υπηρετούσε από τα νεανικά της χρόνια στον πύργο, ως καμαριέρα στην αρχή και κατόπιν ως οικονόμος. Άγαπούσε το 'Ελαινγκτον Μάνορ, σαν νταν κτήμα δικό της και γνώριζε την ιστορία του πύργου και των κειμηλίων του, καλύτερα ίσως κι' από τα ίδια τ' αφεντικά της. Κι' ενώ έκανε την πρωινή τουαλέττα της η μίσσις Σουίνυ, συλλογιζόταν μελαγχολικά πως θα έχανε πειά την ήσυχία της, την ελευθερία της.

Γέλια και τραγούδια θ' αντιχούσαν πλέον, από το πρωί ως το θρόδυ, στις ήσυχες αίθουσες του πύργου, στόν κήπο και στις δενδροστοιχίες του πάρκου.

—Τι αναστάσεις, Θεέ μου, στην ήσυχη ζωή μου! αναστέναξε η οικονόμος.

Η υπηρεσία είχε φθάσει κιόλας την προηγούμενη το βράδυ από το Λονδίνο και μετά λίγες ώρες θα έρχόταν η λαίδη 'Ελαινγκτον με το γυιό της. Οι καλεσμένοι θα έρχόντουσαν στο τέλος της εβδομάδας.

Η μίσσις Σουίνυ φόρεσε μία μεγάλη ποδιά πάνω από το φόρεμά της. Κατόπιν άνοιξε τη ντουλάπα της και μέσα από μία παλιά καπελλίερα πήρε μία βούρτσα κι' ένα ξεσκονόπανο, τα οποία κρατούσε κρυμμένα εκεί μέσα και σιγά άνοιξε την πόρτα της κάμαράς της.

Ήταν πολύ πρωί ακόμα κι' οι άλλοι υπηρέται δεν είχαν σηκωθεί. Προσεκτικά κι' αθόρυβα για να μη την αντιληφθούν, η μίσσις Σουίνυ κατέθηκε τις σκάλες και διευθύνθηκε στην κρεββατοκάμαρα της λαίδης 'Ελαινγκτον. Ήταν ένα ωραίο, ευρύχωρο δωμάτιο, με θαυμάσια παλιά έπιπλα. Στή μέση υπήρχε το πελώριο ξύλινο κρεβάτι με τις τορνευτές κολώνες του, στο οποίο επί γενεές δόκλινες πλάγιασαν οι πυργόδεσποινες του 'Ελαινγκτον. Μέσα στο δωμάτιο αυτό υπήρχε κι' ένα θαυμάσιο τζάκι με ωραιότερες ανάγλυφες παραστάσεις.

Η οικονόμος πήρε μία καρέκλα και την τοποθέτησε δίπλα στο τζάκι. Κατόπιν ανέθηκε στην καρέκλα και πίεςε τη μύτη ενός χερουβείου, που στόλιζε την κορνίζα του τζακιού. 'Αμέσως ένα μέρος του τοίχου υποχώρησε και φάνηκε ένα μικρό άνοιγμα. Στο άνοιγμα αυτό, η οικονόμος σκαρφώθηκε και σκυφτή ανέθηκε μερικά σκαλοπάτια. Βρέθηκε τότε μέσα σ' ένα μικρό μυστικό δωμάτιο. 'Ός μόνη έπιπλωσις σ' αυτό υπήρχε ένα ντιβάνι σκεπασμένο με βαρύ βελούδινο σκέπασμα, ξεβρασμένο από την πολικαρία και μία καρέκλα με στροιφά πόδια και ψηλή ράχη. Το δωμάτιο αυτό φωτιζόταν από ένα στενό φεγγίτη.

Με κινήσεις που έμοιαζαν σαν χάδια, η μίσσις Σουίνυ βούρτσισε το σκέπασμα και τα μαξιλάρια του ντιβανιού και ξεσκόνισε την καρέκλα και το πάτωμα. Τέλος κάτω από το προσκεφαλό έβγαλε ένα κιτρινωμένο από τα χρόνια μαντήλι, γανιοιμένο με ντανιέλλα. Στη μία άκρη του, κεντημένο με παράξενη, παλιά θέλονια, υπήρχε το βασιλικό στέμμα κι' από κάτω δυο ψηφία—C. R. (CAROLUS REX).

Μ' ευλάβεια σαν να προσκυνούσε κάτι ιερό, η οικονόμος έφερε το μαντήλι στα γόνα της και το φίλησε. Κατόπιν το διπλώσε πολύ προσεκτικά και το ξανάβαλε στη θέση του. Πήρε τότε το ξεσκονόπανο και τη θούρτσα και σιγά πάντοτε, για να μη την ίδούν, επέστρεψε στην κάμαρά της.

Είχαν περάσει πέντε δόκλινρα χρόνια από την ημέραν που η μίσσις Σουίνυ ανακάλυψε τυχαίως την κοιμήσιμη αυτή. Κάποτε που ξεσκόνιζε τα ανάγλυφα του τζακιού, το χέρι της πίεςε λίγο πιο δυνατά τη μύτη του χερουβίου και κατάληκτη είδε το άνοιγμα που σχηματίσθηκε στόν τοίχο.

Δέν απέκάλυψε σε κανέναν το εθρημά της. Κι' έτσι είχε την Ικανοποίησι πως το δωμάτιο αυτό ήταν αποκλειστικά δικό της. Κάθε μέρα πήγαινε και ξεσκόνιζε τα έπιπλα της κρυψώνας, που κάποτε χρησίμευσε, για τρεις μέρες, ως καταφύγιο σ' ένα βασιλιά. Τέσσερες αιώνες είχαν περάσει από την εποχή που ο βασιλεύς Κάρολος είχε βρη άσυλο στο μικρό δωμάτιο του πύργου του 'Ελαινγκτον, καταδιωκόμενος από τόν αντίπαλό του Φαίραξ και το απόσπασμά του.

Η λαίδη 'Ελαινγκτον κι' ο γυιός της έφτασαν στόν πύργο το απόγευμα. Μία χαριτωμένη νέα τους συνόδισε. Ήταν 'Αμερι-

κάνις και λεγόταν Λαθίνια Μπλάκ.

Η μίσσις Σουίνυ άπάρησε πολύ, όταν η κυρία της της έλεγε ότι η φιλοξενούμενη της θα κοιμόταν στο ιστορικό δωμάτιο της λαίδης, στο δωμάτιο που ήταν προωρισμένο για κρεββατοκάμαρα της εκάστοτε πυργόδεσποινας. Τί σήμαινε αυτό; Μήπως ο νεαρός λόρδος έπρόκειτο να παντρευθή με την όμορφη Λαθίνια;

Η οικονόμος συνώδεψε ώστόσο τη νέα στην κάμαρά της και βοήθησε στην τακτοποίησι των σαρταριών και της ντουλάπας. Η Λαθίνια στο διάστημα αυτό, άλλαξε το ταξιδιωτικό κοστούμι της μ' ένα κομψό φόρεμα που σπιτιού καίκατόν πήγε στο σαλόνι, όπου η λαίδη 'Ελαινγκτον κι' ο γυιός της την περιμέναν για το τσάι.

Η μίσσις Σουίνυ δέν μπορούσε, παρά ν' αναγνωρίσει ότι η μίς Μπλάκ, ήταν αλήθεια μία χαριτωμένη κι' άφελής νέα. Είχε μιλήσει με καλωσύνη στη γρηά οικόνομο, χωρίς περιφάνεια, κι' είχε θαυμάσει με παιδική άφέλεια τη θαυμασία θεία από το παράθυρο της κάμαράς της, και τις μεγαλοπρεπείς αίθουσες του πύργου, με την παλιά άρχοντική έπιπλωσί τους.

Με προθυμία η οικονόμος ώδηγησε τη νέα σ' όλα τα διαμερίσματα του πύργου. Η λαίδη 'Ελαινγκτον τις συνώδεξε κι' αυτή, κι' όταν έφτασαν στη μεγάλη γαλαρία με τα οικογενειακά πορτραίτα, η οικοδόποινα έδειξε στη νέα το δικό της πορτραίτο και δίπλα μία κενή θέση στόν τοίχο.

—Κύτταξε, αγαπητή μου Λαθίνια, της έλεπε, έδω υπάρχει ίσως η θέση για το δικό σου πορτραίτο. ... Γιατί πρέπει να έξερε, μίσσις Σουίνυ, έξηγήσε η λαίδη 'Ελαινγκτον στην οικονόμο, ότι ο γυιός μου είνε μνηστευμένος με τη μίς Λαθίνια Μπλάκ. Το πράγμα δέν είνε ακόμα γνωστό, το λέω όμως σ' εσάς, γιατί σάς θεωρώ πειά ότι ανήκετε στην οικογενεία μας. Είμαι μάλιστα βεβαία πως θα χαρήτε, αν σάς πω ότι τ' αγαπημένα μου παιδιά σκέπτονται να εγκατασταθούν δριστικώς στόν οικογενειακό πύργο μας, μετά το γάμο τους.

Η μίσσις Σουίνυ συγχάρηκε τη νέα και τη βεβαίωσε με λίγες τυπικές λέξεις για την άφορσία της. Άλλα σαν βρέθηκε κατόπιν μόνη της στην κάμαρά της, δέν υπόρσε να συγκρατήσει δύο χονδρά δάκρυα που κύλισαν στα μάγουλά της. Τελείωσε. 'Από δω και πέρα δέν θάταν, παρά η οικονόμος του πύργου. Άλλη θα μάζεσε τους πρώτους με ξεβδες και τα πρώτα τριαντάφυλλα του κήπου. Μετε θα μπορούσε πειά να εγκατασταθεί σε μία πολυθρόνα για να διαβάσει την έφημερίδα της, πότε στη μία ταράτσα, πότε στην άλλη. 'Ό! πόσο τη μισούσε τη Λαθίνια Μπλάκ, τη νέα αυτή, που βεβαίως γινόταν η πυργόδεσποινα του 'Ελαινγκτον.

Πέρασαν έξη μήνες από τότε. Και μία μέρα, ο λόρδος 'Ελαινγκτον πήγε κι' εγκαταστάθηκε στόν πύργο με τη γυναίκα του. Σοβαρά και αξιοπρεπής, η μίσσις Σουίνυ έκτελούσε πρόθυμα τα καθήκοντά της. Άδικα ώστόσο η νεαρά κυρία της προσπαθούσε με την καλωσύνη της να κερδίση τη συμπάθεια της έμπιστοσύνης της γερωντισσας αυτής. Πάντως, στις έρωτήσεις της Λαθίνιας, η μίσσις Σουίνυ άπαντούσε πρόθυμα, ιδίως όταν η νέα ζητούσε πληροφορίες για τα διάφορα κειμήλια του πύργου, για την ιστορία του και τους θρύλους του. Μία μέρα η Λαθίνια, ψάχνοντας στα αρχεία της βιβλιοθήκης του πύργου, βρήκε κάποιο παλιό ημερολόγιο και έβλεπε στην οικονόμο.

—Βρήκα κάτι πολύ ενδιαφέρον, μίσσις Σουίνυ. Βρήκα το ημερολόγιο της λαίδης Ουρσούλα. Άκούστε τι γράφει, ίσως υπόρσετε να το έξηγησετε:

«7 Ιουλίου 1646. —Σήμερα έζηρνα έδω κάτι πολύτιμο. 'Ο Θεός έφθες!..»

8 Ιουλίου 1646. — 'Ο λόρδος Φαίραξ ήθελε σήμερα με σιγά π' απάντησα με θάρρος στις έρωτήσεις του. Δοξάξω το Θεό γιατί δέν έπελάγηθη ο έθνησαυρός μου.»

10 Ιουλίου 1646. — 'Η κορηφώνα άνοιξε σήμερα και το κούνημα, που είχαν έμπιστευθή στη φύλαξί μου, δέν βρίσκεται πια έδω. Να δώση ο Θεός να βρίσκεται τώρα σε ασφάλεια...»

—Τί καταλαβαίνετε απ' αυτά τα λόγια, μίσσις Σουίνυ; ρώτησε η νέα.

—Μά φαντάζομαι πως με τις λέξεις «ΘΗΣΑΥΡΟ» και «ΚΟΣΜΗΜΑ», η λαίδη Ουρσούλα θα έννοη τόν βασιλιά που κρυψε κάποτε στόν πύργο.

—Έτσι είνε ασφαλώς! Είνε γεγονός ότι κάποτε ο βασιλεύς κρυφθηκε έδω. Θά υπάρχη λοιπόν κάποια μυστική κρύπτη, π' άμους; Δέν έξερετε;

—Όχι, δέν γνωρίζω, μιλαίδη! έλεπε η οικονόμος, χωρίς να τολμήση ν' αντικρύση το εξεταστικό βλέμμα της νέας.

—Εσείς που ζήσατε όλη σας τη ζωή έδω μέσα, έπέμενε η

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σάς υποσχεθήκαμε, το «Μπουκέτο» και η «Οικογένεια» άρχίζουν από το τεύχος αυτού την διανομήν εις τούς αναγνώστας των σειρών περιφημών άριστουργημάτων της έξνης φιλολογίας.

Το πρώτον βιβλίον, το όποιον θα διανεμηθή δωρεάν στούς αναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε το ύπεροχον αισθηματικόν άριστόργημα του ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Γιά ν' άποκτήσετε το άριστόργημα αυτό πρέπει ν' άποκόψετε από το «Μπουκέτο» ή την «Οικογένειαν» 4 έκ τών δημοσιευμένων εις την τελευταίαν σελίδα της ύλης δελτίων και να τ' έφερετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Έτσι, μ' ένα ελάχιστον ποσόν, με το έν πέμπτον της τιμής του βιβλίου, θ' άποκτήσετε ένα τόμον κομψόν, έκ 300 περίων σελίδων, θ' άποκτήσετε το «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», όπως δικαίως άνωμάσθη το έργον του Άλφονς Κάρ, το όποιον σάς χαρίζομεν.

Οι έν τας έπαρχίαις αναγνώσται μας θα προσκομίζουν τα 4 δελτία και τας 8 δραχμάς εις τα ύποπρακτορεία τών έφημερίδων και θα λαμβάνουν το βιβλίον των.

Μετά το πρώτον αυτό άριστόργημα, θα χαρίσουμε στούς αναγνώστας μας, κατά τόν ίδιον τρόπον, και έτερα ύπεροχα αισθηματικά ρωμάντζα.

"ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Του ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

"ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Του ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

ΚΛΠ. ΚΛΠ. ΚΛΠ.

Η ευκαιρία δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ. Άποκάτε ΔΩΡΕΑΝ τα άριστοργήματα της παγκοσμίου φιλολογίας, αγοράζοντες απλώς το «Μπουκέτο» και την «Οικογένειαν».

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Όταν κάνετε μία έπίσκεψι, προσέχετε πολύ τα έξης: Νά μπαίνετε στο σαλόνι αθόρυβως και προσέχοντας να μη σκοντάψετε πάνω σε κανένα έπιπλο. Είνε πιθανόν το παρκέτο να είνε πολύ γυαλισμένο και αυτό να κάνει τα χαλιά να γλιστρούν. Γι' αυτό, προσέχετε να μη περπατάτε βιαστικά και πέσετε. 'Ο κύριος, μπαίνοντας σ' ένα σαλόνι, θά έχη πάντα θγαλμένο το δεξί του γάντι, γιατί δέν επιτρέπεται να δώση γαντωμένο χέρι στην κυρία.

Αν δέν τόν δεχθούν, θ' άφήση ένα έπισκεπτήριο για την κυρία κι' ένα για τόν κύριο, τσακισμένο στη μία γωνιά. Αν κάνει την έπίσκεψι κυρία, θ' άφήση έπισκεπτήριο μόνο για την κυρία τού σπιτιού. Σε έορτές μπορούμε να στείλουμε και ταχυδρομικά τα έπισκεπτήριά μας μέσα σε άνοιχτο φακελλάκι, γράφουμε δε έπάνω και δυο-τρία λόγια ή άρχικά. Π. χ. Ε. Ν. Ε. δηλαδή «ετύχεσ το νέον έτος». Η Ε. Π. δηλαδή «έτη πολυλά». Η «με ελλικρινείς εύχας» κτλ.

Η κυρία δέν ανταποδίδει ποτέ έπίσκεψι σε κύριο. 'Ο έπισκέπτης πρέπει να περιμένη ν' άνοίξη πρώτος την κουβέντα αυτός που τόν φιλοξένη σπιτί του. Ας το έχουν υπ' όψιν λοιπόν οι οικοδεσπότες.

Αν παιχθούν χαρτιά, άς μη λημονούν οι παίζοντες ότι δέν πρέπει να παίξουν με πάθος: Νά μη θυμώνουν όταν χάνουν, ούτε να χαίρονται όταν κερδίζουν. Στο παιγνίδι χρειάζεται μεγάλη λεπτότης και καμμιό έξωτερίσκειυς τών αισθημάτων μας. Γι' αυτό, όποιος δέν μπορεί να είνε άπολύτως ψύχραιμος, προτιμώτερο να μη παίξη. 'Ιδίως η κυρίες πρέπει να προλέχουν ακόμη πιο πολύ και να μην έχουν κανενός είδους συναλλαγές με κυρίους. Τα κορίτσια άς άποφεύγουν την χαρτοπαίξια.

Λαθίνια, δέν έτυχε ποτέ να βρήτε, ή ν' αντιληφθήτε καμμιά κρυψώνα;

—Όχι, κυρία, απάντησε η γρηά με πείσμα. —Γιατί δέν έχετε συμπάθεια σε μένα; τη ρώτησε ξαφνικά η Λαθίνια.

—Εγώ; ώ, μιλαίδη... Πώς το φανταστήκατε αυτό; τραούλισε η οικονόμος.

—Ναι, να! φώναξε η νέα. Το έχω καταλάβει από καιρό. Προσπάθησα να σάς κάνω να μ' αγαπήσετε, μά σεΐς μ' άποκρίνετε! Τι σάς έκανα; Μιλήστε μου ελεύθερα. Είμαι 'Αμερικάν κι' επομένως δημοκράτης! Τι συμβαίνει;

—Άλλά τίποτε, μιλαίδη! Είμαι πάντα πρόθυμος να σάς ύπηγά...

Η Λαθίνια δέν έπέμενε περισσότερο. 'Όστόσο, τη λυπούσε η συμπεριφορά της οικονόμου, και το βράδυ έκείνο ο λόρδος 'Ελαινγκτον βρήκε τη γυναίκα του μελαγχολική.

—Αν σε στενοχωρή η μίσσις Σουίνυ, αγαπημένη μου, της έλε ο νέος, θα την αντικαταστήσουμε. Θά της παραχωρήσω το πατάρι του πάρκου για να περάση εκεί τα γεράματά της...

—Όχι, όχι. Θά ήταν φοβερό χτύπημα για την καλή γερónισσα, απάντησε η Λαθίνια.

Κι' έτσι η μίσσις Σουίνυ διατήρησε τη θέση της.

Ένα βράδυ που ο λόρδος 'Ελαινγκτον έλειπε στο Λονδίνο, κατέ το μεγάλο κακό! Η νέα πτέρυξ του πύργου, μία προσθήκη που είχε γίνει κατά τις αρχές του δεκάτου όγδόου αιώνα, έπασε φωτιά. Δυνατά κουνουρίσματα άντηχούσαν μέσα στο πύργο. Όλοι ήσαν άναστατοι. Φλόγες έβγαιναν από τα παράθυρα και πυκνός καπνός γέμιζε τα δωμάτια. Μέσα στη μέση του μεγάλου χώλ στεκόταν η λαίδη Λαθίνια, με τις μεταλλικές πυτζάμες της και ψύχραιμη έδινε διαταγές στούς τρομοκρατημένους υπηρέτες.

Η τηλεφωνική συγκοινωνία είχε καταστραφή και η λαίδη διέταξε τ' σωφέρ να σπεύση στο Κάρλτον Μάνορ, και να τηλεφωνήσει από εκεί στόν πυροσβεστικό λόχο, και στο λόρδο 'Ελαινγκτον. Κατόπιν φρόντισε μόνη της για την κατάσβεσι της καπνής.

Αναρωστή η λαίδη, βρισκόταν στα πιο επικίνδυνα σημεία. Λίαντα ο γερο-βαλαμπαλός προσπάθησε να την άπομακρύνη και να την πείση πως άδικα έχαναν την ώρα τους, κι' ότι ήτοι προτιμώτερο ν' άρχίσουν να μεταφέρουν τα έπιπλα σε α-σφαλές μέρος. Η Λαθίνια έπέμενε. 'Ηθελε να σώση τουλάχιστον το παλιό, το ιστορικό τμήμα του πύργου. Άναμαλλία, έφη μοντζουρωμένη, με τις πυτζάμες της μισοκαμμένες ήτοι καυλωμένης, έμπύχωνε τους άλλους με το παράδειγμά της. Η λαίδη ή νύχτα πέρασε έτσι. Κάθε τόσο γκρεμιζόντουσαν έπιπλα καμμένα, παραθυρόφυλλα κι' έπιπλα. Κι' άκατάπαυτα, άκούραστα, κυρία και υπηρέτες, πάλευαν με τις φλόγες, προσπαθώντας να τις έμποδίσουν ν' άπλωθούν περισσοτέρως. Τέλειωσε η νύχτα με τον ήχο των πυροσβεστών και τότε μονάχα έπαισε το κακό. Άλλά όλόκληρη η νέα πτέρυξ του πύργου είχε γίνει παρανόμιος της φωτιάς. Τίποτε δέν άπόμεινε, παρά ο πύργος.

Αναγκάστηκαν τότε να μεταφέρουν τη Λαθίνια λιπόθυμη στο πατάρι της και να καλέσουν το γιατρό. Τα χέρια της και τα πόδια της είχαν ύποστη σοβαρά εγκαύματα. Τρομερά ανήμπορος ο λόρδος 'Ελαινγκτον, έφτασε στόν πύργο κατά τα έξη-ήμισι έτρεξε κοντά στη σύζυγό του.

Όταν στή φασαρία της πυρκαϊάς, δέν είχαν προσέξει ότι η μίσσις Σουίνυ είχε γίνει άφαντη... Όταν την άναζήτησαν κατόπιν, την έβρισκαν πωθενά. Τι είχε γίνει λοιπόν η παράξενη οικονόμος;

Πέρασαν αρκετές ημέρες. Βαρεία μυρωδιά πώματος είχε πιάσει τα διαμερίσματα του πύργου. Απ' τη μυρωδιά αυτή ο λόρδος και η σύζυγός του, ανακάλυψαν ένα κρυμμένο δωμάτιο του πύργου. Η μίσσις Σουίνυ βρισκόταν εκεί, κρατώντας στα χέρια της το μαντήλι του βασιλιά που κατοίκησε άλλοτε στο μυστικό αυτό καταφύγιο...

Η λαίδη γρηά είχε δηλητηριασθή, αφού έβαλε φωτιά στο παλιό δωμάτιο. Θά υπάρχη λοιπόν κάποια μυστική κρύπτη, π' άμους; Δέν έξερετε;

—Όχι, δέν γνωρίζω, μιλαίδη! έλεπε η οικονόμος, χωρίς να τολμήση ν' αντικρύση το εξεταστικό βλέμμα της νέας.

—Εσείς που ζήσατε όλη σας τη ζωή έδω μέσα, έπέμενε η

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΙ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΤΟΥ 1935

Ο Σέργιος είχε δεκαεννέα χρόνων. Ζωγράφος. Η Μυριέλ είχε δεκαεπτά. Κατάεσθη. Οι γονείς τους μισούνταν. Έπειτα λοιπόν δεν μπορούσαν να παντρευτούν, ο Σέργιος κι η Μυριέλ πήραν την απόφαση να πεθάνουν μαζί, γ' αυτόκτονήσουν με δηλητήριο. Η σκηνή σ' ένα κάταπρο δωμάτιο του «Κλάριτς». Παντό άσπρα λουλούδια κι άσπρα μεταξοτό.

ΜΥΡΙΕΛ (με δάκρυα στα μάτια). — Είμαστε τόσο ευτυχισμένοι, Σέργιε, τόσο ευτυχισμένοι...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Κανείς στον κόσμο δεν είναι πιο ευτυχισμένος από εμάς... (Γελάει).

ΜΥΡΙΕΛ. — Ω, μη γελάς, Σέργιε... Δεν είναι για γέλια...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Θάβεις να υπήρχαν κι άλλοι δυο τόσο ευτυχισμένοι, όσο είμαστε εμείς;

ΜΥΡΙΕΛ. — Τόσο πολύ, όχι... Μά λιγάκι, ναι...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάπη μου...

ΜΥΡΙΕΛ. — Μήπως θ' αγαπήθουν, άραγε, στον κόσμο, δυο άλλοι, όπως αγαπάμε εμείς;

ΣΕΡΓΙΟΣ (με μυστηριώδες ύφος). — Όχι... γιατί εμείς θα ξανα-γυρίσουμε... Ξέρεις; Θα ξαναγυρίσουμε...

ΜΥΡΙΕΛ. — Στη γη, θέλεις να πής, Σέργιε;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι... Ποιός ξέρει... Ίσως να είμαστε ή ψυχές δυο άλλων έρωτευμένων...

ΜΥΡΙΕΛ (γελώντας και χαμένη σ' ένα ρεμβασμό). — Μά τότε...

Εσύ είσαι, Ρωμαίο;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι, Ιουλιέττα...

ΜΥΡΙΕΛ. — Εσύ είσαι, Τριστάνο;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Εγώ είμαι, αγαπημένη μου Τζόλδη!

Θα δής... Θα δής... Θα ξαναγυρίσουμε.

(Άγκαλιάζονται και μένουν έτσι λίγες στιγμές).

ΜΥΡΙΕΛ. — Ένα τέτοιο βράδυ, έδώ και εκατό

χρόνια...

ΣΕΡΓΙΟΣ (διορθώνοντάς την). — Ένα τέτοιο

βράδυ, έδώ και χίλια χρόνια...

ΜΥΡΙΕΛ. — Όταν συναντηθήκαμε στον κήπο του

Λουξεμβούργου...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Όταν πήραμε ένα ταξί από το βου-

λεβάτο του Αγίου Μιχαήλ...

ΜΥΡΙΕΛ. — Ω, περασμένα χρόνια!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ω, περασμένοι αιώνες!...

ΜΥΡΙΕΛ. — Ο σωφός;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Θα πέθανε...

ΜΥΡΙΕΛ. — Κι ο ξενοδόχος του Φονταίνεμπλώ;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Σκόνη...

ΜΥΡΙΕΛ. — Και το Άρμενονβίλ;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Έχει χαθεί από χρόνια...

ΜΥΡΙΕΛ. — Κι η φράουλες;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Η φραουλίτσα τώρα είναι ένα τεράστιο

δέντρο, που φτάνει ως τα ουράνια και σκιάζει τρία ό-

λόκληρα χωριά... (Με πάθος). Ω! Μυριέλ! Τι ό-

μορφη που ήταν η αγάπη μας!...

ΜΥΡΙΕΛ (με το ίδιο πάθος). — Και να συλλογι-

ζεσαι κανείς ότι από την πρώτη μέρα που γνωριστή-

καμε, πότενα ότι δεν μπορούσε να μας χωρίση κα-

νείς. Και τώρα... τώρα!... Μά δεν μπορούν πια, δεν

μπορούν!... Μά ώρα μακριά από σένα, είναι θάνατος

για μένα, Σέργιε!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Μά ώρα μακριά σου, είναι θάνατος

για μένα, Μυριέλ!...

ΜΥΡΙΕΛ. — Δεν θέλω να μās δη πια κανείς,

Σέργιε!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Κι' εγώ δεν θέλω να μās μιλήση

κανείς, Μυριέλ!...

ΜΥΡΙΕΛ. — Και να μη μās ακούσης κανείς πια!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι, κανείς πια!...

(Σφίγγει τρυφερά ο ένας τον άλλον στην αγκαλιά του. Έπειτα η Μυριέλ,

με το ένα χέρι, ανάκατεύει το δηλητήριο και παίρνει το ποτήρι της. Ο Σέρ-

γιος, μ' ένα χαμόγελο στα χείλη, μαντεύει τι κάνει. Κι' οι δύο τους είναι ή-

συχτοι, εύτυχισμένοι...)

ΜΥΡΙΕΛ. — Μια στιγμή, αγάπη μου... Το χέρι μου...

ΣΕΡΓΙΟΣ (υπακούοντας). — Ναι...

(Η Μυριέλ φέρνει το ποτήρι στα χείλη της, αδιάφορα, ήσυχα, με ψυχραι-

μία. Έπειτα, αφήνει αδόρμπα πάλι το ποτήρι πάνω στο τραπέζι).

ΜΥΡΙΕΛ (σάν φρόνιμο κοριτσάκι). — Τό ήπια, Σέργιε...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ω, αλήθεια...

(Τα λόγια του έχουν ένα αδιάφορο τόνο, σάν να πρόκειται για κάτι ασή-

μαντο. Η Μυριέλ του δίνει το άλλο ποτήρι. Τη στιγμή που ετοιμάζεται να

πιή, την ρωτάει):

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Πικρό;...

ΜΥΡΙΕΛ. — Μπ! Πίνεται...

(Ο Σέργιος πίνει κι αυτός το δηλητήριο, πιο γρήγορα από την Μυριέλ,

που τον κοιτάζει με περιέργεια).

ΜΥΡΙΕΛ. — Δός μου το ποτήρι...

(Παίρνει το ποτήρι από το χέρι του και το ακουμπάει πάνω στο τραπέζι).

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Τα φάρμακα είναι πιο πικρά...

ΜΥΡΙΕΛ (γελώντας). — Αλήθεια; Έλα, μη το

συλλογίζεσαι πια!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δεν το συλλογίζομαι...

(Κοιτάζονται κι' οι δυο ευτυχισμένοι).

ΜΥΡΙΕΛ. — Τι ώρα είναι, Σέργιε;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δεν ξέρω...

ΜΥΡΙΕΛ. — Πήγαινε να δής...

ΣΕΡΓΙΟΣ (σηκώνεται και πηγαίνει στο σαλόνι, για να ή-

ρολογή. Σημερώνει...). — Πέντε παρά δέκα...

ΜΥΡΙΕΛ. — Τι ώρα είπες κάτω να μās; Ξυπνήσουν;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Στις έξη...

ΜΥΡΙΕΛ. — Ω, δεν νομίζεις ότι είναι πολύ νωρίς;

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Δεν το φαντάζομαι... Θέλεις στις έπτά;

ΜΥΡΙΕΛ. — Θάταν καλύτερα...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Προμένε... (Τηλεφωνεί). Έμπρός!... Είπα να

ξυπνήσουν στις έξη... Μά θα ήταν καλύτερα στις έπτά. Άκούτε; Στις

έπτά!... Μάλιστα... Μεγαί... (Κρεμάει το ακουστικό). Έγινε!

ΜΥΡΙΕΛ (του κάνει θέσι πάνω στο ντιβάνι). — Και τώρα, έπι-

σου έδω, δέκα μου... (Ο Σέργιος ξεπιδάσσεται). Και μην κοιτάς

πια!...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Μά δεν είμαι καλά έτσι...

ΜΥΡΙΕΛ (αλλάζοντας θέσι). — Τώρα, είναι

λύτερα;...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ναι... Τώρα είμαι καλά. Μά ε-

Έχω το φως στα μάτια...

ΜΥΡΙΕΛ. — Κλείσε τα...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Και πώς θα σ' εβλέπω!...

(Γυρίζει το κεφάλι του προς το μέρος της).

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάπη μου!...

ΜΥΡΙΕΛ (με σθημονή φωνή). — Μία πα-

νατά, Σέργιε... (Γελάει σάν μικρό παιδί. Σέρ-

γιος, με γέλιο, άγιάτη μου!)

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Όχι...

ΜΥΡΙΕΛ. — Για τη βαλίτσα μας και για το

τιο του ξενοδοχείου που συμπλήρωσε...

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Ξέρεις τί έγραψα!...

(Χασμουριέται).

ΜΥΡΙΕΛ. — Τι έγραψες;... (Χασμουριέται

και νύχνη). Ω, με κάνεις και χασμουριέμαι...

ΣΕΡΓΙΟΣ (μ' ένα κοιμισμένο γέλιο). — Ναι,

γραμμή: «Διδυγιστόν, ξεξευρνητή»...

ΜΥΡΙΕΛ (με το ίδιο κοιμισμένο γέλιο). —

νιτής του Άρμενονβίλ...

ΣΕΡΓΙΟΣ (γελώντας πιο σιγά). — ...και

ναίκα του...

ΜΥΡΙΕΛ (επαναλαμβάνοντας με έκταση). —

«Το κεφάλι της γέρνει προς τα πίσω».

ΜΥΡΙΕΛ. — Είναι κομμάτι πόδια μου, Σέρ-

γιος! (Κάνει να ρίξη ένα πενιούρα στα πόδια της, μα δεν

πια δύναμει).

ΣΕΡΓΙΟΣ (σηκώνεται και προχωρεί παρπα-

ταξ). — Στάσου... οι ξεξευρνηταί... είχαν πα-

ένα δέμα πάνθηρος...

(Παίρνει από το τζάκι ένα δέμα πάνθηρος και έπι-

ρίζει παραπατώντας).

ΜΥΡΙΕΛ. — Ω, είμαι... τόσο... ευτυχισμέ-

(Βυθίζεται σ' ένα λήθαργο, μ' ένα χαμόγελο σάν

νιχτα χείλη της).

ΣΕΡΓΙΟΣ. — Άγάπη μου... Έρχομαι...

(Σκύβει από πάνω της, μα τα γόνατά του λυγί-

ζουν από πάνω της. Με μια τελευταία προσπάθεια, σκεπάζει με τα

του πάνθηρος τη Μυριέλ και βυθίζεται κι' αυτός στο λήθαργο του θανά-

του. ΖΑΚ ΝΤΕΒΑΙ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ

Η γονιμότης μερικόν ζώων και φυτών είναι καταπλη-

κτική! Το άσπρο μερμηγκι γεννά 60 αυγά, σε κάθε

πτό της ώρας. Η χρυσάλλιδα σε κάθε γέννα της βγάζει

αυγά. Η βασιλίσσα των μελισσών γεννά 5 ως 6 χιλιάδες

αυγά. Η κοινή μυίγα μπορεί να γεννήση ως 750 αυγά

ανάλογους σ' όλη τη ζωή της.

Από τα ψάρια πάλιν, η ρέγγα γεννά 40.000 αυγά

τοκετό. Η πέρκα 380.000 αυγά, ή μυρσίνια 7.653.200

αυγά. Η σαρδέλα 10.000.000 αυγά. Η κολομβία στο

σπίτι της πεθαμένης, ή κηδεία ετοιμαζόταν να βγί έξω. Ο Πάλ άρ-
μισε μέσα στο σαλόνι, άγκάλιασε τον σβέγγο της Έλζας, σφιγγόντάς
τον στο στήθος του, που έσταζε, ράντισε μ' άγίασμα το φέρετρό κι' έ-
πειτα πλέριασε τη συντετριμμένη μητέρα του. Κατόπιν, άχνίζοντας ά-
πό τη βροχή, σάν μουσκεμένους σάβλους, άκολούθησε επίσημα την πέν-
θυμη συνοδεία. Όχιτώ γρηές γυναίκες, με μακρούς μανδύες μαύρους,
μετέφεραν προς την τελευταία της κατοικία την ελατρευτή, την άλη-
σμένη, την καλή, την πολυαγαπημένη Έλζα...

Την επομένη και τις άλλες δυο μέρες, ο Πάλ, προς μεγάλη άπελ-
πσία της μητέρας του και προς μεγάλο σάγχβαλο όλης της οικογε-
νείας του, δαχτυλοδεκτούμενος άπ' όλο το χωριό, έπνιξε τον πόνο του
στο άλκοόλ... Συγχρόνως όμως έγραφε μερικά από τα όρανότερα ποιή-
ματά του... Το πνεύμα του καλού και του κακού, ο Άρλι κι' ο Κάλ-
ματαν, πάλευαν μέσα του...

Κατά το 1867, τον Αύγουστο, ο Βερλαίν, που είχε πάρει όπως πάν-
τα να παραθερίσει στις Άρδέννες, έπορεύληθηκε της εнкаρίας γι' να
πεπαχή ως τις Βουξέλλες και να χαιρετίσει τον Βίκτωρα Ούγκω, ο ό-
ποιος βρισκόταν εκεί εξόριστος από τον Ναπολέοντα Γ'.

Ο Βερλαίν ήταν τότε εννοούμενος του μεγάλου ποιητού, γιατί είχε
γράψει επί εнкаρία μιας παραστάσεως του «Ερνάνη» ένα ένδοξο έργο
αόθο στην δημοφιλία «Διεθνής». Είχε άναγγείλει την έπισκεψή του
με μια έπιστολή και τον περίμεναν στο σπίτι του Ούγκω. Μόλις ο Βερ-
λαίν κατέβηκε από το τραίνο, έτρεξε κατ' ευθείαν στο «Γκράντ Ό-
τέλ», όπου έμενε ο Ούγκω. Η βία του ήταν τόσο, ώστε έβγαλε από
της όρομένης ώρας. Ο μέγας ποιητής είχε βγί έξω. Μά ή κ. Ούγκω
είχε άδικοποιηθί σχετικάς και ο Πάλ έγινε δεκτός.

Ο Βερλαίν μπήκε στο ίδιο μικρό σαλόνι του ξενοδοχείου, στο ό-
ποιο, πριν από δυο χρόνια είχε μπή κι' ένας άλλος μεγάλος ποιητής,
για τον ίδιο σκοπό, ο Μπωντελαίρ. Έξω ο ήλιος έλουε τα πάντα,
θερμός. Μά εκεί, μέσα, τα παντζούρια ήταν κλειστά κι' ή κορυφίνες
κατεβασμένες. Η κ. Άδέλα Ούγκω του ζήτησε συγγνώμη γι' αυτό τό
σκοτάδι. Ήταν καθ' όλην σ' ένα μεγάλο καναπέ, φορώντας, ένα άπέ-
φαντο φάρβινο καπέλλο. Γιατί φορούσε αυτό τό καπέλλο μέσα στα δια-
μερίσματά της; Ίσως γι' να δείξει στον
έπισκέπτη ότι επρόκειτο να βγί έξω και
να τον άναγκάσει να ξαναπεράσει. Μά ο
Βερλαίν δεν κατάλαβε τίποτ. Σκέφθη
ίσως πως αυτό τό καπέλλο είχε προσομοίω
να προστατεί την κ. Ούγκω απ' έσο
πορούσε να μπή μέσα σ' αυτό τό
μυσκόταδο, γιατί υπέφερε από πόνο
των ματιών και φριχτές νευραλγίες.

Κι' Έξαρνα, ή πόρτα άνοιξε κι' έ-
με τον Λία που κατεβαίνει από τα σύννε-
φα, ο Βίκτωρ Ούγκω παρουσιάστηκε κρα-
τώντας τό ψηλό του καπέλλο, που τό ά-
πέθεσε σ' ένα τραπέζι. Ήταν ή πρώτη
φορά, που ο σάτυρος βρισκόταν μπροστά
στο Θεό. Ήταν ήθερά ταράχμενος.
Πρόσεξε, ωστόσο, τη γενειάδα και τ' ά-
σπρόμυρα μαλλιά του Βίκτωρος Ούγκω,
το μουστάκι του που ήταν γκριζό άσπρό
πό μέρη του μάτια, τα λεπτά και ποιη-
ρά, τη δυνατή μύτη, τα γερά δόντια του.
Ήταν ο Βίκτωρ Ούγκω των έξηνητάπεντε
χρόνων, μεγαλοπρεπής από ήγεια και ζω-
τικότητα, από νευρική ίσοροπία, καλοφα-
γός, γεμάτος άνηθρότητα... Ο Βίκτωρ
Ούγκω, άχτινοβολώντας από έμπιστοσύνη
στη μεγαληγία του... Ο Βίκτωρ Ούγκω,
άξιαγάπητος, εγενής, όλος οικιότητα...
Ήταν φανερό πως ήθελε ν' άρέσει, να
κατακτήσει τον έπισκέπτη του. Και ή κου-
βέντα άρχισε... Ο Ούγκω, που είχε δια-
βάσει τα «Κρόνια Ποιήματος», ή μάλλον
τους είχε ρίξει μια ματιά, μάλαι γι' αυτά
κολακευτικά, συζητώντας τα μέτρα τους
και τις έμπνεύσεις τους. (Άκολουθεί)

Ο Βερλαίν σ' ένα καφενείο του Παρισιού, πίνοντας άφέντι
και έμπνεύμενος...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΤΟΥ ΕΛ ΧΑΤΖ ΟΜΑΡ

Η γνωριμία του ξερευνητού κ. Γουώλτερ Χ. την έκανα μία μέρα που κινδυνεύσαμε να χαθούμε μαζί κι' οι δύο.

Χωρίς να γνωρίζομαστε, είχαμε επιβιβασθή στο υπερωκεάνειο ή «Πόλις της Βαρκελώνης», που εξυπηρετούσε τότε τη γραμμή Ταγγέρης-Γιβραλτάρ, Όραν. Ή εφημερίδες που είχαμε αγοράσει στη Μαλάγα, ήταν γεμάτες από τρομακτικές περιγραφές ναυαγίων. Ωστόσο ξεκινήσαμε. Γρήγορα όμως το πλοίο μας βρέθηκε μέσα στην δυνατότερη τρικυμία. Πηδούσε, χαμηλώνε, ξαναπηδούσε ψηλότερα, ξέγερνε στα πλάγια κι' ανατρίχιαζε σύγκορμος, σαν μικρό τρομαγμένο πουλάκι, μέσα στην άγρια πάλη των στοιχείων.

Όλη τη νύχτα ακούγαμε τὰ κύματα, που χτυπούσαν μανιασμένα στα πλευρά και το κατάστρωμα του πλοίου. Πηδούσαμε άεσφα στην κορυφή ενός πελώριου κύματος, σαν άδειο αυγό, κι' έπειτα ακούγαμε τὸν τρομακτικό κρότο του ἔλικος, που γυρνοῦσε με τρομακτική ταχύτητα στο κενό, ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα. Ὡρες ασύγκριτου μεγαλείου και τραγικής ὁμορφιάς!

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὅταν ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα μόλις πέρασε ἡ μπόρα, εἶδα ἕναν πανύψηλο Μαροκινό, τυλιγμένο στὸ λευκὸ μπουνοῦζι του νὰ πλησιάζει τὸν πλοίαρχο.

—Πότε σθάνομαι σὴ Μελλά; — ρώτησε.

—Στὴ Μελλά; — εἶπε ὁ πλοίαρχος. —Ὀχι, καὶ τόσο γρήγορα, φίλε μου. Σὲ δεκαπέντε μέρες. Στὸ ἄλλο μας ταξίδι.

—Πῶς εἶπες; Σὲ δεκαπέντε μέρες;...

—Βέβαια. Δὲν μπορέσαμε νὰ προσεγγίσουμε ἡ αὐτὴ τὴν τρικυμία. Πρέπει λοιπὸν νὰ βγῆς στὴ Νεμουρ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ τραβήξεις γιὰ τὴ Μελλά.

Ὁ μαῦρος ἐτίριξε τὰ δόντια ἀπ' τὸ θυμὸ του, μούγκρισε μὴ βλαστήμια στὴ γλῶσσα του κι' ἀπομακρύνθηκε.

Κατέβηκα σὲ λίγο στὴν τραπεζαρία. Ἦταν οὐχὶ ἄδεια. Μονάχα δύο ταξιδιώτες, ἀπ' τοὺς πενήντα, μπόρεσαν νὰ βγοῦν ἀπ' τὴς καμπίνες τους: Μία ἡλικιωμένη κυρία καὶ ὁ κ. Γουώλτερ Χ. Ὁ Γουώλτερ μοῦ μίλησε πρῶτος, με πρόχαρο τόνο.

—Πέρασα ἀρκετὸ καιρὸ στὸ Μαρόκο, μοῦ εἶπε, καὶ τώρα πηγαίνω στὴν Περσία. Θὰ περάσω ἀπὸ τὴ Μασσαλία, τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ τὸ Μπατούμ. Ἔσεις τοὺς ἀγαπᾶτε τοὺς Ἀραβίδες;

Ὁ συνομιλητὴς μου μοῦ φάνηκε πολὺ συμπαθητικός. Θὰ ἦτανε τότε ὡς τριάντα ἔτων. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε ψημμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Ἀφρικής, ἐκφραστικώτατο καὶ πολὺ συμπαθητικό. Εἶχε διασχίσει—ὅπως μοῦ εἶπε—δύα τα μονοπάτια τοῦ Μαρόκου, ταξίδευσε πολὺ καὶ στὴ Σαγάρια. Μιλοῦσε τ' ἀραβικά σὰν μητρικὴ του γλῶσσα.

—Ἀ! μοῦ ἔλεγε, δὲν θὰ γνωρίσετε τοὺς Ἀλβανούς. Ἀραβίδες, παρὰ μονάχα ὅταν θὰ πᾶτε ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὸ Φέζ καὶ στὸ Μαρρακές. Παιτοῦ ἄλλου, κάτω ἀπὸ τὸν ἑνὸ ζυγὸ, ἔχουνε χάσει τὴν εὐγένεια τοῦ χαρακτήρος των, μαζί με τὴν ἀνεξαρτησία τους. Ἐχουν κατακτήσει ἔμποροι, δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ εἰρηνικοὶ γαιοκτήμονες. Οἱ φύλαρχοι ἔχουν σκύψει τὸ κεφάλι στὴ δουλεία τοῦ τοῦς ἐπιβάλλει ἡ Εὐρώπη, καὶ τὸ πλῆθος, ὀδύγεται σὺν ταπεινωμένους ἀρχηγούς του, σκύδει κι' αὐτὸ ὑποταγμένο.

—Εὐὸ στὸ Μαρόκο;...

—Ὁ! ἐκεῖ κάτω, βρίσκεται ἡ παλιά ράτσα, ποὺ δὲν γνῶριζε ποτὲ τὴ σκλαβιά. Ἐκεῖ ζοῦνε ὀκτὼ ἐκατομμύρια ἐλεύθεροι ἄνθρωποι, ἀπὸγονοὶ τῶν μεγάλων κατακτητῶν, οἱ Σαρακηνοί. Πρέπει νὰ τοὺς γνωρίσετε, εἶνε ὑπέρργοι!

Κουθενιάζοντας, φτάσαμε στὴ Νεμουρ. Κατεβήκαμε στὴ βάρκα, ποὺ θὰ μᾶς ἔβγαζε στὴν ξηρὰ. Ὁ δυσαρρεστημένος Μαροκινός, ποὺ εἶχα ἰδῆ γιὰ μὴ στιγμὴ στὸ κατάστρωμα, ἦρθε κι' αὐτὸς μαζί μας.

Ἀνέβαινε στὸν ἐξώστη καὶ μετὰ τὸ πρόσωπο ἔξοκετο χαμογελοῦς στοὺς διαβάτες...

Εἶχε κατεβάσει τὴν κουκούλα του κι' ἔμενε ἐλεύθερο τὸ κεφάλι του κι' ὁ δυνατὸς λαϊκὸς του. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν λεπτὰ κι' εὐγενικώτατα, εἶχε ἔκφρασι πραγματικὴ ἔχοντα στὸ ζωερὸ βλέμμα τῶν μαύρων ματιῶν του. Τὰ χεῖλη κι' ἡ κανονικὴ μύτη του φανέρωναν τὴν δλοκάρα καὶ τὴν γνῆ του.

Ὁ Γουώλτερ Χ. τὸν ἔκανε νὰ μιλῇ. Τὸν ἔλεγαν Ἐλ Χατζί Ὁμάρ μὲν Ἀμντ Ἐλ Νεμπί κι' ἦταν ἀρχηγὸς τοῦ Σιντάν-λουκ. Ἦταν στενοχωρημένος γιὰ τὸν ἀναγκαστικὸ γάμο, θὰ ἔκανε γιὰ νὰ φτάσῃ στὸν τόπο του.

—Ὡρᾶ εἶνε τὰ ὄπλα σου, τοῦ εἶπα, δείχνοντας δύο πάλια στὴ μέση του, γιὰ νὰ δώσω μᾶλλον ἄλλη τροπὴ σὲ σε φεις του.

Ἐκεῖνος ἔκαν' ἕναν μορφασμὸ γεμάτο περιφρόνησι, ἀνέκωσε τοὺς ὄμους του καὶ εἶπε:

—Ψευτοπράγματα!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φτάσαμε στὴν ξηρὰ. Ὅταν βγήκαμε κι' οἱ τρεῖς καὶ κινήσαμε γιὰ τὸ χωριὸ, ἀνάμεσα ἀπὸ μὴ ὀθωμένη πεδιάδα, ὁ Ἐλ Χατζί Ὁμάρ, ἀνασήκωσε τὸ μπουνοῦζι του, πῆρε με προσοχὴ, σχεδὸν με σεβασμὸ, ἕνα πελώριο μαχαίρι, ποὺ εἶχε κρυμμένο πλάι στὸ μερί του καὶ μᾶς τὸ παρήσασε, λέγοντας:

—Αὐτὸ μάλιστα, μπορεῖ νὰ τὸ πῇ κανεὶς ὄπλο!

Τὸ μαχαίρι αὐτὸ ἦταν μακρὺ, ὅσο τὸ μπράτσο ἐνὸς ἀνδρός. Ἡ λαβὴ του κοιλὴ, ἀλλὰ γερὴ, ἡ λεπίδα κυανόμαυρη καὶ τολιμμένη με μύρια σκαλισμάτα καὶ ἀραβικά ρητὰ.

—Μ' αὐτὸ τὸ μαχαίρι ποὺ βλέπετε, μᾶς εἶπε ὁ Μαροκινός, σκότωσε ὁ ἀδελφός μου ἕνα καὶ μονο χτύπημα, μαζί με ἄντρα καὶ μὴ γυναίκα. Μὴ μὴ καὶ μόνη μαχαίρι! Αὐτὸ εἶπε ὄπλο!

Ἐνᾶν ἄντρα καὶ μὴ γυναίκα μαζί; Ἦταν, ἀλήθεια, παδοξο. Καὶ ζητήσαμε νὰ μᾶς διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν αὐτὴ. Ὁ Μαροκινός, ἀφοῦ δίστασε ἀρκετὰ, ἐπιτέλους τ' ἀποφάσισε. Κάσσε κατὰ, στὴν ἀνθισμένη γλῶσσά του, καὶ μᾶς διηγήθηκε τὴν ἀκόλουθη τραγικὴ ἱστορίαν:

Ὁ Ἐλ Χατζί Ὁμάρ εἶχ' ἕναν ἀδελφόν, τὸν Μαχμούτ μὲν Ἀμπτ-Ἐλ-Νεμπί, προκάτοχό του στὴν ἀρχηγία τοῦ Σιντάν-λουκ.

Ὁ Μαχμούτ εἶχε τρεῖς γυναῖκες κι' ἀπὸ καιρὸ ἔπαυσε νὰ σκέπτεται γιὰ καινούργιο γάμο, ὅταν μὴ μὴ ἄντρα μὴ μικρὴ ἀλήτισσα καὶ ξαφνικὰ ἔβγαζε τρελλὸς ἀπὸ ἀνταρσία.

Τὴν ἔλεγαν Τζουχερά, ποὺ σημαίνει μαργαριτάρη. Ἐρχόταν ἀπὸ τὴς πεδιάδες τῆς Τυνησίας, ποὺ πορεύονταν τὴν ἐνδομασια τοῦ ποταμοῦ.

Ἦταν ὁ Τζουχερά, ποὺ πορεύονταν τὴν ἐνδομασια τοῦ ποταμοῦ, ἀνοιχτὸ δεξιὰ στὸ πλάι, ἀριστερὰ στὸ ἀριστερὸ πλάι, νὰ φαίνεται τὸ στήθος διὰ τὴν ὀψὲς. Ἦταν κόρη βοσκῶν, ἂν βέβαια λέγε τὴν ἀλήθειαν ἡ μάνα της. Ἀτὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν. Μὰ τίποτε πᾶντο στὴ γῆ, πᾶντο στὸν οὐρανὸ ἀκόμα δὲν ἦτο ὁμορφότερο καὶ νοσητερότερο ἀπ' αὐτήν.

Γι' αὐτὸ, ὁ Μαχμούτ, πρὶν ἢ κε μὴ τὴν ἀντίκρισε κι' ἀποφάσισε νὰ τὴν πάρῃ κοντὰ του καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ γιὰ νὰ τὸν πῇσῃ κι' αὐτὴ, ἂν βέβαια πῇσῃ Θεός. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τὸ θέλει.

Ἡ Τζουχερά δὲν ἔδωσε πᾶντο στὸ Μαχμούτ, ἔξω ἀπὸ τὸν κόρμυ της. Τὰ πέτυχε ὅμως ἀπ' αὐτὸν, ἀκόμη καὶ τὸ διαμάντι, ἀπὸ τὴς τρεῖς πρώτες γυναῖκες. Μετὰ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κορμὶ, νῆ αὐτὴ ἀπόλυτη κυρία τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὅταν δὲν εἶχε ἄλλο τίποτα νὰ ποῦ, ζήτησε τὴν ἀγάπην ἄλλων ἀνδρῶν.

Ποιοὶ ἦσαν τότε οἱ ἄλλοι; Καὶ ποῖος θὰ μπορούσε νὰ μετρήσῃ; Ποτὲ γυνὴ καὶ ἄλλος χηγοῦ δὲν ἐξευτελίστηκε μὴ τὸν τρόπο. Ἀνέβαινε τὰ βουνὰ τοῦς ἔξωστες, καὶ μετὰ τὸν πόνο ἔξοκετο, χαμογελοῦς στοὺς διαβάτες. Τὰ πάλια κάρια τῆς ἔβγαζαν τὸ ἕνα ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο, πᾶντο δεχόμενοι τοὺς βρεθῆναι στὰς τῆς. Τραβούσε τοὺς ἀνταρτικὸς μέσα στὸν κῆπο.

Ὁ μᾶς μυδαλῆς, μὰ ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν τσακώσουν, γιὰ τὴν πονηρίαν ἦταν ὅση κι' ἡ ἀναισχυντία της.

Μὴ βραδύα τέλος, ἡ Τζουχερά—ἔτσι τὴ λέγανε—κατάλαβε τὴν ἀσπίδα πραγματικὰ ἕναν ἀπ' τοὺς ἐφήμερους φίλους της. Ἦτανε κι' ἡ ἴδια γι' αὐτὸ, μὰ κατάλαβε πῶς δὲν μπορούσε νὰ ζῇ χωρὶς τὸν νέον ἐκεῖνον. Ἦτανε κάποιος Ἀμπτουλά, πτωχὸς ὅσο κι' ἡ ἴδια ἄλλοτε, ἕνας ἀλήτης ποὺ κοιμότανε ἐντὶ καλοκαίρι κάτω στὴ γῆ καὶ τὸ χειμῶνα μέσα στὰ τζαμιά.

Ἡ Τζουχερά ἔφυγε μαζί του, μετ' ἄλλοι. Μῆρες καὶ μέρες ὁ Μαχμούτ ἔβγαζε ἀνῶφελαν νὰ βρῇ τὰ ἴχνη της, γιὰ τὴν ἡνέ δραπετεύσει με ἀντρικά φορέματα καὶ ἀλλοτρίους τὸ ἄλλο ὅπως οἱ κυνηγοὶ τῶν λιονταριῶν. Ὅσο ἀπελπισμένος κι' ἂν ἦταν ὁ Μαχμούτ, ὁ Μαχμούτ εἶχε ἀπόφασι νὰ τὴν ἀναζητῇ κι' αὐτὴ τὴ φορά, παρὰ νὰ τὴ χάσῃ. Ὡς αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ ἐξευτελισμοῦ μπορεῖ νὰ φέρῃ ὁ ἔρωτας καὶ τὸν ἐννεότερο ἄντρα!...

Δὲν ἤξερε ὅμως πῶς τοῦμελλε νὰ δῇ ἐκεῖνο ποὺ εἶδε. Ὅταν ἐπιτέλους, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ, ἀνακάλυψε τὸ καταφύγιο τοῦ καὶ μῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποὺ κρυβόταν. Οἱ δύο ἔρασαν ἦσαν τόσο μεθυσμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον, ποὺ οὐτε τὸν ἔκκουσαν. Ὁ Μαχμούτ φώναζε δύο φορές:

«Τζουχερά!... Τζουχερά!...» κι' ἔπειτα, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί καίει, σούβλισε μ' ἕνα χτύπημα τοῦ μαχαίρι τοῦ ἄντρα μαχμούτ καὶ τὴν γυναίκα, καθὼς ἦσαν ἀγκαλιασμένοι!...

Ὁ ἄντρας πέθανε στὴ στιγμὴ. Ἡ Τζουχερά ἔμπηξε μίαν ἀπόφαση φωνή, ἕνα ξεφωνητὸ πουλιοῦ ποὺ τρομάζει. Ἀνοίξε δραπετεύει τὰ μάτια της, πᾶντο στὴν ἀγωνία τοῦ θανάτου καὶ ψιθυρίζει:

—Ὁ Μαχμούτ, ὁ Θεὸς σὲ στέλνει!... Παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ νὰ μὴ στείλῃ τὸ θάνατο μέσα στὴν εὐτυχίαν μου. Αὐτὸς ὅπλις τὸν γέρι σου... Ὁ Θεὸς μου! Τὴ ὁμορφὴ νύχτα!... Ἐσὺ Μαχμούτ, θὰ πεθάνῃς μέσα στὰ βάσανα, στὰ γεράτητα καὶ στὴν ἀπόφασιν.

Καὶ γὰρ φύγαν στὴν εὐτυχέστερη ἀπόφασιν... Νάσαι εὐλογημένος, καὶ τὴν ἡμέραν τὴν ἐκείνην... Νάσαι εὐλογημένος... εὐλογημένος... Νάσαι εὐλογημένος... εὐλογημένος...

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ξανάπε πολλές φορές, ὡς στὴ στενὴ πνοή της:

—Νάσαι εὐλογημένος, Μαχμούτ!... Νάσαι εὐλογημένος... εὐλογημένος...

Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησί του ὁ Ἐλ Χατζί Ὁμάρ, ἐξανέβαλε τὸ πελώριο μαχαίρι, καὶ, καθὼς τὸ κύτταε πάλι, μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα κόκκινες ἀναμπερὲς πᾶντο στὴ γαλαζόμαυρη λεπίδα.

ΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΝΗΣΤΕΥΤΑΙ

Ὁ Σεβερίνος Γκουμπάρ, Ιερσκήρυκας ἐκ Γενεύης, ἐδημοσίευσε στὰ 1886 μὴ μελέτη περὶ νηστείας, στὴν ὁποία διηγεῖται, ὅτι ὁ Ὀλλανδὸς Ἑρρίκος φὸν Χάσελτ ἔμενε νηστικός καὶ ὡσεὶ ἐπὶ 40 μέρες συνεχῶς κατὰ τὸ 1577.

Ὁ Χάσελτ αὐτὸς ἀποφάσισε νὰ ὑποβληθῇ στὸ ἐπικίνδυνον πείραμά του, γιὰ νὰ διαψεύσῃ κάποιον παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἰσχυρίζετο, πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ περισσότερο ἀπὸ 3 μέρες νηστικός καὶ διψασμένος. Ὁ Χάσελτ λοιπὸν, ἀφοῦ ἐπὶ τρεῖς μέρες ἔτρωγε μόνον ψωμὶ καὶ ἔπινε μόνον μύρρα, ἔπαυσε ἐλαιοδίου καὶ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ ἐπὶ 40 ὁλόκληρες ἡμέρες! Κατόπιν ἔρχισε νὰ πίνῃ μονάχα γάλα, ὥσπου ἀνέλαβε τὴς δυνάμεις του. Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ Τοπάρχης τῶν Βρυξελλῶν, τοῦ φάνηκε ἐντελὸς ἀπίστευτο. Προσκάλεσε λοιπὸν τὸν Χάσελτ καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμά του.

Ἐκεῖνος τὸ ἐπανελάβε πράγματι με περισσότερη καρτερικότητα κι' ὁ λαὸς ἔρχισε νὰ τὸν θεωρῇ ὡς ἅγιος! Μὰ τότε τὰ χρεώματα ἡ καθολικὴ ἐκκλησία καὶ διέταξε νὰ συλληφθῇ ἁμέσως ὁ Χάσελτ καὶ νὰ καθ' ὡντανὸς δημοσιώσῃ! Ἔτσι δὲ καὶ ἐγένετο. Ὁ Ἑρρίκος φὸν Χάσελτ κἀκε ὡντανὸς στὴν ἀγερὰ τῶν Βρυξελλῶν, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ οὔτε μὴ κραυγὴ πόνου, χωρὶς νὰ καθ' τὸν παραμικρὸ μορφασμὸ!...

Εὐδαμονία δὲν θὰ πῇ, ν' ἀποκτᾶς καὶ ν' ἀπολαύς, ἀλλὰ νὰ μὴν ἐπιθυμῇς.

Ἐπὶ κτήτος

Εὐτυχία, εἶνε ἡ ἀπουσία τῶν θλίψεων, ὁ ὅπως εἶνε ἡ ἀπουσία τῶν ἀσθενειῶν. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος εὐτυχής καὶ πτωχός.

Λεβὺ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ περιόχτος σουλτάνος τῆς Τουρκίας Ἀβδὺλ Χαμίτ, εἶχε ἀπαρτίσει ἀπ' τὰ Παρ-αρχεῖα νὰ μνημονεύει πάντα τοὺς διαφόρους λόγους, τοὺς ὁποῖους ἐκφρανοῦσαν οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀξιοματῶχοι στὴς ἐπίσημες ἡμέρες. Εἶχε στείλει μάλιστα καὶ τὸ ἑξῆς στερεότυπο σχεδίου, μετὰ ὁποῖο θὰ τελείωναν αὐτοὶ οἱ λόγοι:

«...Τὸν δὲ φιλόλαον ἡμῶν ἄνακτα, τὸν Μεγαλειότατον Σουλτάν-Χαμίτ Χάν ἐφένδη ἡμῶν, ὁ ὕψιστος νὰ σωῇ καὶ νὰ διατηρῇ εἰς μακροδυστητὰ ἡμερᾶς, καὶ νὰ ἐπισημύσῃ εἰς Αὐτὸν πᾶσαν δόξαν καὶ εὐτυχίαν ἀμετάπτωτον»!

Ἡ πόλις Ἐδεσσα ὑπὲρξεν στὴν ἀρχαιότητα πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Ἦταν ἡ ἑδρα τῶν βασιλέων τοῦ γένους τῶν Τημενιδῶν, οἱ ὁποῖοι σιγὰ-σιγὰ ὑπέταξαν καὶ ὁλόκληρη τὴ λοιπὴ Μακεδονία.

Στὴν Ἀσία, στὰ περὶχωρα τῆς πόλεως Χαρά τῆς Βουχάρας — καὶ κοντὰ στὴ δεξιὰ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ Ἀμού-Δάα—ὑπάρχει μὴ ἀρχαιοτάτη πόλις, πρωτοφανής. Εἶνε ὁλόκληρη σκαλισμένη μέσα σὲ βράχους. Τὰ σκαλισμὰ αὐτὰ στίβια τῆς εἶνε ἰσόγεια, μὰ καὶ πολλὰ ἐπίσης διώροφα καὶ τριώροφα! Ἡ πόλις εἶχε, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴς ἀνασκαφῆς, καὶ ὡραίους δρόμους καὶ πλατεῖες. Ὑπολογίζουν ὅτι ἐρημώθηκε ὁριστικὰ κατὰ τὸ 1200 πρὸ Χριστοῦ.

Ἡ πρώτη ἡμερομηνία καὶ τελειὰ ἐφημερίδα στὴν Ἑλλάδα ἐξεδόθη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1878. Πῆρε τὸν τίτλο «Ἐφημερίδα», εἶχε διευθυντὴ τὸν Δημήτριον Κορομηλά, ἀρχισυντάκτη τὸν Ἰωάννη Καμπούρογλου, καὶ μόνον αὐτὴ πῆρε γιὰ πρώτη φορὰ ταχτικὸ προσωπικὸ, ἀπὸ διαχειριστῆ, συντάκτες καὶ ρεπόρτερ.

Τὸ Σαγάρ, ὅπως ξέρουμε, εἶνε τὸ μεγάλο σφαγεῖο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ τὸ μεγαλύτερο κέντρο ἐξαγωγῆς συντηρημένων κρεάτων. Γιὰ νὰ λάβετε μὴ μικρὴ ἰδέαν, τοῦ τί αἷμα χύνεται σ' αὐτὴ τὴν πόλιν πόσα κρέατα ἐξάγει, λέμε τὸ ἑξῆς: Ὅτι στὰ 1919 σφαχτήσαν ὀκτὼ ἑκατομμύρια βόδια, διακόπεντε ἑκατομμύρια χοῖροι, ὀκτὼ ἑκατομμύρια πρόβατα καὶ διακόσιες χιλιάδες ἄλλα!... Ἀπλᾶ ὡσεὶ ἀπὸ αἷμα καὶ βουνὰ ἀπὸ κρέατα...

Κατὰ τὸ 1703 καὶ ἐπὶ βασιλείας Ἀννας, ἡ κληρονομία στὴν Ἀγγλίαν εἶχε φτάσει στὸ μεγαλύτερο σημεῖο τῆς: Ὑπῆρχαν ἑξὶ χιλιάδες ἐνορίες σ' ὁλόκληρη τὴν περιορισμένη τότε χώρα.

Τόση ἔχθρα εἶχε ἐπακολουθήσει τοὺς μακροὺς πολέμους μετὰ τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν — ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ Ἀννας Στουαρτ, ὥστε συνέβη τὸ ἑξῆς περιεργόν: Γιὰ νὰ ἱεθθοῦν οἱ Ἀγγλοὶ στὴ χώρα τοὺς τὴς κοιλίας τῆς Γαλλίας βιομηχανίας, ἡ ὁποία εἶχαν μέγεθος ἀνθρώπου, ἔπρεπε νὰ τὴς συνοδεύουν καὶ...ιδιαιτέρως διαβατήρια γιὰ τὴν καθεμιά!...

Σὴν νὰ ἦσαν δηλαδὴ ζωντανὲς ὑπάρξεις!...

Οἱ Ὀστιάται, μὴτὴ τῆς Ρωσίας, ὅταν τὸ θερμόμετρο στὴ χώρα τοὺς κατεβαίνει 50 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδὲν τῶν χειμῶνα, κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους ντυμένοι ὡς ἑξῆς: Φοροῦν τρεῖς ἐκπαιδεύσεις — τὴν ἑνὴν στὴν ἄλλη — καμωμένους ἀπὸ παχύναιλα δέματα προβάτων. Χώνουν τὰ χέρια τους μέσα σὲ πελώρια γάντια καὶ βυθίζουν τὸ κεφάλι τους μέσα σ' ἕναν σκοῦφο δερματίνου καὶ περάστου.

Ἔτσι, μόλις καὶ με δυσκολία κατορθώνουν νὰ βρῇσιν, καὶ μοιάζουν με ὀλοκάστατα βαρέλια, τὰ ὁποῖα ἀργακιολοῦν στοὺς χιονισμένους δρόμους!...

Ὁ ἀρχοντικός οὖτος τῶν Καράτσιολο τῆς Ἱταλίας, σιγὰ ὑπερηφανεύονταν καὶ γιὰ τὴν ἐλληνικὴ καταγωγή του: Κατὰ τὸ 1467 καὶ μετὰ μεσολάβησι τοῦ Πάπα Παύλου Β' καὶ τοῦ καρδινάλιου Βησσαρίωνος, ἕνας πρόγονός τοὺς Καράτσιολο παντρεύτηκε τὴν πριγκίπισσα Ζοὴ Παλαιολόγου, ἀδελφὴ τῶν πριγκίπων Ἀνδρέα καὶ Μανουήλ. Τὸ γεγονός τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ χρονογράφος Φραντζῆς, μιλώντας διὸς αὐτὸς μόνον γιὰ τοὺς ἀρραβῶνας καὶ ὄχι γιὰ τοὺς γάμους των...

Μὰ ἀπ' τίς πόλεις, ἡ ὁποία εἶδαν τὸν πληθυσμὸν τοὺς ν' αὐξάνῃ ταχύτητα μέσα σὲ λίγα χρόνια, ἦταν καὶ ἡ πρωτογενὴς Πετρούπολις. Στὰ 1750 εἶχε μόλις ὀκτώχοντα χιλιάδες κατοίκων. Στὰ 1790 εἶχε τριακόσιες χιλιάδες. Στὰ 1825 τετρακόσιες χιλιάδες καὶ στὰ 1890 ἔφτανε τὸ ἑκατομμύριο!

Ἀπ' ὅλους τοὺς στρατιωτικούς τῆς Γαλλίας, τὸ ρεκόρ τῆς μεγαλειότητος μεθοδοσίας τὸ εἶχε ὁ στρατηγὸς Σωσιέ, κατὰ τὸ 1890. Ἐπαρνε δηλαδὴ:

Ὡς στρατηγὸς Παρισιῶν 20.000 φράγκα
Ὡς προδότης Παρισιῶν 25.500 »
Κι' ὡς μεγαλόστατος τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς 3.000 »

Δηλαδὴ, καθὲς χρόνον 48.500 φράγκα προπολεμικὰ χρυσὰ!...

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Είχα ένα μεγάλο βάρος στην καρδιά μου, ένα βάρος άσχημο. Τώρα νοιώθω την καρδιά μου ελαφρότερη. Κι' αυτή το χρωστώ σε σένα, στην καλωσύνη σου. Σ' ευχαριστώ... σ' ευχαριστώ!...

Κρατούσε ακόμα το χέρι μου ανάμεσα στα δικά του. "Εσкупа και τα φίλησε πάλι, τρέποντας δλος από συγκίνηση...

"Ήταν έτοιμος να φύγει.

"Αναπαύσου, μου είπε. Πρέπει να ξαναποχτήσης τις δυνάμεις σου, καλή μου...

"Εφυγε.

Είχα κουραστή πράγματι.

"Εκκλεια τα μάτια μου κι' αποκοιμήθηκα άμέσως

(Απ' τις σημειώσεις του Άρτέμη)

"Από σπασμα... Είμαι ολιμονάχος τώρα. "Ολοι φύγανε. Ο Λεάνδρος αναπαύεται στην αγκαλιά της γής. Η Φλώρα σηκώθηκε και γύρισε στο σπίτι της. "Όπως μου είπε ο πατέρας της, ο Λεάνδρος της έγραψε, λίγο πριν αυτοκτονήσει, μία εκτενέστατη επιστολή. Η Φλώρα την έλαβε και τη διάβασε ανυγμένη στο κλάμα. Τι της έγραψε τάχα; Αυτό θα το μάθω αργότερα. Το άπογευμα πρόκειται να ιδωθούμε και να μιλήσουμε μαζί για τελευταία φορά...

"Η έλπιδα άρχισε να ξαναγεννιέται στην καρδιά μου. Γιατί; Δεν το ξέρω... "Όσο έλπιζω... Κάτι μου λέει πως ο Λεάνδρος θα μου κάνει ένα μεγάλο καλό, μέσα απ' τον τάφο του. Το γράμμα του στη Φλώρα μ' άφορα. Αυτό το μαντεύω.

Αύριο λοιπόν.

Αύριο ή ή έλπιδα ή ή καταστροφή.

"Οτι θελήσει ο Θεός.

(Απ' τις σημειώσεις του Άρτέμη)

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ: "Απόλυτη γαλήνη έχει άπλωθή στην καρδιά μου. Νοιώθω την ανακούφιση της γής, ύστερα από την περιουσία...

"Η Φλώρα ήρθε.

Πώς ήταν καταβεβλημένη!

"Αλλά και πόσο άλλαξημένη!

Μου μίλησε μ' ενδιαφέρον και καλωσύνη. "Όταν της είπα πως ή επιθυμία μου είνε να φύγω και να ζήσω κάπου αποτραβηγμένος απ' τη ζωή, μ' άπέτρειψε, χωρίς όμως να μου δώσει και καμιά έλπιδα.

"Πρέπει να μείνετε εδώ, μου είπε. Αυτό είναι το καθήκον σας.

"Υποφέρω πολύ, της απάντησα. "Όλα εδώ μου θυμίζουν τις συμφορές της ζωής μου. "Αν έφευγα, θα ξαναβρίσκα ίσως τη γαλήνη της ψυχής μου.

"Δεν πρέπει να το κάμετε αυτό, με συμβούλεψε. Δεν είσαι άλλωστε απ' τους ανθρώπους που υποχωρούν. Ξέρετε ν' αγωνίζεστε. Θα ξαναβρείτε τη γαλήνη που έχασατε. Μην άπελπίζετε...

"Εσκυφα ύπάκουα τ' κεφάλι μου

"Θα κάμω όπως μου λέτε, της είπα. Βοηθήστε με όμως να συνέλθω και να παρηγορηθώ. Θέλετε;

"Ναί, είμαι πρόθυμη, άρκει να μπορείς.

"Έχω να σου ζητήσω μία χάρη, Φλώρα. Θα μου κάμης τη

χάρη αυτή;

"Αν μπορώ, ναί. Μ' όλη μου την καρδιά.

"Σ' ευχαριστώ! "Ήθελα να σε παρακαλέσω να μου επιτρέψης νάρχωμαι να σε βλέπω κάθε τόσο...

"Η Φλώρα δεν άπάντησε άμέσως.

"Διστάζεις; τη ρώτησα συγκινημένος.

Με κύτταξε μ' όποφαισι στα μάτια και μου άπάντησε:

"Όχι, δεν διστάζω καθόλου. Δεν μπορώ να σε άρνηθώ. Τόσο άπλο πράγμα. Άφου αυτό σε ευχαριστή, νάρχετε σ' χνά στο σπίτι.

Την ευχαρίστησα θερμά

Τά λόγια της αυτά ήταν βάλαμο για την πληγωμένη μου καρδιά.

Μιλήσαμε αρκετά ακόμα.

Δεν μου κάμε λόγο για το γράμμα του Λεάνδρου. Μά είνε άπολύτως βέβαιος πως το άλλαγμα της, πως ή τόση της καλώς σώνη προέρχεται από το γράμμα αυτό. Ναί "Ο Λεάνδρος θέλει σε πεθαίνοντας να μου χάρισι την ευτυχία που δεν έχω χάσει. Καλό μου παιδί!... Άς με λυπηθώ ο Θεός κι' άς πραγματοποιήσω τον πόθο μας...

(Απ' το Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

ΜΕΤΑ ΕΝΑ ΜΗΝΑ: Πώς άλλάζουν τα πράγματα, θεέ μου! "Εφτασα να μη γνωρίζω πειά τον έαυτό μου. Είνε πεπρωμένη φαίνεται, είνε γραμμένο οτά άνεξιχνίαστα βιβλία της Μοίρας, να πραγματοποιηθώ ή ευχή του Λεάνδρου.

"Ο Άρτέμης έρχεται συχνά. Είνε κι' αυτός πολύ διαφορετικός από άλλους. Κάθετα και μιλάει μαζί μου με καλωσύνη. Προσπαθώ, με κάθε τρόπο να μ' ευχαριστή.

Προχθές έπήγαμε μαζί στο νεκροταφείο και στολάσαμε άνθη τον τάφο του Λεάνδρου. "Εκλάψαμε πάνω απ' το χώμα που τον σκεπάζει πισομένοι από το χέρι, έννομένοι στον πόνο.

Ναί, ο Άρτέμης δεν μου είνε πειά άντιπαθής. Μάς ένώνει ή ίδια λύπη.

Πού θα καταλήξω αυτό;

Δεν ξέρω, δεν θέλω να το σκεφτώ.

"Άς γίνη το θέλημα του Θεού!...

"Υστερα από τόσες μόρες, νοιώθω την άνάγκη να στήνω κάπου. Δεν μπορεί να πάω να νεις κόντρα στη Μοίρα του. Χ!

(Απ' τις σημειώσεις του Άρτέμη)

"Άς είνε εύλογημένο τ' όνομά σου, Κυριε! Με λυπήθηκες και με συγχώρησες. Μου στέλνεις την ευτυχία, που τόσο η ή έπόθησα! Τ' όνειρό μου πραγματοποιηθώ, το μαντεύω καλά. Η Φλώρα είνε δική μου αυτή τη φορά, έντελώς δική μου και για πάντα...

"Ετσι είνε... "Επρεπε να βιασθώ το παιδί μου για να ένα ναβρώ την ευτυχία μου. Λεάνδρε, φτωχό μου παιδί, άς είνε ελαφρό το χόμα που σε σκεπάζει!...

ΜΕΤΑ ΤΡΙΕΙΣ ΜΗΝΕΣ: Είμαι ο ευτυχέστερος των ανθρώπων. Η λατρεία μου Φλώρα ξαναγύρισε κοντά μου. Θέε μου, σ' ευχαριστώ!

Χθές πήγαμε άνθη στον τάφο του Λεάνδρου. Πολλά άνθη. Κύριε, άναπαύσε την ψυχή του παιδιού μου!...

ΤΕΛΟΣ

ΠΟΣ ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ ΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΟΥΣ ΟΙ "ΒΕΝΤΕΤΤΕΣ,,

(Συνέχεια έκ της σελίδος 121)

Τους προκαλεί αυτό το τρομαχτικό κάψιμο. Τό παραδοξό είνε, ότι τρία χρόνια κατά σειρά, ο ίδιος φίλος της έχει την ευτυχία να είνε ο συνοδός της. Αυτός ο πρόσος άνθρωπος, είνε ο Λούις Φέλτον, ένας από τους καλύτερους πυγμαχούς της Αμερικής. Τό δέρμα του άντέχει στο κάψιμο. Άλλά κι' άν πονούσε, έχει τόσο δυνατή θέλησι, ώστε πά- μπορεί να κερδίση τον παράξενο άγώνα. Μετα λοιπόν απ' αυτή τη δοκιμασία, που προκαλεί ξεχωριστή ευχαρίστησι στη Μαρί Γουέστ, όλη ή συντροφιά γυρίζει στα εύθυμα κέντρα του Χόλλυγουντ, τα κάνει θάλασσα κι' ή «μοιραία» γυναίκα αυτή τη θάλασσα πληρώνει εκείνη τό λογαριασμό. Τά έξημερώματα, αφού είνε μόνο από τον συνοδό της, τον Φέλτον, γυρίζει στη Μαρί της για να ήσυχάση, ενώ οι άλλοι φροντίζουν να παρηγορηθούν με μία έφημερη περιπέτεια. Τά γενέθλια της Μαρί Γουέστ αποτελούν πάντα σκάνδαλο για τους φιλήσυχους άνθρώπους του Χόλλυγουντ. "Όσο για τα δώρα που λαμβάνει εκείνη τη μέρα ο «μοιραίος» άστέρας, αυτά είνε πολύ πρωτότυπα. Στην έφετεινή γιορτή των γενεθλίων της, που είνε στις 14 Οκτωβρίου, οι διάφοροι θαυμαστές της έστειλαν ένα πληθος δώρα, μεταξύ των οποίων ένα όλόχρυσο έγχειρίδιο, μία χρυσή θάλασσομηνια κι' ένα προσευχητάριο! Τά δυο τελευταία της τα έστειλαν οι κληρονόμοι του Τζέιμς Χάρισσον, έκτελόντας έτσι έναν άστροδρο όρο της διαθήκης του. Αυτός ο Άμερικανός από ενός χρόνου είνε έπισκεφθώ του Χόλλυγουντ κι' είχε γυρίσει τη Μαρί Γουέστ. Η άμορφία της κι' ή γοητεία της τού έκαναν τόσο έντύπαισι. Όσο δεν μπόρεσε ούτε στιγμή να την άρνηθώ. Η δουλειές του όμως τού άνάγκασαν να γυρίσθ στη Νέα Υόρκη, μά μέχρι την ώρα τού θανάτου του, διαρκώς μιλούσε για τη «μοιραία βεντέττα». Κι' αυτό τον έκανε τέλος ν' απορρίψει να της στείλν σ' ένα άργυρό δοχείο την καρδιά του με την άκόλουθη άφιέρωσι: «Στη Μαίρη Γουέστ, τη ήρώνα γυναίκα που άγάπησα πραγματικά στη ζωή μου. Τζέιμς Χάρισσον». "Όσο για τό προσευχητάριο, της τό έστειλε για να προσευχηθεί και να προσά για την ψυχή του. Κι' ή Μαίρη Γουέστ συγκινήθηκε τόσο πολύ απ' αυτήν την άφοσίωσι τού παράξενου θαυμαστού της, ώστε τό ίδιο κίλως θράδυ, μόλις γύρισε στο σπίτι της κλείστη- με στο διαμέρισμά της και προσευχήθηκε γι' αυτόν. Άλήθεια, «βεντέττα» της όδόνης είνε καμιά φορά τόσο παράξενες!

"Όλες όσποσ ή «βεντέττες» δεν νιορτάζουν την έφετεινή των γενεθλίων τους μ' έξωορενισμούς. Πολλές δίνουν μία μεγαλο- κερπή έορτασία στη θύλα τους, όπως ή "Ελεν Χαλνός, ή Τζόαν Νάκασον, ή Νόρμα Σήρεν κι' ή Μάρλεν Ντήτριχ. Άλλες πάλι αυτή τη νύχτα την πενούν μόνες, όπως ή Τζούν Βλάσεκ, ή Άντα Παίτζ, ή Ντόροθυ Τζόανταν κι' ή Μάνταλεν Κάρολ, ένοηδίζοντας με τό να διαβάσουν τά ευητήρια γράμματα των θαυμαστών τους. Τό ίδιο κι' ή Γκρέτα Γκάρμπο. Άοκείται στη συντροφία ιεροικών συμπαιρωτών της, με τους όποιους πενεί ήσυχά το θράδυ της, μιλώντας για τη μακρινή πατρίδα της και για τά πρώτα θέματα της στον κινηματογράφο. Κατά τόμο κανόνα όμως, ή γιορτή των γενεθλίων των διαφόρων «άσπερων» άναστατώνει κυριολεκτικώς τό Χόλλυγουντ και τό παρα- ούνε πού εθίμο και πού γοητευτικό στούς ξένους που έ- κείνη τη μέρα τό έπισκέπτονται.

JEANNE ROUNDOT

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΜΑΡΤΕΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 118)

Αυτή και κάλεσε τηλεφωνικώς ένα γιατρό. "Όχι, δεν ήθελε να παύσει τη Μαρία. Την άγαπούσε και θά της συγγραψέσε αύ- τό τό παράπτωμά της, για χάρη τού παιδιού του. Δεν ήθελε να έλθει πάλι όρανό. Η γυναίκα του όμως είνε νάσει τις αλ- λήθειες της. Κι' ο Μαρτέν, νοιίζοντας ότι είνε πεθάνει, γέμισε πένι το περίστροφό του, τό στήριξε στον κρόταφό του κι' αυτο- κτόνησε.

Μά ή Μαρία, ύστερ' από λίγους μήνες είνε καλά. Καί θέ- λοντας να κληρονομήσει τον πλούσιο έμπορο, κατήννευε τό πολύ ότι την...είνε συκοφαντήσει στον άνδρα της κι' ή αυτής έλπιζε για ν' άποκαλύψη την αλήθεια. Κανείς μάστους δεν ήθελε να ν' άποκαλύψη την αλήθεια και να την προσδώση. Καί ή έκοβόζε τη δική, άν οι ένοχοι δεν καθόρθωναν με τις έξυ- πνες έρωτήσεις τους να την μεπιδέουν και να την κάνουν να απολύνει τις σγάσεις της με τον Ντιέζ. "Ετσι έχασε τη δική και κατηννοήθηκε επί συκοφαντία τού άτυχου νιοιού τού αυ- τού της. "Όσο για τό μικρό Ρενέ, ο μικρός όρφανός θά κληρο- νώσει ή έλπιζε στον κόσμο. Πολλές εύαισθητες λοιπόν Παρι- ζιές τού πρότειναν να τον υιοθετήσουν συνκινημένες από τό ανήλικό δώμα του. Έκείνος όμως άρνήθηκε, λέγοντας, ότι α- πού ο πατέρας του έχει πεθάνει, κανείς άλλος δεν μπορεί να τον άναστήσει άληθινά! Καί προτίμησε να κλεισθί στο χωρό κι' έστειλό Λύκειο, στο όποιο τον είχε οδηγήσει ποό τού δόμα- τος ο τραγικός πατέρας του.

ANTRE SARPANTIE

Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 128)

"Μωρέ γυναίκες στη στρατόνα!... Πού άκούστηκε αυτό, μωρέ!... έκραγώσε και πάλιν ο έπιλοχίας, και σταθείς στην πόρτα, που την γέ- μισε με τό χοντρό του άνάστημα, έσφύριζε να έρθη ή φρουρά.

"Πά! πά!... Μαννούλα μου, τί θα γίνω!... άνεφώνησε με τη γυ- ναικεία του φωνή και πάλιν ο Πατρίκιος, έννοήσας τού ύπαξιωματι- κού την παρεξήγησι και θέλοντας να την επιτείνη...

"Τώρα, βοομωθήλικο, θά σου δείξω εγώ έσένα! γούναζε ο έπιλο- χίας.

"Μπαμπά μου!... Μπαμπά μου!... Μπαμπά μου!... όρχισε να κλαίη προσποιητά ο Πατρίκιος.

"Μπάκα και σπλήνα, παλησοσυρτοκόω, να σε πάση, που θά μου χαλάσης σ' τό σύνταγμα!...

"Σάν ήρθαν τά φανάκια, λαμπαδηφορία όλόκληρη, θά νόμισε κανείς, ο θάλαμος έρευνήθηκε μέχρι...γυλιών και σακαδιών, αλλά γυναίκα δεν βράθηκε πούθενά...

Τι έγινε!...

Νά πήδησε από τό παράθυρο, που ήταν στο επάνω πάτωμα της 'Ιε- ρουσαλήμ Σχολής, δέκα και παραπάνω μέτρα από τό έδαφος, ήσανε άδύ- νατον!... Πάντως, δεν ήταν βέβαια δυνατόν και να γίνετορησε κάτω από τά πόδια τού έπιλοχία! Αυτός από την πόρτα δεν τό κίνησε...

"Και όμως ήσανε έδώ! έπέμενε εκείνος.

Κι' άρχισε και νέα έρευνα στο θάλαμο.

Μωρέ τι έρνε;... Άέρας ήταν και χάθηκε; Καλώς ήταν και διελύθη;

Τέλος, γά να έπελθη και ή κάθαρσις και γά να γίνουν ή κυρώσεις, και γά να μιν πάη χαμένη και ή νυκτερινή τού έπιλοχία έρεδος, για να δικαιωθούν τά πάντα και να δικαιολογηθί και τού φανού τό χάλα- σμα, συνελήφθη ο...θεολόγος, ως σπάσας τό φανάρι και άπελπίσας να ήλιπώση όλόκληρον την 'Ιερατικήν Σχολήν!...

"Εμωρήθη δέ, ό ότι δεν ήτορχε πρόθεσις, διοικητικώς, σ' όλίγων ήμερών φυλάξι.

"Όταν, τού Άγίου Άθανασίου, πήγαμε να τον έπισκεφθώμε στο κρατητήριο, που ήτανε, και να τον ειχηθώμε και γά τη γιορτή του—Θανάτου του έλέγαμε—και να τού δώσουμε και κάτι δώρα, μάς είπε με παρότρων:

"Τι άδικο που βασίλειει σε τούτον τον κόσμο τον κακό!... Άλλοι σπάσανε τό φανάρι, και άλλοι μύηχαν φυλάξη!...

"Μή στενοχωριέσαι, καλέ μου άνθρωπε, τού έλε ο Πατρίκιος με τη γυναικεία τ' αωνή του. "Ετσι πάλι, σ' αύτο, ο' άγάσης!... Άλ- λοίμον σ' έμάς, να λές!... "Ενθ θα είσαι μία μέρα ο «Παράκλητος», κάπνισ στον Παράδεισο!...

"Ο Παράκλητος, έλεε εκείνος, παρηγορητής. Ποτέ!... 'Ο Παρά- κλητος, άσπυχίστε, είνε άλλος!... "Εγώ ίσως να είμαι ο Κλητός!... Καί τον άφήσαμε εκεί να...κλείνεται!... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 145)

σαν από τό αίμα σας. "Ετρεξα τότε, σας σήκωσα από εκείνο τό μέρος και σας μετέφερα στο σπίτι σας, χωρίς να πώ ποό, σας είχα θρή σ' αυτή την κατάσταση και χωρίς να φανερώσω τ' όνο- μά μου. Κατόπιν έμαθα ότι συγαθήκατε τόσο τον Μπάκφορ, ώστε δεν θελήσατε πειά να τον ξαναδείτε. Δεν μπορείτε να φαν- τασθώτε τη γαρά μου. "Εφυγα από τον Ουίλλιαμ και προσπά- θησα να κερδίσω τίμια τη ζωή μου. "Η σκέψι σας με βοηθούσε σ' αυτό τον άγώνα μου. Σας άγαπούσα μ' έναν ιδανικό έρωτα κι' ήμου ευτυχής όταν σας έβλεπα χαρούμενη. "Ο νόμος σας με τό λόρδο Σμώλ με λύπησε λιγάκι, μά παρηγορήθηκα με την σκέψι, ότι αυτός ο άνθρωπος θά σας έκανε ευτυχισμένη. Από τότε κάθε φορά που νιορτάζατε τά γενέθλιά σας, σας έφεωνα μια άνθοδέσμη κόκκινα τριαντάφυλλα που ήταν ή ατία να γίνω ένας καλός έπιστήμων, νάρις στο μεγάλο έρωτα που είχα για σας. Τώρα όμως όλα ένουν τελειώσει πειά!... Καί τώρα που μάθατε τό μυστικό μου δεν θά σας ένονλήσω πειά. Σας ευχα- ριστώ για τη συμπάθειά σας και την καλωσύνη σας...

Κι' ο μυστηριώδης άγνωστος της λαίδης Σμώλ φίλησε πάλι με ευγένεια τό χέρι της κι' έφυγε αθόρυβα από την κρεβάτο- κάμαρά της. "Η Άντζελ είχε άπομεινεί κατάπληκτη σ' αυτές τις άποκαλύψεις κι' έκλαιγε σιωπηλά, συγκινημένη από την ά- σοσίωσι τού παράξενου μίστερ Φάιρς...

"Όταν τέλος την άλλη μέρα τό πρωί εύπνησε, θρήκε έκπληκτη κοντά στο προσκεφάλό της ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλ- λα. Τό πού παρόδοξο όμως ήταν ότι όταν ύστερ' από λίγο έρρι- ξε μια απιά στίς έφημερίδες, διάβασε μ' άγωνία, ότι τό περα- σμένο άπόνευμα, σε μία κεντοική λεωφόρο τού Λονδίνου, είχε νίσει έν' αυτοκινητιστικό δυστύχημα με δυό ανθρώπινα θύματα. "Ενθ απ' αυτά ήταν κι' ο μίστερ Τζών Φάιρς, ο μυστηριώδης «άγνωστός» της!...Και τότε κατάλαβε με τρόπο, ότι την είχε έ- πισκεφθώ τό φάντασμα του για να της πείρ όπως πάντα τά κόκ- κινα τριαντάφυλλα και να της διηγηθί την ρομαντική ιστορία της ζωής του. Κ' ή λαίδη Σμώλ για δεύτερη φορά έκλαψε πι- κρά. Είχε καταλάβει ότι άναπαύσε τον Φάιρς, τον «άγνωστό» της, ο όποιος όμως ήταν πεθαμμένος. Είγ' άναστήσει ένα νεκρό!

ΤΣΑΡΑΥ ΚΑΝΤΕΝ

ΚΑΤΑ 5 ΧΡΟΝΙΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΕΝΤΟΣ 5 ΛΕΠΤΩΝ

Μεγίστη μεταβολή διό της χρήσεως μιάς καταλλήλου πούδρας,

Κάμετε αυτήν την δοκιμήν. Ήμπορείτε να κατορθώσετε εις την εποχήν μας να φαίνεσθε τουλάχιστον κατά πέντε χρόνια νεωτέρα και να αποκτήσετε επιδερμίδα καλή και θαλασσινή που θα την ζηλεύουν πολλά κορίτσια. Κάμετε μόνη σας την δοκιμήν κατά τον ακόλουθον ευκόλον τρόπον. Πουδράρετε απλώς το ήμισυ του προσώπου σας με πούδρα Τοκαλόν, την πεφημισμένη πούδρα με mousse de crème. Κατόπιν κυττάξετε εις τον καθρέπτην και παρατηρήσετε την αντίθεσιν μεταξύ των δύο μερών του προσώπου σας. Θα εξακριβώσετε την αυτήν εκπληκτικήν διαφοράν ως εις την ως άνω αυθεντικήν φωτογραφίαν.

Η πούδρα Τοκαλόν είναι η μόνη πούδρα η οποία περιέχει mousse de crème (άναμεμιγμένη σύμφωνα με μέθοδον κατατεθειμένην). Είναι αυτό το στοιχείο το οποίον κάνει την πούδρα Τοκαλόν να προσδίδη τόσον αξιοθαύμαστον φρεσκάδα και δραστικότητα κοριτσιού. Έκτος τούτου, η mousse de crème την κάνει να κρατά επί του δέρματος κατά πέντε φορές περισσότερον από τας κοινάς πούδρας. Μία και μόνον επίθεσις εξαλείφει δι' όλην την διάρκειαν της ημέρας πᾶσαν δυσάρεστον γυαλάδα του προσώπου. Δεν πειράζει αν εξαέλθετε με άερα ή με θροχή ή αν χορεύσετε επί ώρας εντός αιθούσης υπερθερμασμένης, το χρώμα σας θα παραμείνη φρέσκο και εξαίρετο όταν κάμετε χρῆσιν της πούδρας Τοκαλόν.

Συντελεί αυτή εις το να φαίνεται κάθε γυναίκα νεωτέρα κατά πολλά έτη. Η τακτική χρῆσις της mousse de crème δυναμώνει και όμορφαίνει άληθώς το δέρμα. Γεν. Άντ. Α. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

HELIO - INSTITUT PHYSIO - THERAPIE BEAUTE ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Το έν Παρισίους μοναδικόν Ίατρείον Αισθητικής μετεφέρθη εις Αθήνας. Διό των μοναδικών εφευρέσεών του εφαρμόζει την δριστηκήν εξάλειψιν των ΚΗΛΙΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΑΥΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΙΓΜΑΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κλπ.

Τήν δριστηκήν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (άνευ ηλεκτρολύσεως), unique au monde, και έν γένει πᾶσαν όσον και δυσμορφίαν του προσώπου.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ύφηγητού της Οφθαλμολογίας έν τῷ Πανεπιστημίῳ. Μενάνδρου 27-Αθήναι. Τηλ. 1.60.

Πῶ νά ἐξαφανί- ζεῖτε τοὺς μάλους υἱ νά μαλαιώνει τὰ ὀνόματα υἱ τοῦ Δοκτορος CATRIN

Η μυστηρὶ οὐδα τοῦ κάλου σας, πιέζοντάς εἰς αἰσθητὰ νεύρα, σᾶς προξενεῖ φοβεροὺς πόνους. Νά γιατί γάγετε τὸν καιρὸ σας προσπαθόντας νά ἀφαιρέσετε τὴν κορυφήν με ὑγρόν ή νά τήν κάμψετε με καυστικά φάρμακα ή ἐπιλάσασθε. Εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνον τὸ κόψιμον τοῦ κάλου. Κινδυνεύετε νά δηλητηριάσετε τὸ σῆμα σας ή καί νά πάθετε τέτανον. Διὰ ν' ἀπαλλαγῇτε διὰ παντός ἀπὸ τοῦ ἐνοχλητικοῦ κάλου, ἐμβαπτίσατε τὰ πόδια σας μέσα σὲ νερό ζεστό εἰς τὸ ὁποῖον νά ἔχετε διαλύσει Σαλτρεττὴ Ρόντελλ μέχρις ὅτου λάβῃ τὴν ὕψιν γαλακτος. Αὐτὸ τὸ λαμπρὸν καὶ ἀευγενόνηλον λουτρὸν διαλύει τὰς λιπαρὰς οὐσίας ἐνὸς σκληροῦ καὶ τυλιγμένου δερματος. Τὸ μαλακώνει σὲ τέτοιον σημεῖον, ὥστε δύνασθε νά ἐξορῶσθε ἀμέσως τοὺς κάλους με τὰ δάκτυλά σας καὶ με τὴν ὀψιν τῶν χωρὶς πόνο. Τὰ ὀνόματα τὰ ἀποξύνετε μετὰ τὸ λουτρὸν με τὴν οὐρήν τῆς λύρας ἐνὸς μαχαίριου. Ἐνταῦθα Σαλτρεττὴ Ρόντελλ ἀφαιρεῖ τὸν πόνον, τὴ φλόγαν τῶν χρησιμοποιούντων καὶ καίντων ποδιῶν. Οἱ τῆλοι τοῦ μεγάλου δακτύλου τοῦ ποδὸς παύουν νά σας ἐνοχλοῦν. Τὰ γυμνάσματα θεραπεύονται. Τὰ Σαλτρεττὴ Ρόντελλ εἶναι τοιαῦτα διὰ τὴν κυκλοφορίαν, δυναμώνουν τοὺς ἀδυνατοῦς ἀσθματικούς καὶ ἐπαγρυπνοῦν τὴν ὑγίαν εἰς τὰ πᾶσι ἀσθενήματα πᾶσι. Τὰ Σαλτρεττὴ Ρόντελλ πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία.

ΤΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ!...

ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΟΝ
ΑΡΚΕΙ Ν' ΑΚΟ-
ΛΟΥΘΗΣΗΤΕ
ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΜΟΥ

Έντός ὀλίγων ἡμερῶν θ' ἀντιληφθήτε ὅτι, ἡ «Κολυνός» ἐπιτυγχάνει ὅτι δὲν δύναται νά ἐπιτύχῃ οὐδεμία ἄλλη ὀδοντοκοσμεύματα.

Ἀφαιρεῖ τὰς κίτρινας κηλίδας. Μεταβάλλεται εἰς ἄφρον, ὃ ὁποῖος διεισδύει εἰς ἐκάστην σχισμὴν, χωρὶς νά προσβάλῃ τὸ σμάλτον.

Ἡ «Κολυνός» φέρει τὰ ἀκόλουθα ἀποτελέσματα.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΥΠΠΙΟΥ 4

Καθαρά δόντια - φωτεινότητα, οὐλα ζωηρά.

Υἱοθετήσατε τὴν «Κολυνός». Ἐν μίαν ἡμέραν ἐπὶ ἑκατὸς δις τῆς ἡμέρας.

Ἀγοράσατε ἐν ὅλῳ.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΥΡΥΠΠΙΟΥ 4

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει τὴν πλουσιώτατην συλλογὴν χάρτου ταπετσαριῶν τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὴν τραγωνικὸν μέτρον μετὰ τὴν τήσεως,

NEW YORK ATHENS ACADEMIE 5

ΑΠΛΥΝΤΙΚΑ
GEORGE

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΟΝΟ ΤΟ ΦΡΕΣΚΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΚΑΙ Η ΣΦΙΧΤΗ ΣΑΡΚΑ ΕΛΚΥΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΑΣ

Οποῖος ἔχει ὑποχρέωσιν νά φροντίσῃ γιὰ τὸ πρόσωπον τοῦ προσώπου της. Τὸ φρέσκο πρόσωπον εἶναι τὸ ἀπαιτούμενον. Μὴ λυπηθῇτε τὰ χρήματά σας ὅταν ἀποφασίσῃτε γιὰ τὴν ὥρην σας. Σιὸ ἱνστιτούτον WILLIAMS γίγεται ἡ πλέον ἀθόρυβος καὶ ἀποτελεσματικὰ ἐπιστημονικὴ ἐργασία.

ΤΡΕΙΣ ΡΙΖΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΔΙ
ΤΗΣ ΠΛΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ νέον μηχανήμα με ἐκπαινετικὰ ἀποτελέσματα.
Εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν καλλυντικῶν τὰ καλλυντικὰ WILLIAMS εἶναι ἀνεκτικὰ καὶ φυσικὰ ἐκχυλίσματα. Μὴν ἀπορρίπτειτε τὰς ἐπιθυμίας σας. ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ τὴν ἐπιδερμίδα.
ΚΟΜΜΟΣΕΩΝ τοῦ ἱνστιτούτου WILLIAMS ἐφήρμοσε τὸ σύστημα τῶν ΑΒΟΝ. ΜΙΑ κάρτα δρ. 125 δίδει δικαίωμα σὲ κάρτα διὰ 1 κούπ, 2 ὀντουλασιόν, 4 κού ντέ φερ καὶ 4 μανικιούρ.

37 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 37

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ !

Καμιά κυρία δὲν δικαιολογεῖται στὴ σημερινὴ ἐποχὴ νά μὴν ἔχῃ στὴν ἐπιδερμίδα. Ἐάν ἔχετε καλὴν ἐπιδερμίδα, διὰ νά τὴν διατηρήσετε, ἢ ἐάν ἡ ἐπιδερμὶς σας εἴνε στεγνὴ, αἰτία τῆς προώρου ρυτίδωσης, ἐπιβάλλεται ὅπως προτὶ καταλιθῇτε καθαρίσετε τὸ δερμα σας, ἀντὶ σάπινος, μετὰ τὴν SKIN FOOD, ἀπὸ τῶν σκόνων καὶ τὰ μακιγιάζ, ἵνα δύναται οἱ πόροι ν' ἀναπνεύουν εὐκόλως, βασικὴ προϋπόθεσις μιᾶς ὥρας ἐπιδερμίδος.

Ἐάν ἔχετε λιπαράν ἐπιδερμίδα, πόρους μεγάλους, ἔξανθήματα ἢ ἐρυθρήματα, θὰ μεταχειρισθῇτε τὸ SKIN TONIC, τὸ ὁποῖον εξαλείφει τὰ στίγματα, δροσίζει καὶ τόνώνει τὸ δερμα καὶ τοῦ δίνει μιὰ βελούδεναν ὄψη.

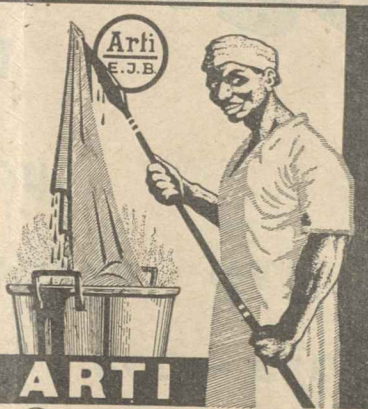
Διὰ νά προφυλάξετε τὴν ἐπιδερμίδα σας καὶ νά μὴ φαίνεσθε πονεμένη, μεταχειρισθῇτε τὴν VANISHING CREAM, ὡς βάσιν τῆς πούδρας σας.

Τὰ προϊόντα μας χρησιμοποιεῖτε πρὸ πολλοῦ ἢ ἀνωτέρα κοινωνία καὶ ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτεχνικὸς κόσμος, μετὰ τὸν ὁ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου DITTA PARLO, ESTHEE KEES καὶ ἡ ἐσχάτως ἐπισκεφθεῖσα τὴν πόλιν μας BRIGITTE HELM, εὖρον δὲ αὐτὰ ἐξαίρετα. Βιβλία ὁδηγίων καὶ δείγματα δίδονται ΔΩΡΕΑΝ τῷ αἰτοῦντι.

ΤΙΜΑΙ : SKIN FOOD Δραχ. 50.—
SKIN TONIC » 50.—
VANISHING CREAM » 50.—

Τὴν αἰσθητὴν διαφορὰν θὰ ἴδῃτε ἐντὸς 5 ἡμερῶν. Τὰ εἶδη μας πωλοῦνται εἰς τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεία τῆς πόλεως μας.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀκαδημίας 5. Τηλ. 20 - 918

Βάζετε τὰ φορέματά σας μόνον μετὰ τὴν ῥησίαν Τερμανικὴς βαφῆς ARTI

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro ΠΟΝΔΡΑ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ

Ἡ Πανελ. Ἐνωσις Νέων Λογοτεχνῶν ζητεῖ ἀντιπροσώπους (Κοῦς ἢ Δίδας) εἰς τὰς ἐπαρχίας. Γράψατε ἐπισυνάπτοντες καὶ γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντησιν. Π.Ε.Ν.Α., ὁδὸς Ἐξοχῶν 1 - Νέα Ἰωνία, Ἀθήνας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρικών. Σχετικὰ πληροφορίαι δίδονται εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Λέκα 7, Ἀθήναι.

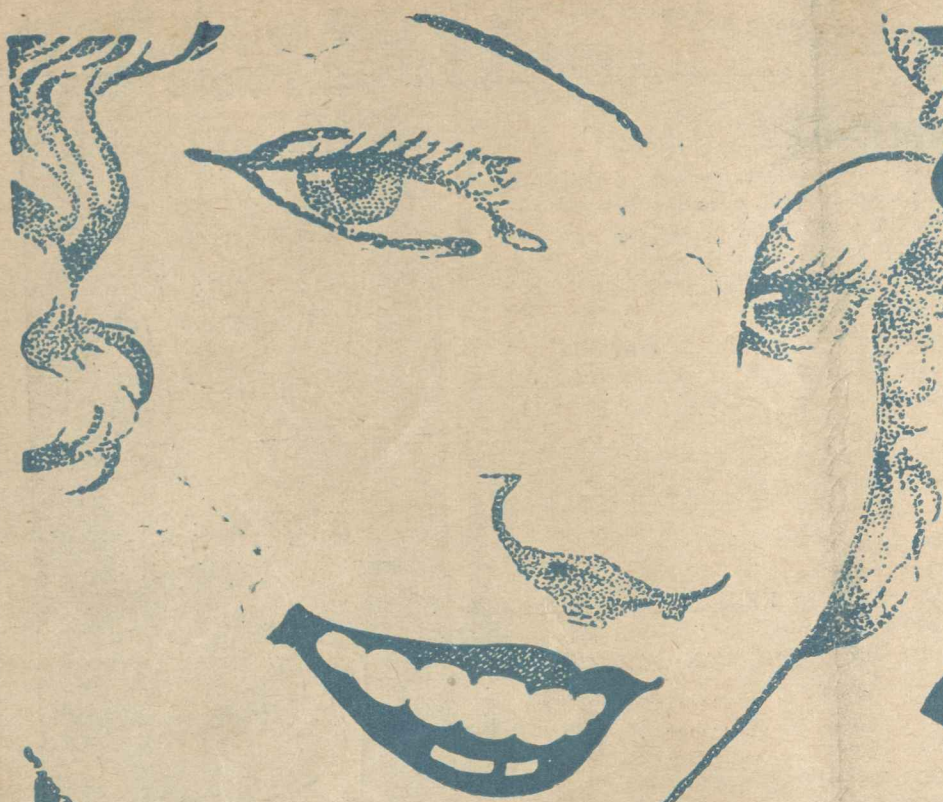
Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,"

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Τό

χαμόγελό μου

ἀνέκτετο

δέλντηρο

Ένα νέον

Πρώτα δὲν τολ-
μοῦσα νὰ γελάσω.

Τώρα δὲν ἀφίνω εὐκαιρία πού νὰ μὴ
δείξω τὰ ὠραῖα μου δόντια, τὰ ὅποια
μοῦ ἐχάρισε ἡ χρῆσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

SMALTO
PÂTE DE
TRADE
EST LE PL
FAIT ANTIS
QUE POUR
DENTS OFF
UNE BLANC
ET UN ÉC
PERMANENT
ENTRETEN
TOUJOURS
GENCIVES
FRAICHES
EMBAUMÉ

SPYRAPH
S. R. P